Lilith

ALINA REYES

Türkçesi: Nemin Acar

Lilith

Ve Alina kadını yeniden yarattı...

Alina Reyes, bu romanı yazarak risk altına giriyor. Siz de, okur olarak bu kitabı okumakla risk alıyorsunuz...

İncil'de edı geçen, bir söylenceye göre, Lilith, Adem'in kaburgasından yaratılan, uysal Havva'dan önce, tıpkı Adem gibi kilden yaratılan İlk Kadın. Adem gibi topraktan yaratıldığı için de, kendini Adem ile eşit görür. Ama cennetten kovulup, erkekler tarafından, erkekler için kurulan Lone kentindeki bir mağaraya yerleşir. Karanlıklardan gelen dişi şeytan Lilith, Lone'da erkeklerin sperm ve kanıyla beslenecektir.

Alina Reyes özgür ve bağımsız Lilith söylencesinden yararlanarak, yaşadığımız toplumu ve kadın erkek ilişkilerini sorguluyor.

GÜNCEL YAYINCILIK

GÜNCEL YAYINCILIK: 79
Roman. 2

ISBN 975-8020-85-4
Lilith
Alina Reyes

•

Kitabın orijinal adı: Lilith

Kapak: Talip Aktaş

•

Birinci Basım: Kasım - 2000

•

Ofset Hazırlık
Güncel Yayıncılık Ltd.

Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit

GÜNCEL YAYINCILIK LTD. ŞTİ.
Çatalçeşme Sok. No:19 Kat, 3
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0 212 511 22 37, Fax: 0 212 522 86 68
e- mail: kontiki@turk.net

LİLİTH

Türkçesi: Nermin Acar

GÜNCEL YAYINCILIK

Zekânın şu ana dek keşfedilmiş
bütün türleri arasında,
en zekisi içgüdüdür.

Nietzsche, *İyinin ve Kötünün Ötesinde*

Lone, yorgun bir dişi köpek gibi yatıyor göğün altında. Koca kent turuncu bir alacakaranlığa bürünüyor, yamaçları da o sırada içinden kızıllaşarak geçen ırmağın, devasa kıvrımı karşısında sararmış, titriyor. Irmak, insanların bu hayvanın evcil sürüsü sayılan insanların, bütün organik ve sanayi artıklarıyla kabarmış bir damar görünümünde.

Gelen akşamın henüz belirsiz karanlığında Lone, uysallaşmış ve boyun eğmiş bir halde teslim oluyor sanki. Ama ben, şehvetli dişi köpeğin gecenin saldırılarına hazırlandığını biliyorum. Birden onun bitkin düşmüş, ayakta uyuklayan bina kümeleri, sokaklarının dipsiz çukurlarına kök salıyor.

Seni tanıyorum Lone, sözcük oyunuyla ve aşkla, sakinlerinin *Baby* adını verdiği uçsuz bucaksız Yalnız Kent, seni tanıyor ve hissediyorum, gece gündüz beni çağırdığını duyuyorum. Beni, sövüp sayarak geçip giden sirenlerinin, mavi buğular yayan demir kanalizasyon kapakları üstünde hıçkıran taksilerinin, oburca yediği sokaklarında kaçışan kalabalığın yığıldığı kaldırımlarında, binaların ağızlarında, kapıların dudaklarında, inen asansörlerin çenelerinde, karanlık yolunu izleyerek duvarları titreten fitil, metronun gırtlağında, kapan, uluyan, soluyan, çarpan... her şeyiyle sokaklarında istiyorsun.

(Benim mağaram –otuz bin yıldır orada yatan üç iskeleti çıkardığım mağara– kentin tam ortasında Yılan-Irmağı üstüne uzanmış olan ve içinde yalnızca ören halindeki bir katedralin kalıntılarının bulunduğu adanın gizinde görünmez'dir.)

Lone Lilith'i arzuluyor, tıpkı göbeğimin altındaki Lilith'in, bu büyük kent uğruna inlediği ve can çekiştiği gibi; Lilith, başlarında, ellerinde ya da başka bir bedende, bir iş ve düş görmek için dikleşmiş falluslarıyla burada yaşayan ve çalışan milyonlarca erkeğin organı gibi dikilmiş betondan kuleleriyle erkeksi, suları sürekli yitip giden ırmağın çevresinde açtığı uyluklarıyla sere serpe yayılmış, dölyolunu andırıyor ve sürekli ejder doğuruyor olmasıyla kadınsı görünümlü bu büyük kent uğruna inliyor ve can çekişiyor.

Lone, ben Lilith'im, dişi şeytan, Samael'in metresi, Tanrı'nın nikâhsız eşi, geceleri, düşlerini coşturmak, güçlerini emmek için sınırsız gücü olan Tanrı'nınki gibi erkeklerin yatağına giren dişi şeytanım ve sen, tüm yalnızlıkların, tutkuların, özlemlerin, düş kırıklıklarının, şiddetlerin, sessizliklerin, kinler, aşklar ve kötülüklerin gizli eğlencesinin, doymak bilmez yüzsüzlüğün kentisin, dudakları kanlı sperm sağlayan esrar satıcımsın, şırıngamsın.

Hell's Kitchen*

* Cehennem mutfağı. (ç.n.)

Lone'dan geçiş

Kentin doğu mahallelerinden biri, Moby Dick'te, kule 757'nin kırk ikinci katında, Lilith, bürosunun cam panosundan alabildiğine aydınlanan Lone'u izledi, kasım ayının erken başlayan akşamı efsanevi kent gövdesi üzerine uzanıyordu. Birkaç dakika içinde hava tamamen karardı ve bölgelerin derinliklerine dek uçsuz bucaksız kenti bir sismograf titizliğiyle dolaşan, birbiriyle kesişen binlerce anayol ve sokak oluklarını belirginleştiren, çok büyük bir dua için yakılmış mum ormanları gibi kuleler diken yüz binlerce küçük ışık çok renkli parıltılarıyla ışıldadı.

Lilith çalışma masasına döndü, bilgisayar ekranından asistanı Gilles için hazırlanmış talimatları ve belgeleri bir kez daha okudu, sonra bilgisayarı kapadı. Yılan derisinden iskarpinlerini çıkarıp çantasına tıktı, füme renkli ince çoraplarının üstüne emektar basket pabuçlarını ve siyah tayyörünün üstüne de şu son zamanlarda cömert hatlarına biraz fazla uyar olmuş o her zamanki yumuşak deri mantosunu geçirdi.

İçini çekti, yorgundu. Bugün Doğa Tarihi Müzesi'nin farklı dalla-

rından sorumluların katıldığı bir toplantı günüydü. Birçok dala ayrılan bu kurumun yöneticisi olduğundan beri, büyük etkinlikler dönemi olan kasım ayının ortasında, iki haftalık bir izin aldığı hiç olmamıştı kuşkusuz. Bu yüzden de şu son günlerde, ayrılışını daha büyük bir özenle hazırlaması gerekmişti.

Aşk yaşamı da sonuca bağlanmıştı. Son buluşmalarında, bir önceki günün akşamıydı bu, öğrencilerinden biri olan sevgilisi Giovanni'den ayrılmıştı. Adam, âdet yerini bulsun diye ciddi ciddi çökmüş görünüyordu, ama yaklaşık üç yıldır süren ilişkileri boyunca, Lilith birçok kez ondan ayrıldığı için artık ona kesinlikle inanmıyordu, bilmem kaçıncı vedalaşmalarını dramatik bir erotizm sekansıyla mühürlemek için de restoranın tuvaletinde apar topar becermişti onu.

Asansörde, Lilith bir zamanlar çok sevdiği ve onun bu sevgisinden yararlanarak kendisine kaba saba bir adam laubaliliğiyle davran şu küçük pisliğe karşı bir kin dalgasının geçtiğini hissetti içinden. Onu neden terk edemiyordu ki? O her zaman insanın araştırılmasına (bilimsel, antropolojik, etnolojik, biyolojik...) benzeri ya da benzemeziyle bir kadınla kurulan gerçek ilişkiden (tensel, duygusal ve güdümlü) çok daha ilgi göstermişti.

Onun Lilith'te değer verdiği şey, entelektüel saygınlığı ve özellikle de ona elden geldiğince az rahatsız edici bir ilişki sunuyor olmasıydı: Her zaman hazır ve ateşli de olsa, Lilith yine de âşığından, sağduyulu bir tavırla yarını yok diye düşünülebilir birkaç güçlü böğür hareketinden başka bir şey beklemeye hakkı olmadığını iyi biliyordu. Ama yazık ki, kesin olmayan iki randevu arasında, oburca yemek istediği o genç adamın ince, diri, körpe ve kaslı bedenine olan tutkusu Lilith'i bitiriyordu.

Aralarında neredeyse otuz yaş fark vardı –başka açıklaması yoktu. Buna karşın, iyice düşünüldüğünde, yaşıtı olan ya da hatta ondan daha yaşlı erkekler daha beterdiler: Bunlar anormal derecede reka-

betçı ve kolaylıkla kadın düşmanı olan gitgide büyüyen ölüm saplantılarından, inatla, kadınların yaşlanmasını korku dolu bir küçümsemeyle kurtulmak isteyen tiplerdi.

Genç ya da ihtiyar, erkekler erkektir, bense bir kadın, işte kalıcı olan tek sorunda budur.

Hava soğuktu. Taksi durağında kuyrukta beklemektense hızlı hızlı yürüyerek güney yönündeki ilk anayola kadar gittim. Arabanın biri kavşağı döner dönmez müşterisini bıraktı, hemen içine atladım.

– 4. bölge, C kapısı lütfen, dedim.

– C kapısı mı?

Şöför bana döndü. İri yarı ve aşırı şişman bir zenciydi, kafası kazınmış, bakışları sertti.

– Bir sorun mu var?

Radyonun sesini açtı ve dikiz aynasından bana pis pis baktı. Afrika esinli müziklerle arada bir kesilen flaş haberleriyle bir 2. bölge radyosuydu bu. Şöför oralı olmalıydı, ya da belki de ailesi hâlâ oradaydı.

Lone ile ilgili tüm olaylar bu radyodan düşmanca bir tonla veriliyordu. Kuzey bölgelerinde oturan herkes için *Baby* şeytanın –kıskanılan, ama aynı zamanda büyüleyen ve dehşet saçan bir şeytan– bir tür cisimleşmesini temsil ediyordu. Şu kınayıcı gazetecilerden biri, Lone'daki anaokullarında bugün ciddi ısırıklar nedeniyle üç küçük çocuğun daha hastaneye yatırılmak zorunda kaldığını bildiriyordu, bu da ayın başından beri toplam ısırılan sayısını on sekize çıkarıyordu.

İşte bir yıldan fazladır devam eden olayı artık bilmeyen yoktu. Kolejlerde ve liselerde öğrenciler tarafından işlenen cinayet ve katliamlar sorunu her geçen gün daha korkunç bir hal alırken, şimdi de bu yeni salgın çıkagelmişti: Kentteki kreşlerde ve okullarda çocuklar işitilmemiş bir vahşilikle birbirinin yüzünü ısırıyordu. Ebeveyn-

ler, yetkililer ve çocukluk çağı sorunlarıyla ilgilenen görevliler düzenli olarak bir araya geliyor ve birbirlerine zengin mahallelerde olduğu kadar en *elverişsiz* çevrelerde de gözlemlenen ve acı veren bu canice davranışın nedenlerini soruyorlardı.

– Biliyorsunuz, egemenler ve boyun eğenler her zaman var olmuştur, diyordu okul çıkışında kendisine soru yöneltilen iyi bir aile annesi. Yetişkin olduklarında da aynı olacaklar, bu çok normal!

– Ya senin veledin, kaltak karı, o bir egemen tabii! diye haykırdı şöför. Sokakta bir esrarkeşin saldırısına uğrarsan, o zaman hanginiz egemen olacak? Sen mi o mu? Bu saçmalıklar beni öldürüyor, diyerek sonuca bağladı dikizden bana bakarak. Lone'u yok etmeye çalışıyorlar. Kıyametten korkuyorlar, bu yüzden de onu hızlandırıyorlar... Kaçıp gideceğim ben buradan... Kıyamet koptuğunda burada olmak istemiyorum...

Ona hak verdim.

Kuzey yönündeki ilk anayola çıkmak için bir yeraltı yoluyla Yılan-Irmağı'nın altından geçerken, radyodan 3. bölge A kapısında tam o anda büyük ayaklanmalar olduğu haberi verildi. Daha şimdiden biri ölmüş, çok sayıda kişi yaralanmıştı ve şimdilik bu konuda daha fazla bir şey söylenemiyordu, ancak düzenin yeniden sağlanması belli bir zaman gerektirecek gibi görünüyordu ve şu ya da bu yönde, bu kapıya ulaştıran yolları, ki daha şimdiden tamamen tıkanmışlardı, kullanmaktan kesinlikle kaçınılması gerekiyordu.

– Bu herkesi 4. bölgeye yöneltecek, baksana! dedi şoförüm, hınçla, oraya gitmek istemekle kesinlikle büyük bir hata yaptığımı kanıtlamaya çalışarak.

– 4. bölge A kapısına, belki. Ama C'ye hayır, buna şaşarım. Kent planınıza göz atmak ister misiniz?

Arabadaki bilgisayarı açtı ve gerçekten de 3. bölgeye tüm girişlerin aralıklı olarak kırmızı yanıp söndüğünü, ancak 4. bölge kapıları

ve dolaylarının yalnızca turuncu olduğunu onunla birlikte ben de gördüm, bu da bir cuma akşamı için normaldi.

Ayakkabılarımı çıkardım, çoraplarımı, kaçmasınlar diye bacaklarım boyunca yuvarlayarak indirip çıkardım. Tamamen rahatlamaya ihtiyacım vardı ve gittiğim yerde, bana öyle geliyordu ki başka yerlerde de olduğu gibi çıplak baldırlar, koyu renkli çoraplarla yüceltilmiş baldırlardan daha az kışkırtıcı görünüyor olmalıydı. Ancak uzlaşmaz kadın düşmanlarının kinini az çok neyin uyandırabileceği nasıl bilinebilir?

Tünel çıkışında kentin sağ yakası, batıda, ticaret merkezi Biz'in gökdelenleriyle, tam karşımızdaysa Favelas denen uçsuz bucaksız mahallenin yıkık dökük evleriyle kaplı, öfkeli ve gürültülü bir kitle olarak beliriverdi birden.

– Vay anasını..., diye devam etti şoför, hep o hoşnutsuz tavrıyla. Her şeye rağmen sizi bekleyen birileri vardır umarım orada. Çünkü, bakın size şimdiden söylüyorum, ben o kapıdan geçmem.

– Sorun değil. Alışığım ben.

Çizgilerime ve derimin rengine rağmen, benim sözüm ona alışmışlığıma hiç inanmıyordu. Beni sol yakadan, kentin doğusundaki bu sakin ve büyük doğu mahallesinde, Moby Dick'te bulunan Müze'nin bahçesine yakın bir yerden almıştı, bu mahalle en az onun kadar gürültüsüz öğrenci mekânı Village'ın yanındaydı –ve kılığımda, davranışımda ve dilimdeki her şey, benim, herhangi bir üniversitenin koridorlarında ve dünyanın gidişatı hakkında kitap gibi konuşarak ya da meslektaşlardan birini çekiştirerek vakit geçirilen sessiz kahvelerdeki yaşamdan başkasını tanımadığımı ele veriyordu. Tüm bu etkinlikler, hiç bir kuzey bölgesinde gezinti yapmaya kesinlikle hazırlayamazdı.

Çıplak bacaklarım ve yüzümle, ilk sokak köşesinde kendimi gırtlaklatmak istiyorsam eğer, bu benim sorunumdu. Ama onun bu işe

karışmaya hiç niyeti yoktu. Radyoyu dinlemiyor muydum? 4. bölgede her gün birileri ölüyordu. Özellikle de C kapısından girilen mahallede, eski kentin mahallesinde.

– Ortalık şimdi daha sakin, dedim.

Bana son kez usanmış bir bakış yöneltmek için döndü, bir daha da ağzını açmadı. Araba kentin iri örümcek gövdesi çevresinde karanlık yıldızlar biçiminde kazılmış uzun tünellerden birine dalıp yok olurken, ben onun sevişirken nasıl boğa gibi olabileceğini düşündüm. Belki de kıvamına getirilmiş olsa, sırayla önce kaba sonra da uysal olabilirdi.

Lilith kapıyı yayan geçti, sorun çıkmadan. Kuzey bölgelerinden birine gelmeyeli yıllar oluyordu ve askerin buradaki varlığı büyük ölçüde güçlenmiş gibi geldi ona. Lone'dan geldiği için ona kimlik sorulmadı, ama makineli tüfeklerini kuşanmış askerlerle çevrili iki polis memuru ona nereye gittiğini sordu.

– Lalla hamamına, diye yanıtladı yapının hâlâ orada olduğunu umarak.

Kendime bir ya da iki yakışıklı delikanlı ısmarlamaya geldiğimi sanıyor olmalılar, diye düşündü. Karanlık işler ya da seks için değilse eğer, 4. bölgeye başka kim giderdi ki?

– Bekleyin bir dakika bayan, size bir taksi çağıralım, dedi aynasız.

– Buna gerek yok, teşekkür ederim. Yürüyerek gideceğim.

– Taksiye binerseniz daha sakınımlı davranmış olursunuz, dedi sertçe diğer aynasız.

Bir adım yanda, ikisi de yolunun ortasında dikilmişti. Düzgün üniformaları içinde genç ve güçlü askerler gözlerini dikmiş ısrarla ona bakıyordu. Lilith onlara dil çıkarmamak için kendini zor tuttu –refleksini hâlâ koruduğu çocukça bir hareketti bu.

Taksi, ne dışında ayırt edici herhangi bir özelliği, ne de içinde bir taksimetresi olan basit külüstür bir arabaydı. Lilith delik deşik olmuş arka koltuğa yerleşti, bu sırada ona eşlik eden aynasız gidilecek yer ve fiyat konusunda şoförle anlaşıyordu.

Kapının diğer yanında, asker kordonun gerisinde, hava karardığında gözetleme kulelerinin projektörleriyle düzenli olarak taranan ilkel kampların varlığı seziliyordu. Lilith kentin tüm kuzey kapıları ardındaki bu küçük topluluklardan söz edildiğini işitmişti. Kentin güneydoğusunda, insanların, şanslarını denemek için şu ya da bu şekilde Lone'a geçme umudunu taşıdığı en yoksul bölgelerin kapılarında da vardı bunlardan. Zaman zaman ordu apar topar boşaltıyordu buraları, ama insanların geri gelmesine hiçbir zaman engel olamamıştı.

Saçma bir umutla çivilenip kalıyorlardı burada, inatla. Kuşkusuz geçmelerine izin verilme şansı hiç yoktu. Ancak yaşamlarının bütün tadı oradaydı, bu boş arazilerde, belki artık geçmeyi hayal bile edemedikleri, ama Lone'dan gelip orada özgürce dolaşan insanlarla bayağı ticaretleri sayesinde en azından bir kâr elde etmeyi umdukları kapıların ardında.

Araba eski kentin pek aydınlık olmayan ve neredeyse ıssız dar sokaklarına daldı. Cep fenerleriyle askerler devriye geziyordu. Tek tük geçen yayalar ve genellikle erkekler, başları önde acele acele yürüyordu. Lilith, çocukluğuna, bölgelerin henüz kapalı olmadığı, eski kentin işlek, huzurlu ve neşeli olduğu zamana ait bu dar sokaklar ağına heyecanla bakıyordu. Evet, içgüdüsü onu buraya getirmekte haklıydı. Madem ki yarın yeniden doğmaya karar vermişti, ilk yaşamının geçtiği yerlere dönmesi gerekiyordu. Küçük kızkenki halini burada aramalıydı, onun güçlerini almak için. Yeni yaşamında Lilith'in çok fazla güce ihtiyacı olacaktı.

Hamam

Hamamın loş, dar ve nemli girişinde peçeli üç kadın sıraya girmişti. Gelişimle birlikte başlarını çevirdiler, ama bana pek bakmadılar. Küçük bir masanın arkasında, kasadan sorumlu, yüzü açık bir kocakarı oturuyordu.

Merakla onu izledim. Dar oda sadece, bakalit bir duvardan geçen zayıf sarı bir ampulle aydınlatılmıştı ve kadının yüz çizgilerini, kırk yıl önce aynı yerde oturan genç kadının o olduğundan emin olacak kadar görmem güçtü.

O sıralar ben on yaşlarındaydım, buraya annemle birlikte haftada iki kez geliyordum, onun son çocuğuydum, annem o zamanlar benim şu anda olduğum yaştaydı. Karşılıklı birbirimizi yıkayarak, mahallenin diğer kadınları ve kızlarıyla gülüşerek ve dedikodu yaparak saatlerce kalıyorduk burada.

O zamanlar 4. bölgenin hâlâ gerçek bir adı vardı, Kalem. Yoksulluğuna rağmen, insanları burada çok neşeli görünüyordu. Günlük işleriyle yorulan, ama en ufak eğlencelerinin tadını çıkarmak için zaman yaratabilen insanlar. Lone'un, daha o zamandan aşırı hareketli

olan Lone'un sakinleriyse, bu biricik şeyi, gizli bir özgürlük, tüm özgürlüklerin kenti olduğu söylenen Lone'da artık öylesine az görülür olmuş bir özgürlük de olan bu dinginliği bulmak için Kalem'e geliyordu.

Sonra kenar mahallelerinin demografik gücüne karşı Lone'un ekonomik gücü, sermayelerin insanlara karşı savaşı olan bu uzun ve adsız savaş daha da uzlaşmaz bir hal aldı ve Lone'un tüm banliyöleri adlarıyla birlikte statülerini de değiştirdi, Lone'dan gelmeyen, yani ekonomik gücün tarafından olmayan için neredeyse aşılmaz sınırlarla çevrilerek kapalı ve numaralı bölgelere dönüştü.

Daha sonra, bölgelerin içinde başka savaşlar iç savaşlar, etnik savaşlar ya da din savaşları patlak verdi ve bunlar öyle karmaşıktı ki hiç kimse bunlara kimin öncülük ettiğini açıkça bilemiyor, kimse bir şey anlayamıyordu, ne var ki bunlar, korkunç biçimde, ölüm güçlerinin yaşam güçleri üzerindeki kesin ve genel zaferinin habercisiydi. İçinde bulunduğumuz bu bin yılın sonunda, korkuyla kuşatılmış Lone, isteri içinde saatini bekliyordu. Ölümün salt egemenliğine tümüyle düşeceği saati.

Giriş parasını ödeme sıram geldiğinde bir kredi kartı uzattım. Yaşlı kadın küçümseyici bir el hareketiyle onu geri çevirdi. Özür diledim, afallamıştım. Oralarda bir yerde bir bankamatik olup olmadığını sordum, yanıt vermemek için beni anlamıyormuş gibi yaptı.

Kasıtlı olarak düşmanca davranıyordu, konuşurken bir yandan da onun yüzünde geçmişteki kasiyerin çizgilerini bulmak için belleğimi zorlamaya devam ettim, kendimi tanıtmaktan ve çocukluğumda, yine aynı yerde tanıdığım kişinin o olup olmadığını sormaktan vazgeçtim.

Sonra ansızın, ben içeri girmediğim için kızmış bir halde bir adım gerilediğimde, o zaferinin tadını çıkarırcasına gözlerini ilk kez bana dikti, geçmişte sahip olduğu aynı delici ve korkunç bakışıyla

–ve ben tanıdım onu.

Benim adım Lilith değil. Lilith olmak üzereyim.

Biz eşitiz, diyordu Adem'e, çünkü ikimiz de topraktan geliyoruz. Bunun üstüne tartıştılar, küplere binen Lilith Tanrı'nın adını andı ve şeytanca bir yaşama başlamak üzere kaçtı.

...Şehvetli ve sapkın kadın, insanlığın üzerine çöken tüm kötülüklerin sorumlusu "Fahişe"..., insan soyunu, içlerinde taşıdıkları en ufak ışık kırıntısına kadar bozmaya karar verir. Düşüş böyle olur.

Kendime Lilith dedirtmeye karar vermeme bu yaşlı kadın neden olmuştu: Onun gibi, mahallenin erkekleri ve kadınlarının düş ya da kâbuslarına giren, büyüleyici, baştan çıkarıcı, apayrı bir kadın olduğu zamanlardaki gibi. Onu nasıl unutmuştum? Bana vermediği şeyi alabilmek için yardıma ihtiyacım vardı. Başımı çevirdim ve içeri henüz giren çok güzel bir genç kıza gülümsedim.

– Teşekkür ederim, dedi Lilith.

Genç kız paranın üstünü aldı, yine gülümsedi. Kalın dudakları, çıkık elmacık kemikleri, siyah badem gözleri, gece mavisi bir fularla iyice belirginleşen kusursuz oval yüzüyle son derece güzeldi, ışıl ışıldı.

– Gelecek sefer siz beni davet edeceksiniz, diye takıldı. Adım Sally. Buraya ilk gelişiniz mi? Gelin size rehberlik edeyim.

Burası hiç değişmemişti, sadece biraz bakımsız kalmıştı. Birinci salon, her zaman olduğu gibi soyunmakla ya da giyinmekle meşgul kadınlarla doluydu. Lilith ve Sally de tamamen soyundu, çantalarını ve giysilerini vestiyere bıraktılar ve ikinci sonra da en sıcak olan üçüncü salona geçtiler.

Oda anımsadığından daha küçüktü. Duvarlar boyunca uzanan sıraların üstünde, bol miktarda ve hantal görünümlü bir et yığını içinde çıplak kadınlar birbirine sokulmuş, bitmez tükenmez bir temizliğe girişmişlerdi; önce kendi bedenlerini sonra da yanındakilerini, memeleri, karınları, butları, buğudan ve art arda yıkanmalardan dolayı beyazlaşmış tenleri, dolgun, yumuşak, nemli derileri ovuyorlardı. Yerler eskisi gibi siyah kauçuk kovalarla doluydu, bunları doldurmak gerekiyordu.

Lilith ve Sally bir sıranın üstünde boş bir yer buldular, genç kız, konukseverlikle Lilith'in yardımını reddederek kovaları doldurmaya gitti. Lilith onun uzaklaşmasını ve çoğunlukla şişman iri ağır memeleri, yuvarlak karınlarıyla, komplekssiz çıplaklıkları içinde olağanüstü güzel, tüm bu kadınların arasında onun tuhaf biçimde ince uzun bedenini izledi. Sadece gençlerin hâlâ düz karınları ve ince görünüşleri vardı. Daha sonra kadınlar bedenlerini tüm kadınsı dolgunluğu içinde gelişmesi için yaşamın akışına bırakıyorlardı.

Sarmaş dolaş, serpilmiş ve pervasız bedenleri, artık tek bir beden gibiydi, haz ve ateş içinde çöreklenmiş bu beden eskiden Kalem'deki boş arazilerin dip taraflarında rastlanan, güneşin altında birbirine dolanmış şu yılan düğümleri gibiydi.

Bu huzur dolu sıkışıklığın hoşluğuna yenik düşen Lilith, bedeninin gevşediğini ve kendisini saran onların sıvılarıyla yüklü şu buğu sayesinde bütün öbürleriyle birleştiğini hissetti. Çıplaktı, yeniden geçmişteki çocuk oluyordu, masum ve hayat dolu, şehvetli ve mutlu bir et yumağı.

Yaşamadığımız bir hayat var, diye düşündü. Bizim gerçek yaşamımız o: Çıplak. Çıplaklıktan yana zengin geliyoruz dünyaya, sonra hemen kaybediyoruz onu –kuşkusuz başımıza gelen ilk felaket bu. Ben hiçbir zaman kendimi çıplakkenki kadar iyi hissetmem. Bedenimdeki yorgunluk izleri o zaman beni pek ilgilendirmez. Hangi be-

den olursa olsun çıplaksa ve böyle olmaktan mutluysa güzeldir.

Son iki su kovasını ayaklarının dibine bırakan genç arkadaşına gülümsedi.

– Bırak ben yapayım, dedi Sally.

Uzun bacakları, hem ince hem tombul butları, çok güzel dolgun bir poposu, yay gibi bir böğrü, siyah ve kıvırcık tüylü küçük bir edep yeri, dar kalçaları, ince beli, henüz çok körpe, kalkık memeleri, esmer, yumuşak ve pürüzsüz bir cildi vardı.

Karşıma oturan Sally, ıslak ve top gibi bir fileye jelatin kıvamındaki sabunu iyice yedirdi ve onunla ensemi ovmaya başladı. Uzun uzun, büyük bir titizlikle, fileyi bütün bedenimde köpürttü, döndüre döndüre ve güçlü hareketlerle önce sırtımdan aşağı inerek, sonra önden boyun, göğüs, karın, butlar, baldırlar, ayaklarda derinin her milimetresini özenle taradı. Sonra bacaklarımın arasını kendim yıkayayım diye onu bana uzattı.

Hem köpüklü hem de biraz pürtüklü olan file, deriyi tadına doyulmaz heyecanlarla dolduruyordu. Cinsel doyumu böyle keşfetmiştim, ilk kez. Küçüklüğümden beri çıplaklığın ve yıkanma sırasındaki okşayışların bana dünyanın en hoş, en doğal ve en masum göründüğü bu hamamda, özel temizliğimle biraz fazla oyalanarak.

Ayağa kalktım, bacaklarımı hafifçe araladım ve çevremde, sıcak ve ağır havaya karışmış kadın kokuları içinde yüzen ilk çıplaklıklarında, kendilerini ya da birbirlerini keselemekle meşgul ve ortak zevkleriyle kendilerinden geçmiş kadınları seyrederek huzur içinde temizliğimi tamamlamaya giriştim. Filenin teması bana hemen zevk ısırığını hissettirdi. Bacaklarım heyecandan titremeye başladı ve sıranın üstüne çöküverdim.

– Tamam mı? diye sordu Sally.

Su dolu bir kovayı kaptığı gibi başımdan aşağı boşalttı, bütün bedenimi duruladı.

Bu kez ben ona yardım etmeyi önerdim, ama o az önce bir arkadaşını bulmuştu ve bana onunla anlaştığını söyledi. Bu üçüncü salonun aşırı sıcak oluşu ve orada içimi kaplayan bu heyecan yüzünden kalbim çok hızlı atıyordu. Biraz soluklanmak için daha az sıcak olan ikinci salona geçtim.

Burada da bir yığın kadın güle oynaya yıkanıyor, gevezelik ediyordu. Çoğunun benimkiler gibi memeleri ağır, beli kalındı, giyinikken, tombul siluetleri onlara çok da soylu bir hava vermiyor olsa gerekti, oysa burada, çıplaklıklarının tüm gerçekliğinde hepsi birbirinden güzeldi.

Bu görkem, diye düşündü Lilith, kendini tam olarak kabulün görkeminden başka bir şey değil. Sonra kendi bedenini de düşündü, gittikçe artan kusurlarına rağmen hâlâ sevdiği, ama yine de değiştireceği bedenini. Çünkü adını aldığı kişi olmanın Lilith olmanın zamanı gelmişti artık. Ona ancak şimdi hayat verebilirdi. Olgun kadın kararlılığı ve deneyimi ve genç kız bedeniyle kendini yaratacaktı.

Saçlarımı yıkamak, pürtüklü keseyle kendimi yeniden sabunlayarak temizliğimi tamamlamak için ve geleneğe göre, deriyi tüm ölü hücrelerinden kurtarmak ve hamamdan gömlek değiştirmiş bir yılan kadar yeni ve ipeksi çıkmak için üçüncü salona döndüm.

Sally, ısrarla erkek kardeşinin bana eşlik etmesini istiyordu. Hamamdan fazla dikkat çekmeden çıkayım diye, bana bir fular verdi ve arkadaşıyla birlikte eski kentin dışında, modern kentte buradan birkaç sokak ötede bulunan evine kadar yayan gittik.

Sokaklar hafifçe aydınlatılmıştı, karanlıkta ordunun her yerde kol gezdiğini görebilecek kadar ancak. Mahallenin neredeyse tüm dükkanları kapalıydı ve bizim gibi sokaktan tek tük geçen insanlar,

alacakaranlıkta sessizce iki büklüm, koşar adımlarla duvarların içinde yitip gitmek istiyor gibiydi.

Sally ve arkadaşı, gece ve belki gündüzleri de bir öreni andıran bir HLM* sitesinde oturuyordu. Bir keçi sürüsü ekilmemiş dar araziden geçti ve acelesi ve bakışları kaygısını ele veren küçük bir çobanın itelemesiyle bir yapının arkasında gözden kayboldu.

Sally, binaya girmeye hazırlanan erkek kardeşi Said'i uzaktan tanıdı. Ona yetişebilmek için koştu (çünkü bağırmak yasaktı, yoksa alarma yol açmakla cezalandırılırdı) ve ona kısaca durumu anlattı. Beni götürmek için ısrar etme sırası bu kez ondaydı.

Kız kardeşi gibi inanılmaz güzeldi, baygın bakan gözler, aynı kalın dudaklar ve bölgelerindeki savaş durumuyla böylesine çelişen aşırı incelikleri, yıllar öncesinde benim de çok yakından tanıdığım ve hâlâ aynı olan buralı insanların bu inceliği, tekliflerini reddetmemi engelliyordu.

Sally'ye fularını geri vermek istedim, ama onu saklamak zorundaydım. Eğer mümkün olsaydı bana derisini bile verirdi diye geçti içimden. Bana karşı olağanüstü ya da aşırı bir aşk beslediğinden değil, bu sadece onun başkalarına davranış tarzıydı, bir tür aşk. Çantamı açtım ve bu sefer ben, parfüm şişemi kabul etmesi için ısrar ettim; arkadaşına da pudriyerimi hediye ettim.

Onlara sarıldım ve kartvizitimi verdim, Lone'a gitme şansları hiç yoktu ama kim bilir belki bir gün? Şu ya da bu biçimde bir gün yeniden görüşecektik.

Karanlıkta, sanki birbirimizi yıllardır tanıyor ve seviyormuşuz gibi üzgün ayrıldık. Az sonra saat akşamın dokuzu olacaktı, kanın akabileceği saat, karartma saati. Gözlerde korku vardı. İnsanların diğer insanlarda uyandırabildiği dehşet bizleri, dostluk isteğimizin yakınlaştırdığından çok daha etkili biçimde ayırıyordu.

---

* HLM: Düşük kiralı konut. (ç.n.)

Said mobiletini getirmişti, motoru çalıştırıyordu. Arkasına oturmak için bacağımı kaldırdığımda tayyörümün dar etekliğini yırttım, arkadaki küçük yırtmaç kıçıma kadar açıldı. Tüm bu gerginliği unutmak için güldüm. Said'e belinden sarıldım. Şimdiden otuz yaş daha küçük, bin yaş daha büyüktüm.

Elohim büyük deniz canavarlarını, yani Leviathan'ı ve eşini yarattı. Ve sürünen her canlıyı. Dünyanın dört bir yanında sürünen yaşam gücünün özü (haya) söz konusu burada. Peki nedir bu sürüngen haya? O Lilith'tir demek yerinde olur.

Gece sürünüyor. Gecenin içinde ormanın tüm hayvanları sürünüyor.

Kanı kırmızı mürekkepten. Gecenin can çekiştiği, tükenmiş ama yine de şehvetli Lone'un, sapkınca bir sevinçle, bir erkeğin önünde diz çöken bir kız gibi kendini ölüme terk ettiği saatte, bedenimin karanlığına gömülmüş Lilith kemiklerimde oluşan parmaklıkları zorluyor, Lilith dışarı çıkmak, güneşi görmek istiyor. Lilith benden çıkmak istiyor, ağzımdan, cinsel organımdan, bedenimdeki tüm deliklerden. Damarlarımdan.

Lilith canımı almak istiyor, derimi yırtmak ve kanımla birlikte dışarı akmak istiyor –gördüğüm bir düşü hatırlıyorum, kolumdan bitmez tükenmez uzunlukta bir yılan çıkıyordu –şimdi anlıyorum –o sendin, Lilith –onu çekiyor, çekiyordum, başının arkasından, çok usulca, onu koparmamak, yeniden büyüyecek bir parçasını bedenimde bırakmamak için.

Göz yuvarlarımın diplerinde çöreklenmiş Lilith kapalı göz kapaklarımın ardında ıslık çalıyor, doğmaya hazırlanan canavar kafatasıma vuruyor, onu bir yumurta kabuğu gibi kırmak için, ısrarlı gagası da beni deliyor, çatlatıyor, alnımın ortasında üçüncü bir göz açı-

yor; yarattığı yapıt kahramanı tarafından parçalanan yazar da artık, dünyanın kralı yalnızca; zavallı bir sefil, bir canlı cenaze, meskun bir beden, günahkâr ve zevk düşkünü meleklerin, hortlaklar ve esrarkeşlerin şanıyla övünen biri, ve yazar.

her zaman aynı anda hem ölü hem de canlı olmayı, daha canlı, yaşama daha da düşkün olmak için avare bir ölü olmayı düşlediğinden doyuma ulaşıyor,

kalın bir damarın yerinde, yılanın başının derisini parçaladığını görerek doyuma ulaşıyor,

yılanın sonu gelmez bedeninin kendi bedeninde kaymaya başladığını hissederek doyuma ulaşıyor ve

böylesine kırılgan yapılı bir hayvanı koparmak, etlerinin derinliklerini her gün karartan zehiriyle, sonsuza dek derisinin altında kıvrılacağını bilmek onu korkuttuğundan,

nasıl davranacağını, hayvanı kendisinden nasıl çekip çıkaracağını bilmediğinden titriyor...

Lilith, benim yılan ruhum, içimde uyuyan düşmanım, seni benden çıkarmama yardım et!

Hayvanı bekliyorlar, dedi Agustin, onun çıkmasını bekliyorlar. Kendimi bildim bileli her akşam geliyorlar; geceyi burada geçiriyorlar, çadırlarda bıçakları var. Tapınak var olduğundan beri bekliyorlar. Çıktığında onu öldürüp yiyecekler ve o zaman dünya iyi olacak. Ama hayvan hiçbir zaman dışarı çıkmayacak.

Klinik

Her şey yeni, parlak ve şatafatlı Saint-Esprit kliniğinde. Viola bile. Viola artık klinikte çalışmıyor, uzun süre daha doktor Valentino'nun asistanı olarak kalmamanın yolunu buldu, geçen ay onun karısı oldu. Ama bu akşam burada, duyuyorum onu.

Sessizlik, şatafat ve işkence. Doktor Valentino beni mumyaladı mı? Her yanı sargılı olan mumya, Lilith olmaya hazırlanıyor. Gizli ve kutsal ad. Eğer bedenim otlarla dolu olsaydı, acıyı hisseder miydim? Bu mide bulandırıcı pıhtılaşmış kan kokusunu yayar mıydım?

Doktor Valentino, karın acı çekiyor. Dünkü karın, hatırlıyor musun? Benden geriye kalan bu. Doktor Rudolf Valentino, buradasınız, hemen yanımda, hissediyorum bunu. Viola ile birlikte. Sesleriniz. Fısıltılar. Uğultular. Başımdaki ağrıyı hissetmiyor musun? Kol ve bacaklarımdaki? Bedenimin sınırları nerede?

Gözler kapalı, ağız açık, bedenim kıskıvrak bağlı. Dikilmiş. Yarılmış, kesilmiş, parçalanmış, kırpılmış, gerilmiş, boşaltılmış, doldurulmuş, yamanmış. Bedenime yaptığın son şey bu Rudolf. Ne kadar da uzun sürdü, değil mi? Hoşuna gitti mi? Viola, Rudolf, sevgili dostla-

rım, susturulmuş mumyaya bakarak doyuma ulaşıyor musunuz?

Doktor Rudolf Valentino, ne gülünç bir adın var! Görünüşü düzelten estetik cerrah, starların ve medyanın da büyük yardımcısı üstelik. Gizli ve buna paralel etkinlik: Gen kaçakçısı. Senin yeğlediğin deyişle aranjör. Kameraların karşısında:

– Her beden bir ezgidir biliyorsunuz, benim de tek yaptığım şey aranjmandır.

«Kaplanın alçakgönüllülüğü. Her beden bir et yığınıdır, benim de tek yaptığım şey onları afiyetle yemektir. Bisturiler, pensler, makaslar... Bakın köpekdişlerim nasıl da sivri! Ve de belirgin, sizi bu konuda temin ederim... Bedeninizi artık sevmiyor musunuz? Onun katledilmesini mi istiyorsunuz? İşkence mi? Ustalıkla parçalanmasını mı? Doktor Valentino emrinizde.

«Eğer bu yeterli değilse, köküne kadar, içinizdeki hastalığın ve rahatsızlığın köküne kadar kurcalanmayı zorunlu bir gereksinim duyuyorsanız, genetik kodunuza da aranjman yapabilirim... Uyuz genleri sürüden ayırabilirim... Onları işleyebilirim... Gizlilik koşuluyla elbette... Biliyorsunuz ne yazık ki yasadışı koşullarda çalışmak zorundayız... Evet kirli parayı kabul ediyorum kuşkusuz... Ama onu aklamak için çok iyi örgütleniyoruz değil mi?... Eklenen bir parçayı malla ödemeyi mi yeğliyorsunuz?... Şunu söyleyebilirim ki, sizin gibi bir star söz konusu olduğunda, bizzat da ödenebilir, değil mi? Ödemenin pek çok yolu var...

«Bana bakın... Boşanmamı nasıl ödedim... Daha önce hiçbir zaman yapmak zorunda kalmadığım en uzun ve en karmaşık ameliyat... Eski karım, evet. Nefes kesici bir çalışma oldu. Laboratuvarda olduğu kadar ameliyat masasında da. Onun damarlarını kestim. Kanını değiştirdim. Derisini yüzdüm. Sinirlerini budadım. Kemiklerini testereyle kestim. İçine borular soktum. Yağlarını çektim. Etlerini çentikledim. Derilerini gerdim. Yok ettim. Yeniden diktim. Artıkla-

rını, genel çöplüğe gidecek bir poşete attım. Yeni, özel, sağlam, bozulmaz, garantili yuvarlaklıklar kattım.

«Organlara dokunulmadı, müşterim hepsinin kan yoluyla yenilenmesini tercih etti çünkü. Elimizde belli bölgelerden gelen harika nakil organları var, ancak müşterim için bende daha iyisi var. O ve ben, uzun süre çok yakın ilişkiler içinde olduk, bu yüzden genomunun manipülasyonunu gözü kapalı bana teslim etti...

«Hastalığın kökü... İnsanın kökü gibi... Kendilerini bana teslim eden bedenlerden sökmeye çalıştığım bu... Hepimizin, bedenimize doğuştan dikilmiş bir hastalığı yok mu, insanın uzun genetik zincirinde çok eskiden beri kayıtlı olan ve aktarılan bir gen falan?

«Zaman geçiyor ve hastalık sinsice ilerliyor, gelişiyor ve dallanıyor damarlarımızda, kollarımızı bacaklarımızı sarıyor... Hastalık dediğimiz şey zaman aslında, işbaşındaki ölüm. Hastalık, bizi arzuya iten şu can sıkıcı konuk... Hasmını yani arzuyu kendisi doğuran hastalık... Göz kamaştırıcı ama zavallı, güçlü ama ister istemez başarısızlığa mahkûm ve sonunda bize de düşman olduğunu gösteren hasım...

Hastalığa meydan okumak için hastalıktan doğan arzu, önceden belli yenilgisiyle, kendisi de sonsuz büyük bir hastalık soyunu yaratıyor... Arzulanır hale gelmek, öyle olmak ve öyle kalmak isteyen, dayanılmaz özümüzden kurtulmak isteyen kadın ya da erkek hastalar, izin verin morgdaki gibi katılaşmış bedenlerinizi işkenceden geçireyim, onlara suçlarını itiraf ettireyim!

Kaya gibi sert ve sağlam bedenim. Kurtarın beni! Rudolf, Lilith olmak üzere olduğumu görmüyor musun? Başına gelecek felaketi anlayamıyor musun? Hortumları ve serumları çıkar üstümden, hâlâ zaman varken!

Ama korkarım ki artık hiçbir şey, bu bile, beni yok edemez. Oy-

sa sen, talimatlarıma uygun olarak beni hayalimdeki gibi yaratan sen, ben seni Don Juan'ın düşü Comandador'un heykelinin Don Juan'ı yok ettiği gibi yok edeceğim.

Oda, her köşesi neonların altında ışıldayan küçük beyaz karolarla döşenmiş bir küp biçimindeydi. Yer, duvarlar, tavan. Bürolar, koridorlar, odalar, banyolar, ameliyathaneler. Klinik delice bir saplantıyla yinelenen bu küçük beyaz karelerle kaplanmış, döşenmiş, işlenmişti.

Personel, gidip gelmelerin sesini örtmek için ip sandallar giyiyor. Viola ise, şu demirli ökçelerinden hiç vazgeçmiyor. Sinirli, sinir bozucu adımları tüm klinikte düzenli aralıklarla tıkır tıkır sesler çıkarıyor, bilinmeyen bir dekontun, hesabı tıklayan sesli izi gibi.

Sırtüstü yatmışım, bedenim karelere ayrılmış, kafam dört duvar arasına hapsolmuş, acı tarafından çelik kalem darbeleriyle yok edilmeye çalışılıyor. Odaya bir hemşire giriyor, bacaklarımı ayırıyor, sondayı tutup çekiyor. Bağırıp çağırıyorum, her şeyi kırıp dökmek isterdim.

– Sizin için televizyonu açacağım, bu sizi oyalayacaktır, diyor.

Bir haber kanalını açıyor, mavi lensleriyle sahte bir sarışın, gözlerini karşısında yazılı metinden ayırmadan pembe boyalı dudaklarıyla anlatıyor:

"3 Kasım Salı, sınırdışı edilmek üzere olan, birbirlerinin kafasına sırayla çivi çakarak intihara kalkışan üç kaçak, Pitié hastanesine güçlükle götürüldü..."

– Değiştireyim mi? diye sordu, yardımseverdi hemşire kuşkusuz.

Şişmiş dudakları ve silikon kitlelerin gerdiği bluzuyla bir tür şişme bebek bu. Kuşkusuz Rudolf, iki operasyon arasında ağzına ya da memelerinin arasında sokuvermişti şeyini... Cerrahın stresi... Dinlenmeye hakkı yok muydu onun, bu illüzyonistin, bu modern çağla-

rın savaşçısının? Zaman değirmenlerinin Don Kişot'unun? Kötülük bunun neresinde? Ne de olsa, emmek, becermek değildir... Gözlerimi yumuyorum, televizyonu kapıyor.

On altı yaşında, aşırı sağlıklı bedenimizi biraz öldürmek hoşumuza gider. Sabahları kusmaya ve gün boyunca hiçbir şey yiyememeye başladığımda, bunu can sıkıcı bulmuştum, ama bunun iyi yanları da yok değildi, bu beni etten kemikten sıyırıyordu, çok hafiftim, zayıflıyordum... Beni bu hale aşk getirdi sandım. Ablam âşık olmanın onu zayıflattığını söylerdi hep.

Eğer zayıflamaya başlamış olmasaydım âşık olduğumu asla düşünmezdim. Kendimi tümüyle verdiğimde bile, hiç de aşk gibi bir şey hissettiğimi sanmıyordum. (Kızların sözünü ettiği ve filmlerde görülen hani şu büyülü yüce şey.) Düzülmek hoşuma gidiyordu, hepsi bu.

Şu çocuk, neydi adı? Her zaman arzuluydu o. Ben de öyle. Bu yüzden de hep evet diyordum, o da nerede olursa beceriyordu beni, lisenin ıssız köşelerinde, boş arazideki bir duvara yaslanarak ya da diğerleriyle birlikte gittiğimiz sinemanın acil çıkış kapısının arkasında. Harika bir şeydi bu, kendi parmaklarımla aynı sonuca binde bir ulaşsam da.

Ben bir çocuktum, aşkta verilen ve görülen zararı öğrenmeye çalışıyordum, ancak bu da diğerleri gibi bir oyun olarak kalıyordu, kendime âşık olmuş süsü veriyordum, bunun hile olduğunu, önemli olanın oyun oynamak olduğunu çok iyi biliyordum, anaokulundan beri her zaman yaptığımız gibi –diğerleri de oyun oynuyor ve hile yapıyordu, sadece şimdi artık bunu bilmek istemiyorlardı.

Bir gün sokağın ortasında düşüp bayıldım, kız arkadaşım hemen beni doktora götürdü. Doktor bir gebelik testi yaptırdı, nedenini anlamıyordum. Sadece yorgunum ve karnım ağrıyor doktor. Hami-

le olamam ben, dikkat ediyorum. İyice düşündüm ve sanıyorum eğer kusuyorsam, bunun nedeni yetişkin olmak yerine ölmek istiyor olmamdı.

Sonunda o haklı çıktı, hamileydim. Düşük yaptım. Ne olursa olsun bir şeyi, âşık olmadığımı çok iyi biliyordum artık.

Rudolf'un maral gözleri var, işte bunlarla fethediyor sizi. Gerçek adı, yani babasının adı Schwartzmann. Annesinin adını almayı tercih etti, tıp fakültesine girer girmez. Takma bir ad, sanatçı gibi. Kuşkusuz daha o zaman kendini star olarak görüyordu. Valentino, bu ad gözlerine daha çok yakışıyordu.

Aslında benim adım da Lilith değil. Her zaman başka biri vardır, sizin arkanızda. İnsanların gözbebeklerinin derinliklerinde, dipsiz kuyular içinde, alabildiğine başka insanlar vardır. Beni ilgilendiren, başkasında bir başkasını aramaktır. Örneğin Sally, onun adının Sally olmadığına eminim.

Bütün magazin dergilerinde, bütün televizyon programlarında doktor Valentino'nun gözbebekleri. Estetik cerrahinin, çoğu zaman sanıldığı gibi yalnız bencil zenginlere yönelik bir sanat olmadığını kanıtlamak için BLY (Büyük Lone'un Yetimleri) üzerinde çalışıyor.

Sultası altındaki genç cerrahlar, bir bakıma çırakları, doğuştan kusurlu ya da sadece çirkin, hatta tam talihsiz çocukları –güzellikten nasibini almamış ve aksi takdirde hiç kimsenin evlat edinmek istemeyeceği çocuklar– ameliyat ediyor. Aylık bir televizyon programı projesi gündemde: Ayın "onarılmış" yetimlerini stüdyoda toplamak ve televizyon izleyicilerinin aracısız evlat edinme tekliflerini beklemek söz konusu olacak. İyinin kötüye karşı parlak zaferine sevinmek için halka iki saat boyunca sunulacak yeni bir fırsat.

Düşük yaptığımda ve şu ihtilatlar ortaya çıktığında benimle ilgilenen, stajyer doktor Valentino'ydu. Böyle bir durumda, başka her-

hangi bir zavallı kızın da olacağı gibi ben de âşık oldum. Çok değerli profesöründen hizmetlisine hastanede çalışan tüm kadınları becerdiğini sanıyorum. Hatta pek çok hastayı da. O zamanlar estetik umurunda değildi. Baş döndürücü bir bakışı ve sonrasında, doldurması gereken bir boşluk olduğunda onun için her şey yolundaydı.

O yoldan ben de geçtim. Durumum nedeniyle bunu ağzımda yaptı. Ben bana dokunmasına bile ihtiyaç duymadan doyuma ulaştım.

Ben bir kadındım, küçük bir kızdım. Hastaneden çıktığımda, bana sadece gözlerim kalıyordu, ağlamak için. Bir de onu yeniden bulacağım, kendime bağlayacağım ve elimde tutacağım günü beklemek için sabrım.

Rudolf, maralım, beni ne hale getirdiğinin farkında mısın?

Gece yarısı saat on ikiyi vurduğunda Lilith gözlerini açtı. Odada saatin kaç olduğunu vuruşuyla haber verecek eski bir duvar saati ya da sarkaçlı saat yoktu, belki de bir düşten uyanıyordu, çünkü artan bir iç daralması ve coşkunluk içinde, onu en sonunda gözkapaklarını –şişmiş ve öylesine ağrıyan gözkapaklarını– birdenbire açmak zorunda bırakan on iki vuruşun yankılandığını çok net işitmişti.

Ben bir aşk çocuğuyum. Ailem beni ne istemiş ne de planlamış. Ben onların bedenlerinden, birbirine karışmış bilinçaltlarından doğdum. Uykuda doğan düşler, çayırlarda doğan yaban çiçekleri gibi. Özgür insanların doğduğu gibi.

Artık özgür müyüm? Adem'in kaburgasından doğan Havva gibi kocamın ellerinden mi doğdum? (Aldatmaca: Gerçekte Havva, Adem'in kalkmış penisinden, ihtiyaç içindeki elinde kalkmış penisinden doğdu –Havva Adem'in ihtiyacından doğdu.) Ben özgürlüğüme, ancak bedenimi ortadan kaldırdıktan sonra kavuşacağım. Özgürlüğüm o zaman hiç olmadığı kadar kusursuz ve korkunç olacak. Ben de o zaman Lilith olacağım, ilk kadın, erkeğin teni için erkeğin

teninden değil, özgür yaşamak için çamurdan yaratılmış kadın. Ölmüş ve yeniden dirilmiş, zina işlemiş ve yeniden bakire olarak, beni doğuran çirkefe geri döneceğim.

Lilith, belleğinde bir yerlerde gece saat on ikiyi vurduğunda gözlerini açtı, odanın küçük beyaz karolarının, panjurlardan parmaklarını uzatan ay ışığı altında parıldadığını gördü, kapının karanlık köşesinde eski bedeninin kıpırdamadan kendisine bakan hayaletini gördü,

buraya girerek, verilen emir üzerine onu çırılçıplak soyarak, bütün süslerini, mücevherlerini çıkararak, tüm makyaj izlerini silerek, duş altında mikroplarından arındırmadan, onu yıkama işini Dakin'e bırakmadan ve son olarak sterilize edilmiş bir torbaya sarıp tekerlekli bir arabaya yükleyerek soğuk bir et yığını gibi uyutmadan önce, tümüyle tıraş ederek küçük düşürmüş olduğu bu doğal bedenin gölgesi,

eski bedeni oradaydı, köşeye sinmiş, sitem etmeden, ama büyük bir hüzünle ona bakıyordu, artık bir et ve sargılarla birleştirilmiş et taklidinin bileşiminden başka bir şey olmayan ona.

Lilith eski ve mutsuz bedeninden gözlerini ayırıyor, son serumunu söküp atıyor, ağrılarına ve başının dönmesine rağmen ayağa kalkıyor, pencereye kadar gidiyor, storları kaldırıyor, kanatları açıyor, dışarı sarkıyor ve toprağa iyice gömülmüş geceyi soluyor.

Lilith bir an pencereden kaçabilmeyi düşlüyor, sonra odadaki dolabın yanına gidiyor, uzun deri mantosunu ve basket pabuçlarını giyiyor, kapıdan çıkabilmek için, hâlâ kapıya yaslanmış olarak duran eski bedenini biraz itiyor ve koridora süzülüyor, topallayarak asansöre kadar gidiyor.

Antoine, giriş kapısının kapandığını duyduğunda bekçi dairesin-

deki masada uyuklamaya başlıyordu. Düş görüyorken yarı uykulu bir halde, asansör kapısının açıldığını duydu, oturduğu yerden doğrulup oradan karanlık koridoru inceledi, ensesinde yakıcı bir esintinin okşayışını hissetti ve alacakaranlıkta, siyah deri mantolu bir kadın siluetinin belirdiğini gördü, yüzünün tamamı sargılar altında gizlenmişti. Kadın zeminde kayarak ilerliyor gibiydi.

– İyi geceler Antoine, dedi önünden geçip kapıya yönelirken.

Antoine, bir sıçrayışta masanın çevresini dolaştı ve kadının önünde dikildi, yolunu keserek:

– Dışarı çıkmaya hazır olduğunuzu sanmıyorum, dedi usulca.

Kadının, yüzünün görülebilen tek kısmı olan gözbebekleri dipsiz iki kara delikti.

Antoine bakışını ondan kaçırma isteği duydu belli belirsiz, ancak kadın çoktan ayrılmıştı bile. Şimdi dalgalı ve şehvetli biçimler sırtı boyunca dolaşıyor, kollar onu arkadan sarıyor, eller göğsünün üstüne yapışıyordu ve yine ensesinde o yakıcı soluğu duydu...

– Yardımına ihtiyacım var, dedi ses, izin ver çıkayım.

Israrlı sarılışlarla uyuşmuş olan Antoine, parmakların ve tırnakların giysileri altında şeytanca gezinmesiyle soluğun ısırığa dönüştüğünü... ve hazzın fışkırıp onu öne fırlattığını hissetti.

Antoine bürosunun diğer tarafında gözlerini açtı, ayaktaydı, gövdesi ikiye katlanmış, belden yukarısı masanın üzerine uzanmıştı. Kafası karışmış bir halde, düşünün onu ne hale getirdiğini fark etti. Giriş kapısının çarptığını gerçekten işitmiş miydi? Hoşnutluk ve tedirginlik arasında gidip gelerek, yeniden ayağa kalktı ve uyuşmuş olan kol ve bacaklarını derin bir gevşemeye bıraktı.

Yalnızlıklar

Yaşam: Sarhoş yürüyüşü, yalnızlığa doğru. Bir bedenden koparak doğuyoruz, anne, aile, çevreyle olabildiğince uzun bir süre daha bir bütün oluyoruz, bu sırada yavaş yavaş her şey ufalanıyor, bağlar gevşiyor, önce kırıklar, hemen ardından uçurumlar açılıyor ve akıntıya kapılıp da gitmemek için başka bağlar bulmak, yıpranır yıpranmaz bunları değiştirmek gerekiyor, dayanılması güç bir iş, çünkü varlık adacığınız açık deniz tarafından çekildikçe onu diğerleriyle, kıyıyla birleştiren bağları daha çabuk yıpratıyorsunuz, açık denizin çağrısı ile limanın eğlenceleri arasında daha çok gidip geliyorsunuz, yaşamınız daha şaşırtıcı ve yorucu geçiyor. Ne olursa olsun, kaçınılmaz biçimde yalnızlık sapağında sona eriyor, her gün biraz daha yalnız kalarak, en sonucu, tam ve kesin yalnızlığa doğru kayıyor.

Hayvan, benim yalnızlığım, son soluğumla birlikte ağzımdan çıkıyor, yükten kurtulmuş olarak dünyaya katılayım ve onun içinde boğulayım diye.

Ama o zamana kadar, hadi aslanlarım göreyim sizi! Bu kadın sizleri bekliyor, açık ve doldurulmayı bekleyen ağzıyla! Yalnızlık fışkırmalarınızı onun sıkıntı deliklerinin içine akıtın! Her zaman dolu hayala-

rınızı boşaltın, boşaltın, boşaltın onları!

Bütün gece ağrılarıyla boğuşan Lilith yatağında inliyor ve hızlı hızlı soluyor. Yara izleriyle dolu bedeni, çarşafların arasında kasılan ve kıvrılan, sökülmenin yollarını arayan bir acılar örgüsünden başka bir şey değil artık. Varlığı şu acı çeken maddeye indirgenmiş acı çeken maddenin herhangi bir yerinde üretilmiş olan düşüncesi o noktadan kopup ayrılıyor, yer değiştiriyor, başının artık kendine özgü bir varlığı yok çünkü, başı ve bedeni bir bütün olmuş; umutsuz bir çizgi, bir ok, bir yol ya da bir plan gibi bir çizgi, ait olunacak ve içinde kalınacak bir çizgi arayışı içinde sersemlemiş milyarlarca başka başıboş noktayla birlikte evrene rasgele atılmış düşünen ve acı çeken bir nokta olmuş.

Lilith'in ağzından çıkan yakınmada, parçacıklar halindeki insanlık onunla aynı ortak paydada yani acıda birleşiyor. Lone da kötü rüyalarla kabarmış Yılan-Irmağı'nın çevresinde gece çemberini daraltan Lone, o da çırpınıyor, kasılıyor.

Uykuya dalsaydım, kendime gereksinim duysaydım, düşlerim yardımıma gelir miydi?

Büyük bir otelin holünde, müşteriler, tahta atların sırtında tezgâha doğru yuvarlanarak psikiyatr barmene hikâyelerini anlatmaya gidiyor. Psikiyatr ukala ve ciddi, hastalarıysa aptal.

İşte dünya, yıkılası dünya.

Yıkın sınırları ve eski kentleri.

Yıkılmış hatlarımla yıkacağım. Kadınsı bedenimi yeniden yaparak yıkanları, yanılsamanın, yalanın ve görünüşün yandaşlarını yok edeceğim. Gel dünyaya Lilith! Gel bana! Bir parmak kadar uzun ve dikleşmiş bızırın, bir yaşam kılıcı gibi delip geçsin içimden! Benim ruhumu kesip alan ve etlerimi çizip yaran bu dünyayı yıkacak gücü ver bana!

Üç gün sonra Lilith bütün pansumanlarını çıkardı ve hâlâ şişlik-

lerle dolu yüzünü ve bedenini seyretti. Giyindiğinde, giysilerinin üstünde en az iki beden büyük geldiğini gördü. Hava kararınca, yüzünü kalın bir fondöten tabakasıyla kapattı, Sally'nin fularıyla sardı, kotunun üstüne şimdi daha da bol gelen uzun bir siyah kazak ve yün takımının kısa ceketini giydi, kotunun arka cebine kredi kartını yerleştirdi, şişmiş gözlerini gizlemek için güneş gözlüğünü taktı ve çıktı.

Yavaşça, çıplak tuğla merdivenlerden üç kat aşağı indi. Ağrıları bedenini terk etmişti ama kendini hâlâ gergin ve acemi hissediyordu, alışık olmadığımız yeni bir makineyi ilk kez kullanmak zorunda kaldığımızda olduğu gibi. En çok canını sıkan da, topallamasına neden olan sağ kalçasındaki şu kasılmaydı.

Binanın kapısını çeker çekmez, mahallesinin o her zamanki taze kan kokusunu derin derin soludu –bu koku ilk zamanlarda onun midesini bulandırmış, ama sonra alışmıştı ve bu akşam tuhaf bir coşkunlukla onu yeniden keşfediyordu.

Hell's Kitchen, pek yüksek olmayan kırmızı tuğla binalardan oluşan mezbahalar semti, tümüyle ete ayrılmıştı. Burada kasap dükkânları ile et restoranları yan yanaydı, karanlık bastırınca da, neredeyse çıplak transseksüelleri görürdünüz iyi aydınlatılmamış kaldırımlarda.

Lilith, altı ay önce evini terk ederek tesadüfen geldiği bu mahallede kalacağını hissetti birden. Rudolf'la birlikte, yıllardır çok özgürce yaşayan bir çift oluşturuyorlardı; her birinin kentte sevgililerini götürebilecekleri özel daireleri vardı. Ancak boşanmaya karar verdiklerinden beri Lilith, 6. bölgede, Lone'un güneybatısına doğru uzanan, konutlara ayrılmış bu zengin bölgedeki özel otellerine tiksintiyle bakıyordu.

Hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden dolaştığı ilk evi almıştı; Yılan-Irmağı'na göre tam batıda, eski limanın terk edilmiş antrepo-

larının arkasında, sol yakada bulunan diğer mahallelerin sanat galerilerinden, tiyatrolarından ve üniversitelerinden uzak ve ulaşımı sadece iki anayolla sağlanan bu buruk ve ıssız mahallenin ortasında eski bir okul kadar geniş ve yıpranmış bir daireydi.

Lilith yürüyordu, anılarının canlanmasına, düşüncelerinin başıboş dolaşmasına ve hayallerine engel olmadan.

Bir barın tuvaletine girdim, kapıyı ittim ve arkası bana dönük, klozetin üstünde ayakta duran, pantolonunu topuklarına kadar indirmiş, bir elini kare biçimli küçük beyaz döşeme taşı kaplı duvara dayamış, diğer eliyle bir caz müziğinin duyulduğu cep telefonunu kulağına yapıştırmış bir adam onun arkasında da, eğilmiş ve bir köpeğin dikkatiyle onun kıçını yalamakla meşgul diğer adamı gördüm.

Lilith evinden ne bir mobilya ne de bir hatıra almak istemişti. O burada artık onun midesini bulandıran şu burjuva alanının tam tersini bulmuştu. Evinin altındaki ticaret merkezinde, (burası eski bir mezbahanın yıkıntıları içine kurulmuş, kimi zaman yer yer çökmüş tuğla duvarlarıyla çok ağır kan kokan ve ölüm gibi sessiz bir yeraltı labirentini andırıyordu) yer alan dükkânların hani şu, malların, bir tufandan kurtarılmışçasına özentisiz depoya kaldırıldığı dükkânların birinden, semtin zanaatkârları, kent ve sanayi artıklarının değerlendiricileri tarafından işlenmiş demir mobilyalar almakla yetinmişti.

Pek yenilenmemiş, az mobilyalı dairesi bu haliyle korse ve jartiyer giymiş bir kadına benziyordu, ortaçağ şatolarının şiiri kadar işkence salonlarının acımasızlığını da çağrıştıran tornadan geçirilmiş demir öğeleri ve kırmızı duvar kaplamalarıyla, çıplak olduğundan daha vahşi ve daha tahrik ediciydi.

O akşam Lilith, içgüdüsünün ya da alışkanlıkla rastlantı denen şeyin, onu yeni yaşamının ruhuna tamamen uygun bir yere yerleş-

meye götürdüğünü anladı. Hell's Kitchen üzerinde inat eden bu kan kokusu, dehşetin kokusuydu, ama aynı zamanda yaşamın, korkunç bir et yırtılmasıyla geldiğimiz dünyanın kokusuydu.

Erkeklere olan aşkımla, ben her zaman her şeyi yapabilecek güçte oldum. Onlara değer verdiğimden değil. Onları arzuluyorum, hepsi bu. Erkekler bir kadınla değil, gençliğin, kösnüllüğün, sapkınlığın, boyun eğmenin, vb. bir temsiliyle sevişmek istiyor. Görüntü ister kâğıttan, ya da videodan, sesli olsun, ister sentetik, kauçuk, ya da hatta etten olsun, ister gerçek olsun ister yapma, ister aldatıcı olsun ister değil. Erkeklerin, mastürbasyon için olduğu gibi sevişmek için de istediği sadece bir yanılsama.

Bana gelince, ben de sadece onların hayalarını, kamışlarını, kıçlarını, omuzlarını, göğüslerini, sırtlarını istiyorum. Şimdi de istediklerimi alacağım.

Lilith sokağın köşesindeki Laurent'a girdi, geyler tarafından işletilen ve çok tutulan bir restorandı burası. Salon şimdiden çok kalabalıktı, yine de kimseye bakmadan ve kara camlı gözlüğünü çıkarmadan dip tarafa kadar gitti, boş bir masa buldu. Burada, onun görünüşü kadar tuhaf olan bu mahallede, hiç kimse ona hayretle bakmayacaktı. Garsonlar onu tanıyor gibi görünmüyordu, zaten tanınmak istemediği açıkça belli birini tanımaya da çalışmayacaklardı.

Yemek listesine göz atmayı gereksiz buldu, ezbere biliyordu çünkü, barın üstüne asılmış olan listeyi okudu. Bugün Lone'da Deccal'ın cisimleşmeleri sıralanmıştı: Gösteri dünyasının ya da politikanın starlarının yazılı olduğu bir listeydi.

Şeytan bu kentin yakasını bırakmıyor, diye düşündü Lilith. 666 numaralı binalar, şifrelerini devasa neonlarla afişe ediyor, Şeytan her yerde ama hiç kimse onu göremiyor. Bu yüzden de onun izini

sürmeye, onu baştan çıkarmaya çalışıyorlar –orgazm gibi bir şey bu, bacaklarınızın arasından öyle hızlı geçiyor ki ona bakmak, incelemek, kim olduğunu anlamak için onu yakalayacak zamanınız olmuyor asla, bu yüzden de hep yeniden başlamak, bir daha denemek, o da olmazsa başka yerlerde aramak gerekiyor, yeniden, umutsuz bir arayış olsa da, çünkü Şeytan sizi yakalar ama asla kendini yakalatmaz, sizi arkadan ya da kapkara gecenin zifiri karanlığında yakalar ve asla, asla kendini size göstermez.

Lilith az pişmiş kanlı et parçasını tabağına bıraktı, başka bir şeye açlık duyuyordu o, şiddetli açlıklar düğümleniyordu karnında, kollarında, bacaklarında, çözülmeye hazır bir koza gibi gerilmiş bedeninin tamamında.

Yan masada, koca koca yüzüklerle süslenmiş ve takma tırnaklarla uzatılmış kırışık elleriyle, pörsümek üzere olan kıpkırmızı ağzıyla, sarkık ve maviye boyanmış takma kirpikli göz kapaklarıyla, ters taktığı bir kasketle örtülü bukleli uzun sarı perukasıyla boya küpünden çıkmış yaşlı bir kadın, dolgun dudaklı bir jigolonun yanında kırıtıp duruyor. Lilith sokağa çıkıyor, sağ kalçasındaki zonklayan ağrı yüzünden hafif topallıyor, ilk metroya atlıyor.

"Dinle! Bu aralar ciddi ciddi yeni büyük bir şiir yazıyorum –sonra birdenbire bir Çin dükkânının loşluğunda, kasaların içindeki piliçleri görüyor: Bak, bak görüyor musun, bunların hepsi ölecek!" Sokakta duruyor. "Tanrı nasıl olur da böyle bir dünyayı yaratabilir?

– Dip tarafa bak, diyorum, beyaz tüylerle dolu arkadaki kutulara, üst üste yığılmış güvercinler –güvercinlerin hepsi ölecek.

– Tanrı'nın bana böyle bir dünya vermesini istemiyorum.

– Seni anlıyorum.

– Söylemeye çalıştığım, böyle bir dünyayı kabul etmiyorum."

6. bölgeye ulaşım metroyla sağlanıyor, sınırı, şu ya da bu yönde özgürce geçmek için metroya göçmen kartıyla binmek yeterli. İnişli çıkışlı bir yeşilliğin ortasına kurulmuş pavyonlar, gösteri salonları ve özel oteller, sürekli polis kontrolleriyle sağlanmış büyük bir ölçülülük, düzen ve dinginlik içinde yan yana sıralanıyor.

Metro çıkışında herkes, optik okuyuculu bir aygıta basit bir dokunuşla parmak izlerini doğrulatmak zorunda –bundaki amaç, bölgeye yabancı olup da sahte bir göçmen kartı ya da çalıntı bir kart edinen herhangi birinin içeri girmesini önlemek. (Bir gece toplantısına davetli yabancılarsa, eksiksiz belgeleri ve uzun süre önceden ev sahipleri tarafından Giriş-Çıkış yönetiminden istenen davetiyeleriyle birlikte, kaçınılmaz olarak bölgeye ait kapıların birinden geçmek zorunda.)

Kuzey ve doğu bölgelerinin tersine, 6. bölgedeki zorluk, oradan çıkmak değil oraya girmektir. Lilith bu bölgede uzun süre yaşamış olmasına rağmen kendini her zaman buraya yabancı hissetmişti. Çocukluğunun sokaklarındaki, Kalem'deki özgürlük ve neşeden öylesine uzaktı ki... Burada, bolluk içinde yüzen cephelerin ardına gizlenmiş yaşamdan başka bir yaşam yok –çok uzun süre kapalı tutulmuş odalar gibi kapalı hava ve uzun süre buzdolabında bırakılmış yemek artıkları gibi kokmuş yaşam parçacıkları.

5. bölgenin, 6. bölgeye sınır olan bir bölümü de buraya benziyor: Zenginlere ait hapishanelerden daha sıkı gözetim altında tutulan bir dizi getto. Doğuya doğru bölge, daha orta halli sınıflar tarafından bölüşülmüş. Village'ın ve Moby Dick'in arkasında, beşinci ve birinci güney anayolları arasındaysa Yılan-Irmağı'nın kıyısına inen daha küçük araziler sıralanıyor; ırmağın kıyısına da yalnız yoksul barakalar ve yıkık dökük HLM konutları dizilmiş.

Bir yanda ırmağın ya da kentin bu köşesinde sürünen halk, diğer yanda dilekçelerle, yoksul komşularının gürültüsünden, pisliğinden

ve kokusundan uzun süredir şikâyet eden küçük burjuvazi arasında sık sık çıkan çatışmalar nedeniyle yetkililer uyumsuz ailelerin yaşadığı sorunlu mahallenin çevresine dört metre yüksekliğinde bir duvar dikerek buna bir son verme kararı aldı.

Böyle bir yönteme öfkelenenlere belediye başkanı kısaca, duvar sözcüğünü kullanmayı reddederek, bölmenin de diğerleri gibi sadece düzeni ve asayişi sağlamanın bir aracı olduğunu söyleyerek karşılık verdi. Bunun üzerine artık kimse bir şey söylemedi. Duvar örüldü ve ordunun sürekli gözetimi altında öylece duruyor.

Lilith hâlâ topallıyordu. Her adım atışında kalçası ağrıyordu, sağ topuğu, tam olarak sanki bir bacağı diğerinden daha kısaymış gibi farklı bir şiddetle çarpıyordu yere.

Birden o ana kadar geçici nitelikli basit bir ameliyat sonrası sandığı şeyin belki de kesin bir sakatlık olabileceği geldi aklına. Cerrahi müdahale sırasında önlenemez bir kaza mı olmuştu? Korku, bedeninde kara bir çamur gibi dolaşmaya başladı, damarlarının içine giren ve üyelerini felç eden kara bir çamur gibi.

Görünmez bir ökseye yakalanmış var gücüyle çırpınıyor gibiydi, ıssız ve sessiz kaldırımda eski evine doğru ilerlemeye devam etti. Rudolf'un hastalarının başına daha önce hiç böyle bir şey gelmemişti. Bağlardan birine bile bile zarar vermiş, ömür boyu karısını şu ya da bu biçimde bilinçli olarak sakat bırakmış olabilir miydi? Karısını, şiddetli acımasızlığını ele veren başarısız bir müdahale sonucu topal bırakmış olabilir miydi? Yaşamını paylaştığı kişiye, mutlu olma hakkı anlamına gelen fiziksel bir rahatlık vermeyi bilinçsiz de olsa reddettiğini, korkunç bir cerrahi hatayla dile getirmiş olabilir miydi? Ameliyat masasına dek, ona son ve kesin bir ceza verme arzusuna karşı koyamamış olabilir miydi?

Tanrım, peki ama Rudolf beni niye cezalandırmak istiyorsun? Birbirimizle uğraşmaya hiç son vermeyecek miyiz? Doğru, değil mi?

Belki de ne de olsa ben, senin çoktan unuttuğun o ilk karşılaşmamızdan beri, düşük yapmış on altılık genç kızın kendisini büyüleyen stajyer doktorla zevki keşfettiği o günden beri, sürekli yeniden senin kurbanın olmaya çalıştım sadece... Seni, onca zaman sonra yeniden bulduğum o geceyi hatırlıyor musun bari? Bunu nasıl unutabilirsin? Sana zaaflarını hatırlatan tüm anılarını, bana olan özel bir borcun tüm izlerini belleğinden gerçekten silmek istemedikçe tabii.

– Üşüyor musunuz? diye sordum alçak sesle, rıhtımın kenarında, dizlerini kırmış, çenesi göğsüne dayalı, elleri ensesinde, bir umutsuzluk tavrı içinde yere oturmuş adama.

Bir şubat gecesiydi, ölesiye sıkıldığım bir akşam yemeğinden herkesten önce yalnız olarak ayrılmıştım ve sıkıntımı dağıtmak için eve yürüyerek dönmeye karar vermiştim. Dondurucu soğuğa, özellikle de gece yarısına doğru Lone'da yalnız başına dolaşmanın artan tehlikesine rağmen.

Daha şimdiden bir sürü serseriyle karşılaşmıştım, kuşkusuz bunlardan bazıları tehlikeli olabilirdi, ancak soğuk, içlerindeki tüm saldırganlık isteğini köreltmişe benziyordu, tıpkı benim içimdeki benzerlerime karşı duyduğum korkuyu azalttığı gibi. Bizim, biz zavallı insanların yakalanmış olduğu buz tuzağında, birbirimize verebileceğimiz zarar, birlikte uğramak zorunda kaldığımız zarar tarafından yok edilmiş gibiydi.

İçimi kaplayan bizlerdeki dokunaklı yalnızlık duygusuyla, Yılan-Irmağı'nın rıhtımlarına inmiştim, belki kentten ve aynı zamanda da kendimden kaçmak için. Usulca ona şu saçma soruyu sorarken, karanlık ırmağın kenarına çok fazla eğilmiş olan adamın omzuna elimi koymuştum.

İşte Rudolf'u yeniden böyle bulmuştum, hastanenin ameliyathanesindeki o ilk ve kaçamak sevişmemizden yirmi yıl sonra. Elbette o

hiçbir şey anımsamıyordu, ama ben, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü bana doğru çevirir çevirmez hemen tanıdım onu ve hiç şaşırmadım, yirmi yıldır sanki her sabah onun kollarında uyanmıştım.

Ateşim, kötümser yaşları dindirdi. Seni sevmiştim Rudolf, oysa sen hiçbir zaman anlayamadın bunu. Ama önemli değil, çünkü ben seni hiç bırakmadım ki. İlk görüşmemizin sırrı, benim asla sana açıklamadığım sır, haberin olmadan seni bana bağladı. İçimde kalan sperminin tadı, benim aşk iksirim oldu.

Biz mutsuz doğduk. Mutsuz ailelerde. Mutsuz yaşayacağız, mutsuz çocuklar doğuracağız, mutsuz öleceğiz. Mutsuzluğu sürdürmek yüzünden.

Röntgenci kadın

Lilith iki giriş kodunu yazıp demir parmaklığı açtı, zayıf bir ay ışığıyla ve çalılar arasına yerleştirilmiş lambaların soluk ışıklarıyla aydınlanan karanlık bahçeye girdi.

Küçük bir tepenin üstüne oturtulmuş görkemli ev, kara bir kitle gibi gömülüyordu geceye. Cephedeki altı pencere, delik içinde deliktiler, içi boş gözyuvarlarıydılar ve bin bir çeşit görünmez gece kuşunun kanat sesleriyle doluydular, baştan çıkarıcı karanlık kuyuydular, ağaçların tepesinde hışırdayan karanlığın içinde havada asılı duruyor gibiydiler.

Beni hâlâ meşgul ediyorsun, diye düşündü Lilith eve bakarak sonra ağaçların arasına girmek üzere yoldan ayrıldı. Evi, düşlerden dokunmuş, dayanıksız ve korkunç mükemmel bir kumaştı, tezgâha yüz konup işlenmişti ve Lilith, bu akşam her zamankinden fazla hamarat dokuyucusuydu bu kumaşın...

Ameliyat dikişleriyle hâlâ kaskatı olan bacakları ve ağrıyan kalçası yüzünden Lilith, ağaçların arasında bacakları kadar kollarını da kullanarak ve ışık kaynaklarından uzak durmaya dikkat ederek evin çevresini dolaşmaya başladı.

Karanlığın içinde bahçe usul usul soluyordu, Lilith ağaçların gövdelerine ve alçak dallarına, güç ve yorucu yürüyüşünü kolaylaştıran,

onun gibi canlı ve soluk alan eski arkadaşlarıymış gibi sarılıyordu. Koyu karanlığın içinde Lilith, kendisini kapı dışarı edildiği insanlar dünyasının çevresinde dolanıp duran günahkâr bir ruh gibi hissediyordu.

Evin çevresini dolaştığında arzudan soluğu kesiliyordu yine de. Görülmeyen ve gözetleyen olarak, az sonra bir tanrının gizli hazzını duyacaktı.

Yapının arka tarafında yalnız bir pencereden ışık geliyor. Onların yatak odası. Ana cepheden bakıldığında birinci katta olan bu oda, arazinin eğimi nedeniyle evin bu yanında zemin katta bulunuyor. Lilith yavaşça ve güçlükle ışığın geldiği yere tırmanıyor. Sesleri daha iyi duyabilmek için de pencereye varmadan soluk almayı kesiyor.

Bir fotoğraf için düzenlenmiş gibi şiddetle aydınlatılmış sahne çarpıcı bir çığlığı yansıtıyor. Yatağın üstünde, emekleme pozisyonunda anadan doğma Viola, onun arkasında dizleri üstünde duran ve onun gibi çıplak Rudolf'a kendini düzdürüyor. Rudolf kâh güçlükle sallanan silikonlu koca memelerini, kâh belini ya da doğuştan ince ve becerikli kalçalarını kavrıyor.

Cinsel organları dışında, tüm bedenleri bembeyaz, mermer gibi, neredeyse ceset görünümünde. Rudolf'un, açılmış, kırmızı ve parlak dölyoluna düzenli olarak gidip gelen uzun kamışı görülüyor. Gidiş gelişleri, yıllardır benimsediği yönteme uygun olarak ritmi periyodik biçimde değişen bir metronomun düzenliliğine sahip, bu Stahanovcu âşığa göre kadının tadına ancak sabır ve sebatla varılır, iki çakmaktaşının ustaca ve art arda birbirine sürtülmesi sonucu bir kıvılcım çıktığını ileri süren yasaya oldukça benzer bir fizik yasasına göre.

– Söyle, dedi Viola gözleri kapalı, yapay olarak şişirilmiş üst dudağı ve şehvetle açılmış ağzıyla, bana orospu olduğumu söyle.

– Orospu! diye haykırdı Rudolf, buna hiç de inanıyor görünmeden, ama yine de kısa sarı saçlarını eliyle kavrayıp başını çok profesyonelce arkaya doğru çekmişti.

Ses tonunu iyi ayarlanmıştı, ama akan ince ter damlalarına rağmen yüzü o kadar duyarsız kalıyordu ki.

– Bir daha! istedi ısrarla. Şişko de bana!

Rudolf işaret parmağını ıslattı ve Viola'nın anüsüne soktu, bir süre içini kurcaladı, sonra kırmızı dölyolundan hızla çekilerek bir çırpıda kıçına giriverdi ve mekanik bir tonla üstüne basa basa:

– Seni şişko karı! Yağlı domuz! Sen ancak buna layıksın işte! Koca kıçın için kamışlara! dedi.

Sonra başını geriye attı ve hazza ulaştı.

Neredeyse hemen partnerinden ayrıldı, ayağa kalktı, acınacak haldeydi, bornozunu giydi ve odadan çıktı. Açıkça görülüyordu, seans onu tatmin etmemişti.

Cinsel zevklere ve eğlencelere aşırı düşkünlüğüne rağmen, böyle edepsizce sözler söylemek zorunda kalmış olmaktan hoşlanmayacak kadar gelenekçi ve bunu emir üzerine yapmak zorunda kalmış olmayı –üstelik kendisine rağmen bundan zevk almış olmayı– soğukkanlılıkla kabul edemeyecek kadar maçoydu. Lilith bunu biliyordu, bu onun seks anlayışıyla bütünüyle çelişiyordu, onun için seks, golf ya da tenis gibi toplumsal ve sportif bir etkinlikti ve bu etkinliğin asıl amacı, toplumsal bir saygınlığı ve ünü korumak, narsisçe hoşnutluk, varoluşsal, hatta siyasal bir yanılsamayı sürdürmek (*coeo ergo sum –coeo: ile birlikte gidiyorum, birleşiyorum,* yalnız gitmemenin ilk biçimi, ilk toplumsal edim olan Fransızca *coït*'in [çiftleşmenin] kökeni– *coeo ergo sum*, diğeriyle birleşerek varım) beden mekaniğinin çılgınca bakımıyla yaşlanmayı geciktirme gizli umudu. Dalgınlıkla boşluğun yerleşmesine izin verdiği gün –Yılan-Irmağı'nın rıhtımlarında Lilith'in ona rastladığı gün gibi– gidip kendini

boşluğa atmak zorunda kalma korkusu.

Viola yatakta dönerek, uzun ve neredeyse sıska butlarını açtı, parmaklarını deliğinin içinde ıslattı ve mastürbasyona başladı. Birkaç saniye içinde orgazma ulaştı, yüzükoyun uzandı, bir elini bacakları arasına alıp, sağ koluyla da yastığa sarılarak uyudu.

Cep telefonumla bir taksi çağırıp Lone'a döndüm. Kentin her yeri inatla aydınlatılmıştı, büyük girişimi geceyi kovmaktı sanki. Ancak gece, binlerce gizli köşede kendine bir sığınak buluyordu her zaman, heryerdelik yetisine sahip ve gözüne kestirdiği avın üzerine koyu karanlığını saçmaya hazır, pusuya yatmış bir hayvan gibi hiç kıpırdamadan bekliyordu: Sokakların, karanlık binalar arasında uzanan ışık ağı, korkmuş insanların Şeytan'a karşı tutup salladığı binlerce haçın birbirine dolaşması gibiydi.

Ateşi evcilleştirdikten beş yüz bin yıl sonra bile, bedenlerimize çöreklenen ilk karanlık korkumuzu yenemedik hâlâ. Kendi karanlığımdan yararlanan ben, mastürbasyonla aralandıktan sonra tam iyileşmemiş bir yara gibi kapanan bedenimle, mahallemin, her şeyi ve her varlığı turuncuyla yıkayan, gecelerini bitiren travestiler kadar geceye yeni başlayan kasap çıraklarını da korkunç birer hortlağa benzeten zayıf neonlarına kadar, kentin tüm ışıklarında, iç rahatlığıyla unutulmuşluğu buluyordum yeniden.

Soğutucu kamyonun biri oturduğum sokağın girişini kapatmıştı. Taksi onun hemen arkasında durdu ve şoför, kamyonun içinde asılı duran parçalanmış bedenlere ve kanlı et yığınına iştahla bakarak:

– Kocaman kanlı bir bifteği gövdeye indirebilirim bak! Bir adamı dinçleştirmek için bundan daha iyi bir şey olamaz! dedi.

İri yarı ve yaşı hayli geçkin bir adamdı, aşırılık çok sürmez onu öldürürdü. Birden açlığının kokusu yayıldı arabanın içine. İçim yaşama sevinciyle doldu, gülümsedim. Eğer göze daha hoş görünüyor

olsaydım, onu benimle birlikte pirzola yemeğe davet ederdim. Bir adamla bir kadını hiçbir şey bundan daha çok neşelendiremez ve yakınlaştıramazdı... Ona yüklü bir bahşiş bırakmakla yetindim ve gidip bir şeyler yemesini ve sağlığıma şarap içmesini istedim. Sonra arabadan indim ve sokağı yürüyerek çıktım, topalladığımı görmediğini umarak.

Yatmadan önce Lilith aynada uzun uzun yeni bedenini inceledi. Birkaç hafta içinde kuşkusuz tümüyle hafifleyerek ve kaybolacak yara izleri hâlâ kıpkırmızıydı –hacamatlar gibi bedeninin en duyarlı noktalarını gösteren kızgın korlar bunlar.

İşte şurada, burada ve şurada bedenin günah işledi, diyordu sanki bıçak izleri. Doğuştan kusurla günah işledi, boğazına düşkünlükle, tembellikle ve yaşlanmayla günah işledi. Biz yara izleri senin bedenini kurtarmak için feda edilmiş etleriz, bedenine yerleşen hastalıkları çıkarmak için kesilen etlerin anısıyız! Biz, bedeninin iyilikle şeytanı kovduğunun somut kanıtlarıyız.

Tüm bedenini geniş morluklar sarmış, kimi yerlerde derisi –yüzünde olduğu gibi– şişmişti. Ancak dolgun ve diri memeler, kusursuz yuvarlakları olan bir popo, eşsiz kalçalar, selülitlerden kurtulunca gerilmiş sütun gibi bacaklarıyla şimdiden göz kamaştırıcı bir fiziği vardı.

Biz zavallı insanlar bedenimizin gerilemesini olabildiğince geciktirmek için ne yapabiliriz? diye düşündü Lilith. Sadece elden geldiği kadar az yaşayabiliriz: Riske girmeden, yemek yemeden, alkol almadan, sigara içmeden, uyuşturucu kullanmadan, düşüncesizce başkalarının bedeniyle –hastalık bulaştırma olasılığı her zaman vardır– birleşmeden, otoritelere karşı gelmeden –böylece her tür darbeden uzak kalarak– güneşe çıkmadan, gülmeden –böylece kırışıklıkları derinleştirmeden– uykusuz kalmadan, hiçbir büyük sevince kapıl-

madan, kısacası özgürlüğünü hiçbir biçimde kullanmadan. Top model, model bir yaşam.

Geriledi ve sonra nasıl topalladığını görmek için aynaya doğru yürüdü. Hissettiğinden çok daha hafif görünüyordu. Dikkatli bakıldığında, sağ bacağı sol bacağından birazcık daha kısa gibiydi, bu da göz kamaştırıcı siluetinin dengesini çok hafif bozuyordu.

Zaten, diye düşündü Lilith, ben her zaman kusursuzluktan çok kusurluluğu düşlememiş miydim? Bu kusurun, onun arzusunu on kat artırmaktan başka bir işe yaramayacağını hissetti. Şimdiden bir erkek, binlerce erkek istiyordu. Şimdiden kendinde, insan bedenine karşı korkunç bir iştah ve özellikle yaşamı boyunca ilk kez, bu iştahı doyurabilecek araçları olduğunu hissediyordu –kozasından çıkar çıkmaz, yüzündeki ve gövdesindeki, başkalaşımına eşlik eden hematom ve şişlikler kaybolur kaybolmaz.

Sırtüstü uzandı, uykusunun gelmesini bekleyerek kendini başıboş düşüncelere bıraktı. Sonra kalktı, dolmakalem ve kâğıt alarak mutfağa gitti oturdu, yazmaya koyuldu:

Yaşamım boyunca ben, yaşama karışmayı istedim. Sürekli, her zaman, yeniden yaşama karışmakta olmayı. Bir tür sürekli bir ergenlik bitiminde kalmayı, geçmişin hafif, geleceğin belirsiz, şimdinin de bu nedenle değerli olduğu bir aralıkta kalmayı istedim. Yaşamım boyunca ben uçarı, bırakıp giden, keşfeden oldum. Kendimi de bıraktım, ama ne önemi var?

Eski bedenim, eski yüzüm, onların yokluğuna üzülmüyorum. İçimde değer verdiğim tek şey yaşam. Yaşam ayakta çürüyen bedenleri sevmiyor ve asla onları anlamaya çalışmıyor. Yaşam, dayanılmaz bedenlerden kaçıyor, tıpkı yazgılarına boyun eğen zihinlerinden kaçtığı gibi.

Bulunduğum konumdan bıktım artık. Doğa Tarihi Müzesi'nin

yöneticisi. (Yine de öyle tutkuyla seviyorum ki bu Müze'yi!) Ville yakınında kent çevrebilimi danışmanı. Dünya Doğayı Koruma Birliği, Daimi Çevre Delegasyonu üyesi, Çevreyi Koruma dairesi ile Hayvan topluluğu ve Bitki örtüsü sekreterliğinde danışman... *Resmi broşürlerimizde de belirtildiği gibi, insan türünün hızlı artışıyla doğal çevrelerde yapılan tahripleri, kirliliği, toprağın zenginliklerinin düşüncesizce sömürülmesini, doğal ya da geleneksel dengelerin bozulmasını*... geçici olarak engellemeyi amaçlayan tüm kurumlar ve örgütler.

Bu nedenle de saygınlıklar, tanınma... Düşmanlık, çekemeyenlerin alçakça saldırıları... Siyasal baskı... İktidar savaşı... İş, stres, yorgunluk, zaman yokluğu... İş... Yeniden başa, en başa dönmeyi, yaşamın içinde rüzgârla savrulan bir tüy gibi yer değiştirmeyi, boş şeylerle oyalanmayı isterdim... Özgür. Sahip olduğun şey sana sahip olur, derlerdi ben küçükken. Bunu herkes unuttu, ben hariç.

Rudolf'u, o beni bırakmadan terk ettim –ya da daha doğrusu asla beni terk etmeye karar vermez korkusuyla. Sizi kendiliklerinden bırakacak güçte olmayan şu insanlardan o da. Özellikle terk edilmekten ödü kopan bazı insanlar bununla idare ediyor. Her gün maruz kalınan aşağılama, onları sefil bir bağımlılık içinde tutuyor ve kendi kendine konuşmaya mahkûm olmaktan daha hoş geliyor.

Viola'nın onunla mutlu olmadığı gibi onun da Viola'dan hoşnut olmadığını biliyorum artık. Ayrılmalarına da sadece ben yardım edebilirim.

Biz 20. yüzyıl insanları, erdemlerle kurulu bir yaşam istiyorduk, ama ne oldu, kötülükten yerinde duramayan bedenlerimiz yapıtımızı paramparça etti. Gün geldi gözü dönmüş çocuklar, yırtıcı hayvanlar gibi birbirini ısırmaya başladı, birbirini öldürdü, ana babalar, ağ-

lamaya ya da onları aklamaya başladı.

Geber Babil! Kendi pisliğin, kendi kinin ve kendi şiddetin içinde titre! Geber! Çocukların, masallardaki kurtlardan daha kötü ve kana susamış olduğu bu dünyayı kim ister? Hiç kimse, ama herkes kabul ediyor onu, herkes gözlerini yumuyor, görüntü üstüne görüntü, her zaman daha kalın, daha yoğun tabakalar halinde birbiri üstüne yığılmış sayısız görüntü ve yalanla, gözler, tamamen kör olmak üzere yumuluyor.

Görüntü üstüne görüntü, Yüce Görüntü Tanrıçası kullarını ve uyruklarını kör ediyor, yutuyor.

Gözlerim sırsız birer ayna ve ben buradan, kanının dolaştığını, şişmiş cinsel organında, ağrıyan şakaklarında, boğucu parmakları altında titreyen boğazında her şeye rağmen kanının dolaştığını hissettiğine şaşıran dünyanın yatak sırlarını çözmek istiyorum. Görüntü kılıfları altındaki bedenlerin gerçekliğini ortaya koymak, bu zor bir iş olacak Lilith.

Şimdi biliyorum: Şimdi öğreniyorum. Erkeğin tadını, ilk kez bir ameliyat masası üstünde, içimdeki insan cücüğünü çıkaran Rudolf'un ağzıma boşalttığı insanın tadını, bu tadı, doyasıya, sonunu, sonların da sonunu bulana dek öğrenmek istiyorum artık.

İşte seçim: Işığa mı gitmek, zifire mi gitmek.

İnanç, pişmanlıklar, hoşnutluk: Zifire giden yollar.

Şiddet, kuşku, düşünme, duyguların istemli yoğunlaşması, kendini sakatlama, düşlerin özgür bırakılması, değiş tokuş: Işığa giden yollar.

BEN SİZİNKİLERDENİM ve SİZİNKİLERDEN DEĞİLİM.

Travesti

Gün aydınlanmaya başlıyordu, yine hüzünlü bir kasım günü. Pencereye dayanmış, iç avluda gecenin güç bela külrengine dönüşmesini izledi. Duvarların kiremit rengini gölgede bırakmayı neredeyse başaran ve hüzün dolu yeni bir günü haber veren donuk bir aydınlık yerleşti sonunda. Ne önemi var! O bütün bir kente yetecek kadar hayat dolu, ateşli ve kanlı hissediyordu kendini! Yatağına döndü, kafasında vahşi sevinç rüzgârları.

Lilith geceler boyu birçok kez çifti röntgenledi. Yumuşak toprağın içine gömülmeye başlayan ölü yaprakların kokusu, ayaklarının altındaki nemli çıtırtıları ve ölçülü olma zorunluluğu, daha pencerelerinin altına ulaşmadan, bir mezar üzerinde, tıpkı daha önce başına geldiği gibi, hafifçe tahrik olmasına yol açıyordu.

Bu dönemde gece gündüz yoğun bir sis kapladı her yeri, sanki Lone ve bölgeleri Lilith'i gizlemek için birlik olmuştu, hava karardığında evinden çıkan ve oturduğu kasaplar semtine ancak gecenin

kör karanlığında, kulüplerin aralıklı tabelalarının bulanık bir ışıkla parladığı, sivri ya da aşırı yüksek topukların üstüne tünemiş kemikli bacaklarıyla, büyük adımlarla kaldırımları arşınlayan sıska ve dev gibi travestilerin gözlerinin bulanıklaştığı saatte dönen bu aykırı görünüşlü, topallayan ve şişliklerle dolu Lilith'i gizlemek için.

Dördüncü çıkışının dönüşünde, Rudolf ve Viola'nın ona sunduğu gösteriyle tahrik olan Lilith, bu iri gece böceklerinden birine yaklaştı ve ona emilmeyi kabul edip etmeyeceğini sordu. Takma kirpiklerini uzun uzun ve şiddetli bir aşağılamayla kırparak reddetti travesti. Emicilik, bu onun işiydi.

Silikonlu göğüsleri şeffaf tişörtünü dolduruyor, kısacık eteği, siyah ince çoraplarını tutan jartiyeri gizleyemiyordu. Üstüne, büyük siyah harflerle İLAN ASMAK YASAKTIR yazılı kırmızı tuğlalı bir duvarın önünde, bir sokak lambasına dayanmış duruyordu. Lilith kafasında, onu yeniden erkek kılığına sokmaya ve makyajın altındaki erkeksi yüzünü görmeye çalıştı.

– Yüz dolara, seni sadece okşamamı kabul eder misin? diye ısrar etti tatlılıkla.

Anlaştılar.

Travesti onu yakınlardaki bir binaya götürdü. Merdiven boşluğunun altında ışıksız çalışıyordu. Yarı karanlıkta el yordamıyla ilerliyorlar, ayakları çeşitli nesnelere çarpıyordu, boş bira şişeleri ve elbette şırıngalar, kullanılmış prezervatifler.

Lilith sıska devin bedenini parmaklarıyla yoklamaya başladı. Omuzları ve çıplak tüysüz kolları, sonradan yapma göğsünden daha sert ve kaslıydı. Bu kadınsı yuvarlaklıklarla bu erkeksi kaslara aynı anda dokunmak tuhaf bir duyguydu. Memelerini sıktığında, oğlan yerinde kımıldanıp durdu ve kızışmış bir kız gibi inledi, açığa vurduğu bu haz, yapmacık ve sadece mesleğinin bir parçası mıydı, yoksa gerçekten bir şeyler hissediyor muydu, ya da imgelemi bir kadın gi-

bi mıncıklanmakla uyarılmış mıydı, diye sordu Lilith kendi kendine.

Lilith'in elleri, ince ve sert karnına indi, sonra naylon çorapla sarılmış ince bacakları boyunca gezindi ve sonunda, yavaşça, butlarının iç kısmından gergin jartiyerin arasına geldi. Burada hafifçe kabarık hoş bir et paketi buldu.

– Gerçekten istemiyor musun? diye fısıldadı Lilith, bir eliyle oğlanın memelerini, diğeriyle de belki biraz körelmiş, ama kusursuz işleyen cinsel organını kurcalayarak.

Yanıt beklemeden başını eteğin altına soktu, külotunu araladı ve sıcacık aletini ağzına, hâlâ şiş dudaklarının arasına aldı. Hızla penis başını emmeye koyuldu.

– Yılan! dedi oğlan onu öfkeyle iterek.

Karanlığın içinde düştüğü yere oturan Lilith ellerini ıslak butları arasına daldırdı ve hemen doyuma ulaştı, bir de orgazm ooh!'u çekti.

– Özür dilerim, dedi ayağa kalkarken, genç adamın güvenini kötüye kullanmış olmaktan utanmış bir halde.

– Neyse tamam, dedi çocuk. Ben sevici değilim, hepsi bu.

Sokağa birlikte döndüler.

– Bu çok hoşuma gitti. Çok güzel bir kadınsın, dedi Lilith ondan ayrılırken.

Oğlan onun yüzüne bile bakmadan yoluna devam etti, gururlu ve ulaşılmaz bir tavırla.

Bir daha asla bir erkeği kandırmaya çalışmayacağım, diye kendine söz verdi Lilith. Onlarla sadece, bana tereddüt etmeden gelirlerse birlikte olacağım.

Kendini onun erkek kardeşi, onun kız kardeşi gibi hissediyordu. Elini tutmak isterdi onun, yaşam içindeki korkusunu azaltmak için. Elbette ki korkuyor ve ölmekte acele ediyordu, her ne kadar yiğitlik taslasa da. Diğerleri gibi.

Her sevişmelerinden sonra Rudolf banyoya kaçıyor, Viola ise, öyle görünüyor ki suçüstü yakalanmaktan korktuğundan arada bir kapıya göz atarak çılgınca kendini okşuyordu. Onları gözetlediği bu sekiz gecenin her birinde, hatta eve çok geç döndükleri ve Lilith'in saatlerce onları beklemek zorunda kaldığı iki keresinde bile, uyumadan önce sevişmişlerdi.

Lilith'in Rudolf'la birlikte yaşadığı günlerde de böyleydi bu: Her akşam, dişler fırçalanmadan önce ya da fırçalandıktan sonra, evlilik alıştırması. Bugün, Lilith için en aydınlatıcı olan, onun, Viola'yla aynen kendisiyle seviştiği gibi sevişiyor olduğunu görmekti. Viola ona fazladan bir şey vermiyordu –ne de eksik bir şey.

Pencereden gördüğü pozisyonları, porno filmlerinde hayranlıkla izlenen pozisyonlarla aynı duygusuz müstehcenliğe sahipti. Dejavü sayesinde ve çığliklerine rağmen, birleşmeleri tahrik edici olduğu kadar düş kırıcıydı da. Dahası isterik gösterilerine rağmen Viola'nın bu birleşmede aradığını bulamadığı açıktı –kuşkusuz Rudolf da tam olarak aradığını bulamamıştı. Durumlar ve sahtelikler...

Sonraki geceler Lilith, diğer nice erkek gibi Rudolf'un da cinsel anlamda hiçbir zaman gerçekten mutlu olmayacağını anladı ve bu kanısını güçlendirdi. Çünkü ona gereksinim duyduğu şeyi verebilecek olan kadından, bu kadından her zaman kaçacaktı. Tavladığı kadınların sayısını artırmayı ve her zaman aynı anlamsız ama güven verici hareketleri, bir ideal olarak beynine kazınmış maço ve bağımsız erkek tipine böylesine uyan bu hareketleri yinelemeyi tercih ederek.

Becerdiğin kadının gerçekten ne istediğini bilmek istemiyorsun değil mi? Benden, senin için tehlikeli olmaya başlamadan –seni, benimle –ve seninle– daha ileri gitmeye zorlamaya başlamadan– uzaklaştın.

Uyku tutmadığı için hâlâ mutfağında olan Lilith yine de yaşamın kendisi bu, diye yazıyordu. Bu içe girmeler, soluk soluğa kalmalar, boşalmalar, doyumlar, doyumsuzluklar, üzüntüler. Ölmeden önce doyuma ulaşmak için bütün bu aceleler. Neyse ki, korkunç biçimde ölüm programın bir parçası.

Anlama konusundaki umutsuzluğum. Gözlerimin önünde ve kendi bedenimdeki bu saçma arzu yükselişlerini. Ve son arzuyu (yoksa ilk mi?) ölme arzusunu. Nihayet. Huzur vaadini. Hiçbir şey bilmeden ortadan kaybolma tutkusunu. Hiçbir şeyi başaramadan. Tüm soruları yanıtsız bırakarak.

Zaman elipsini çiziyor, ben, ak yansıması toprağın suyuğunu çeken kara ayım.

Fantezilerim yok benim, anlık arzularım var sadece.

Bedenim, her an içine gömülebileceğim bir delik; kendi girdabımda kayboluncaya dek kendime dolanarak gömülebileceğim, doymak bilmez, sefahat düşkünü bir kara delik; bedenim, her an ve orgazm anında daha da derinlere gömüldüğüm şu ölüm devidir; düşünceyle, doruğa ulaşmış duyguyla, beni bariyerin öbür tarafında tutan, beni kesin düşüşten kurtaran sağlam damarlarımın taze kanıyla her an dirilir.

Bedenim: Gözdağım ve sığınağım.

Kadının artık uykuya gereksinimi yok gibi. Her sabah, gün ağardıktan hemen sonra ve sadece bir ya da iki saat uyuyor. Birçok arzusu var içini kemiren, yeni bedenini kullanma arzusu, onu unutma ve eski yaşamına, alışkın olduğu çevresine, günlük işine yeniden kavuşma arzusu.

İçinden taşan düşünceleri kâğıda dökerek, itkileri arasında bir tutarlılık kurmaya, düşüncelerinin, isteklerinin dolaşıklığında bir yol bulmaya çalışarak yatıp yatıp kalkıyor.

Müze'yi şimdiden özledim. Yaşam ve ölümün sıkı sıkıya bağlı olduğu bu yeri. Bahçe'deki ağaçlar ve bitkiler, canlı ya da doldurulmuş hayvanlar, çeşitli bölümlerin ve kurumların içine serpiştirilmiş kemik yığınları, bir o kadar ayak izleri, her çağa ve her uygarlığa ait nesneler, insanın farklılığı, yaratıcılığı ve birliğinin tanıkları, böcekler, kurutulmuş otlar, binlerce taş ve mineral, göktaşları... Biz de Tarih'in sürekli tufanından dünyamızı kurtarıyor izlenimi bırakan Nuh'un gemisi.

Sis ve gece kozası içine çekilmiş kurtçuk halinde, eski evimin penceresinden bir adamla bir kadının çiftleşmelerini izlediğim saatlerde, yavaş yavaş bedenimden kanatların çıktığını, kabuğun kırıldığını, içime ışığın girdiğini ve gerinebileceğim, yüzümü örtmeden çıkabileceğim, sonbaharla birlikte çıplak kalmış ve kızarmış Bahçe'yi sevgiyle arşınlayabileceğim zamanın geldiğini hissediyorum. Gökyüzü, besleyici mavi bir süt misali hücum ediyor damarlarıma.

Yöneticisi olduğum Müze, yaşamımın (benden sel gibi akan yaşam) her anında yazdığım bir Kitap; payıma düşen dünyayı kucaklama girişimim; kendisiyle yattığım ve dövüştüğüm dünyayı, baştan kaybedilmiş olduğunu bile bile, yine de coşkuyla ve açıklıkla, ortak zevkimizden doyuma ulaşabilmek için önce onu doyuma ulaştırmaya çalışarak kucaklama girişimim.

Vaiz

Lilith bir hafta sonra sert yatağında uyandığında bedeninde hissettiği tek şey üşümeydi. Odanın içinin alışılmamış bir beyazlık kaplamıştı. Pencerenin dışında lapa lapa kar yağıyordu.

Kalktı ve kalkar kalkmaz kalçasına yine o ağrının girdiğini hissetti, büyük dökme demir radyatörün termostatını yükseltmek ve kışın ilk tatlı sevincinin sokağa bir taçyaprağı yağmuru gibi saçılmasını izlemek için yalınayak topallayarak odayı geçti.

Üyelerini felç eden hiçbir tutukluk yoktu artık, klinikten çıktığından beri onu genelde su içinde kalmış ve titrer bir halde uyandıran ateş de kaybolmuştu. Sadece üşüyordu, bu sabah kışın aniden bastırmasıyla afallayan ve ısıdaki düşüşü ister istemez hisseden, ama yine de ayağa kalkarak bu ilk karın büyüsüne kendini daha iyi kaptırmak için pencereyi açan Lone'daki herhangi biri gibi –çünkü her yıl ilk kar dünyanın ilk karı, kış da ilk kışıdır, büyük başlangıçtır– bu düşlerle coşmuş derin uyku zamanıdır, hemen ardında gecenin parçalanması ve gündüzün yükselmesiyle ilkbaharda gelecek olan tutarsız ve şaşkın dış yaşamın öncesinde yaşanır –gündüzlerin zaferi

gecelerden daha uzun olur– ancak bu çok daha sonra kış geçtikten sonra henüz gelecekte olacaktır.

Bacaklarımın arasındaki kanımın kokusunu seviyorum. Göbeğimin altındaki ağırlığını bile. Yeni bir erkeği, saldırıya geçecek kadar arzulamam genelde âdet dönemimde oluyor. Bu biraz can sıkıcı olsa da, sonrasında.

Lilith uzun süre Lone'da dolaştı. Kış coşkusu kenti çoktan ele geçirmişti bile. Kadınlar hemen uzun ve sıcak mantolarına bürünmüş, erkekler de astarlı ya da kürklü deri ceketlerini geçirmişlerdi üstlerine,

dudaklarının arasından buhar haleleri çıkıyordu,

derilerinin pütürü soğuğun saldırısıyla sertleşiyor, kolları bedenlerine yapışıyor, başları biraz omuzlarına gömülüyordu,

adımları, gökyüzünden melek tüyü gibi düşen yeni neşeye kapılmış, hem sıklaşmış hem de hafiflemişti,

kokular, şiddetli ve yeni bir açlık duyan bedenlerin içine işliyordu, kestane kebap ve kızarmış sosis satıcıları belirmişti ve köşe başlarında birden,

metro girişlerinden kuru ve sıcak bir hava ve bir demir kokusu yükseliyor, egzos borularından, koşuşan kente güzel kokular yayan mavi bir duman çıkıyor, tekerleklerin altından, kauçuğun eriyen karda çıkardığı sulu gıcırları duyuluyordu ve her yerde elektrik ışığı vitrinleri havadaki genel beyazlaşmaya renkli flaşlarıyla karşılık veren vitrinleri, kuşatmaya başlıyordu,

kanalizasyon deliklerinden, sıra sıra duvarlar arasına yoğun buğular yükseliyor,

parklardaki ağaçlar çıplak dallarını, dünyaya son bir kez dokunmak isteyen yaşlıların elleri gibi yağan kara uzatıyordu,

ve Lilith'in bedeni Müze'nin bahçesine doğru ilerliyordu, topallayan ince bacakları ve narin bedeni onu oraya, sığınağının, yaşamının ve yaşama aşkının bulunduğu yere götürüyordu.

O gökyüzüne dikilen surlar ve rampalar gibi yüksek binalar arasında yalpalayarak ilerlerken, kentin bütün bastırılmış gürültüleri bedeninde sürekli bir baygınlık gibi yankılanıyor, tüm kent göğsüne doluyor, orada sıkışıyor, dağılıyor, görkemli, korkunç ve tanıdık olan kent, adımlarının ritmiyle soluyor ve yaşıyor, Lilith ve Baby artık insanların sürdüğü büyük bir coşkunluk ve zevk tarlası sadece,

taş, cam ve beton düşleri arasındaki et parçalarının derinden sürdüğü bir tarla.

Metroya biniyorum, iki vagonu var sadece, ikisi de öyle dolu ki kapıları kapanmıyor, istasyonda durmuyor, sadece yavaşlıyor, durup durmamakta kararsız sanki. Birinci vagonun yanı sıra koşuyorum, asılıyorum ve basamağa çıkmayı başarıyorum.

Yolculuğun büyük bölümünde, yarı açık kapının ağzında neredeyse pestilim çıkmış bir halde kalıyorum, sürekli bir düşme tehlikesi içinde. Ta, kalabalıktaki bir hareketlenmeden yararlanarak kondüktörün arkasına, genişçe bir yer bulunan pencerenin yanına geçmeyi başarana dek.

İnişte herkes yol üstünde yatan bir serserinin önünden geçiyor, kuşkusuz ölmüş. Bileğine dolanmış bir iple perona bağlı, bir köpek ya da bir gemi gibi. Katledilmiş olduğunu düşünüyorum, yine de ölü olduğundan pek emin değilim.

Üstü başı pislik içinde, kuşkusuz bu yüzden kimse durmuyor, ona dokunmaya yanaşmıyor. Bu bedeni görmezlikten gelerek hiçbir şey yapmadan geçip gitmeye gönlüm el vermiyor, ama hiçbir şey yapmıyorum. Onun önünden bir nesnenin önünden geçer gibi geçmemek için demiryolunun üstünde yürüyorum, o kadar.

Buraya kadar birlikte geldiğim iki kız arkadaştan biri yok. Onu

çağırıyoruz, arıyoruz. Demiryolu üstünde ölmüş o da.

Sokağı görünce beliren düşüncelerin etkisiyle, belleği sevinçle gerçek ve düş arasında yalpalayarak Lilith kentte dolaşıyor. Serserilerin hepsi metronun içinde kaybolmuşa benziyor. Kaldırımlarda görünmüyorlar artık. Ama bu geceden başlayarak ve bütün kış boyunca, devriyeler onları metrodan atmak, karşılama merkezlerine götürmek için yerlerini alacak, onlarsa orada kalacaklardır. Çoğu ilkbahar gelmeden soğuktan ölecek.

Kırmızı ışık direklerinin her biri, adam boyunda küçük ilkel ilanlarla kaplı; birbiri üstüne yapıştırılmış kâğıt parçalarında, çeşitli hizmetler sunuyor ve telefon numaraları ya da e-mail adresleri yer alıyor: Lone'da yaşam, tıka basa dolu metrolara ustalıkla giren insan sürüsü.

Lilith üçüncü anayoldan geçerek Village'daki kahvelerden birine giriyor, yerde aşınmış döşemesi, ahşap tezgâhı ve salonun ortasında yanan büyük dökme demir sobasıyla eski tarz bir yer burası.

Bar, küçük bir beyaz şarabın önünde dirseklerini tezgâha dayamış, yüksek sandalyeler üzerindeki çocuklar gibi taburelerine tünemiş, yaşam bellerini bükmüş gibi ya da orada sığınacakları bir rahim bulmuş gibi kamburlaşmış adamlarla dolu. Tezgâhın arkasında, ayakta, sorumlu ve iyiliksever, biri erkek diğeri kadın iki garson onlara ana babalık ediyor.

Ben nasıl arzulayabilirim erkekleri? diye düşünüyor Lilith. Erkeklerin bu mide bulandırıcı güçsüzlüklerini?

Yine de hepsi onun girişiyle birlikte dönüyor ve ona şehvetle bakıyor –o da, bakımsızken bile deri mantosuna sarınmış siluetinin bundan böyle tüm bakışları tahrik edecek kadar göz kamaştırıcı olduğunu anlıyor.

Salonun dibindeki arkalıksız kanepelerden birine oturarak bir sigara yaktım, sıcak bir sandviç ve bir kahve ısmarladım. Yeni postumu beslemek ve ısıtmak için. Salon, yakınlardaki üniversiteden gelen birkaç öğrenci ve ayaküstü bir şeyler atıştıran işçilerle doluydu.

İçeri bir adam girdi, Giovanni'ydi bu. Onun bu kadar yakışıklı, ya da neredeyse yakışıklı olduğunu unutmuşum. Uzun boyu, siyah saçları, kara gözleri. Birden kalpten gideceğimi, öleceğimi sandım.

Bu adam. Kent çevremde yıkılıyor, bir delikten bu adamın açtığı bir delikten başka bir şey değilim artık.

Bu adam karnımı delerek salonu geçiyor, beni görmüyor ve pencere yanındaki masada oturan genç kızın yanına gidiyor. Şu uysal ve aptal, sürünün diğer koyunları gibi meleyen koyunlardan biri.

Hem kendimi gizlemek hem de bir tavır takınmak için kolumu uzatıp pencerenin pervazına müşteriler için konmuş gazetelerden birini aldım. Kısa haberler sütununda şunu okudum:

Babaham Enstitüsü'nden Keith M. Kendrick, doğar doğmaz bir keçi tarafından yetiştirilen erkek kuzuların yetişkin yaşta keçilere karşı belirgin bir eğilimi olduğunu gözlemleyerek, koyunda Oidipus kompleksini ortaya koyuyor.

Burada kalamazdım. Gazetenin arkasına gizlenmiş bir halde Viola'yı arayıp ona bir randevu verdim. Sonra kalktım, kapıya yöneldim, beni topal bırakan Rudolf'a lanetler okuyarak.

Giovanni elini omzuma koyduğunda çıkmak üzereydim. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Beni tekrar görmek istediğini, beni sevdiğini söyledi. Gözleriyle beni dikkatle süzüyordu, benim nasıl bu kadar değişebildiğimi anlamıyordu kuşkusuz.

Bana son bir şans ver, dedi. Sadece konuşmak için. Konuşmamız gerek... Bildik sözler. Masasına baktım gözucuyla. Kız hâlâ oradaydı

ve bize bakıyordu. Sonra başını pencereye çevirdi.

Konuşmasına izin verdim, tüm bedenim, mıknatısın çektiği çivi gibi onun bedeni tarafından çekiliyordu. Elimi tuttuğunda, tırnaklarımı eline batırdım, sertçe "Hayır" dedim ve çıktım. Topalladığımı görsün beni daha az sevecektir!

Village'ın dar sokaklarından geçerek, Bahçe'nin yedinci ve ikinci anayollar arasındaki giriş kapısına vardım. En az üç santim kar vardı yerde. Ağaçlı yollardaki kar, ayak izlerinin altında kaybolmaya başlıyordu. Geriye dönüp kendi izlerime baktım, ne kadar orantısız olduklarını görmek için. Eğer biri beni takip etmek isteseydi, hiç güçlük çekmeyecekti –gürültüde bile. Yumuşak botlarıma ve karın içinde olmama rağmen bile topallamam işitiliyordu. Yanımdan geçen adamlar ve kadınlar beni uzun uzun süzüyor, hatta bazıları başlarını çevirip de bakıyordu, yürüyüşümdeki tuhaflıktan olduğu kadar, bana öyle geliyordu ki güzelliğimden de gözlerini alamıyorlardı.

Paleontoloji galerisi boyunca yürüyerek seraların önünden geçtim. Ağaçlı yolların kıvrımında, beyaz kayayı ya da Müze'nin yedeklik ve koleksiyonlarının korunduğu yapılardan birinin camdan duvarlarını görmeden geçilemezdi.

Bu duvarların arasında iki milyon fosil, altı yüz bin kaya ve mineral örneği (içlerinde bir göktaşı koleksiyonu da vardı) yüz binlerce omurgalı, on milyonlarca omurgasız, on iki milyon bitki koleksiyonu bulunuyor: Durmaksızın artan ve yeni istif alanlarının kurulmasını gerektiren sayısız koleksiyon –Müze'nin de benim gibi doymak bilmez bir iştahı var.

Bodrumları da dahil tüm büyük yapıları, kemikler, taşlar ve kurutulmuş otlarla dolup taşıyor. Bahçe, seralar, arboretum, ender rastlanan hayvanların korunduğu bölüm, hayvanat bahçesi, bunların yanı sıra otuz araştırma laboratuvarı, öğretim misyonu, yayınları, ki-

taplığı, sergileri ve çeşitli etkinlikleriyle kurumun kendi işleyişi, canlının bu iddialı tablosunu tamamlıyor.

Bununla birlikte Müze, giriştiği dünya sayımını tamamlamaktan çok uzak: Var olduğu sanılan beş yüz bin virüsten sadece beş bin tanesi biliniyor; sayıları bir milyonu aşan mantarlarınsa sadece yetmiş bini; tahmini elli bin omurgalıdan kırk beş bin tanesi; seksen milyonun üstünde olan böcek türlerindense sadece dokuz yüz elli bini...

Baş dönmeleri başlıyordu ve başımın durmadan döndüğüne aldırmaksızın ağaçlı yolda ilerliyordum. Zahmetli yürüyüşüm, böylesine derinden bağlı olduğum Müze'nin evreninden beni uzaklaştırmak istiyor gibi görünen yanıtsız sorulara yol açıyordu.

Düşünüyorum da bu devasa dünya sayımında çalışmaya devam eden her daldan bilim adamları, araştırmalarının insanlık için somut biçimde yararlı karakteri ardına gizlenseler de (yeni keşfedilen falan bitkinin filan hastalığa çare olduğu gibi) onların ilk amacı, benim paleontoloji çalışmamda da olduğu gibi, manyakça bir sınıflandırmayla kaosu düzene sokarak bilinmeyenin verdiği korkuyu defetmek ve tüm yanıtları ortaya koyma girişimiyle, insanın kendine ve özünde bu dünyaya ilişkin asıl soruları sormasından kurtulmak değil mi?

İnsan doğasının karakterini, on hatta yüz binlerce yıl öncesinden kalan değerli, ender ve gülünç kalıntılar yoluyla sınırlandırmaya çalışarak; binlerce yıllık kültür sonucu oluşmuş bir kadın kimliğinin sınırlarını reddetmeye çalışarak –ben iki ucu da başarısızlığa mahkûm bir yolda değil miyim? Arketiplerin olmadığı, sadece değişinim halindeki tiplerin olduğunu bilmiyor muyum? Kaygılı zihnimin gösterdiği dikkate değer çabalara rağmen, kesinliklere ve kesin betimlemelere aç değil miyim, hiçbir şeyin durağan ve kesin olmadığına, yaşamın sırrının, doğaların, olasılıklar kadar koşullara da bağlı sürekli değişimlerinden başka bir yerde olmadığına gerçekten içtenlikle inanmıyor muyum?

O halde dünyanın şifresini çözmek istemekte diretmek niye? Çeşitli seçenekleri ve çareleriyle bu çözme itkisi, hiçbir şeyin hiçbir zaman basit ve kesin olmadığı bu büyük doğal devinimin parçası olduğu için kuşkusuz. Kültürün, doğanın parçası olan kültürün, doğa gibi evrimsel bir devinim olması gerektiği için kuşkusuz. Diğer hayvanlar, bitkiler ve evrenin canlı olmayan diğer herkesçe bilinen elementleri de, hepsi dünyayı kendine göre her zaman farklı yorumluyor.

Çünkü bir zincirleme reaksiyonlar dizisidir evren, tıpkı bizler gibi, biz canlı varlıkların, çok eski çağlardan beri olduğu kadar ***in utero***'ya (ya da ***in vivo***) düştüğümüz andan beri de bizi biçimlendiren reaksiyonlar bütünüyle, sabit bir kimlikle olduğundan daha iyi tanımlanabilir olduğumuz gibi.

Kar nedeniyle dünya gerçeküstü bir ortamda yüzüyordu. Çimenler bembeyazdı, ağaçlar bembeyazdı, hava kristal gibi parlak, duru, kırılgan ve ötümlüydü. İnsanların üzerimdeki bakışları, ölçüsüz ve alıkça gülüşlere benziyordu. Tahta bir kasanın üstünde, iri gövdesini zarif biçimde saran ıslak mavi yağmurluğu içinde beyaz saçlı bir adam, kara ellerini önünde iki kuş gibi havalandırarak, güçlü ve akıcı bir sesle gelen geçene ve çevresinde küçük bir halka oluşturmuş birkaç kişiye söylev veriyordu.

– Mektubu bir şişe içinde denize atmak gerekecek, diyordu ben oradan geçerken. Denizin tamamını denize atmak! Uyumak, düşü uykunun sularına atmak! Sevgiliyi kaçırmak, onunla birlikte geceye karışmak... Kaçmak, ama hangi yoldan? Hangi yöne? Her yerde Lone dünyanın hâkimi, dünya Lone'un içine hapsedilmiş!

Dramatik bir anlam içeren suskunluğun ardından alçak sesle devam etti, sırayla her adamın ve her kadının gözlerinin içine bakarak:

– Sizi hiç kimse kurtaramayacak. Bir kapıdan girip diğerinden

çıkmak, yaşam, içinden geçilen öyle sersefil, öyle küçük bir oda ki... Yaşlılar üzüntü ve kin dolu..!

Başını kaldırdı ve ortaya haykırmaya başladı, ağaçlar bile onu dinliyordu sanki:

– Size yaşamın kısa olduğunu söyleyen yaşlılara inanmayın! Yaşam, bütün bir ömrün saçından daha uzun!

Büyülenmiştim, adamın dolgun dudakları arasından durmadan çıkan mavimsi buhara bakıyordum, sanki her sözü, kanatlarını çırpmadan Bahçe'de dolaşmaya ve belki de bundan böyle gizlice eşlik etmek için insanların omzuna konmaya giden göze görünmez bir melek sürüsü getiriyordu dünyaya.

Boynumda ben de hafif bir esinti hissettiğimi sandım, sanki adam doğrudan kulağıma konuşuyordu. Saçlarımı çözdüm, kahverengi yığının ensemde dalgalandığını hissetmek sevindirdi beni.

Büroma gitmeye niyetlenmiştim, ama bundan vazgeçtim. İşe dönmek için daha üç günüm vardı ve o zamana kadar pekâlâ bensiz yapabilirlerdi. Konuşmadan ayrıldım ve karla örtülü Bahçe'nin içinde dam köşküne doğru yürümeye devam ettim, her ağaca sevgiyle bakarak: Lübnan selvisi, çitlembik, çınar, ***Pinus laricio***, ***Populus simonii***, sarı şeftali ağacı, ***Arauaria***, ***Pterocarya fraxinifolia***, akağaç, yalancı çınar, kara meşe, Himalaya çamı –her biri yumuşak kar elbisesi içinde, tıpkı benim kendimi düşlediğim gibi, beyazlar içinde.

Kadınlar

Ertesi sabah Lilith Viola'yla olan randevusuna hazırlandı.

Gecenin büyük bölümünü, eve dönerken, sokaktaki bir sanatçıdan satın aldığı resmi inceleyerek geçirdi. Resimde Yılan-Irmağı'nın, kaynağını mavi dağlardan aldığı, sonra büyük bir kıvrım yaparak Lone içinden geçtiği ve açık ağzıyla kızıl bir denize döküldüğü görülüyordu. Kent ve bölgeleri, kemer biçimindeki ırmağın çevresinde sarmal yaparak dolanıyor, kemerin tepesinde ve ortasında, demir atmış bir gemi gibi Cite'nin adası ve ören halindeki katedralinin sahını yükseliyordu.

Sağ kıyı, batıda Red District, ardından Hell's Kitchen'in karşısında ırmak boyunca uzanan Joie parkıyla; kuzeyde çok katlı bürolarıyla düzenli bir cengel olan Biz Center, doğudaysa kentin sefalet içindeki geniş çöplüğü, Favelas'la gösterilmişti.

Sol kıyıda, eski Moby Dick –Müze ve Bahçe'yle birlikte– Village ve ırmak kemerinin batı eğiminde, rıhtımlar boyunca uzanan terk edilmiş antrepoların hemen arkasında Hell's Kitchen.

Ardından kent dışındaki otoyolun çevresinde yer alan bölgeler

görülüyordu: Kuzeyde, çoğunlukla kule ve setlerden oluşan *site*lerin bulunduğu ilk dört bölge; güneydeyse, ağaçlı küçük dağ manzaralarıyla 5. ve 6. bölgeler.

Yılan-Irmağı –adını, kıyılarına yerleşen önceki yerli halktan alıyor– resimde, baştan sona, özellikle de megapol içinden geçtiği yerde köprülerle dilimlere ayrılmıştı.

Kafasında çalışma alanı, Lilith kendi dönüşümüne ve ilk avına girişmek için hazırlandı.

En zoru göğsünü gizlemek oldu. Güzelim yuvarlak memelerini, çok ince siyah çoraplarla sıkıca sararak düzleştirdi.

Boy aynası, ona çıplak, göz kamaştırıcı, bir çocuğunki gibi aynı anda hem ince ve diri hem de semiz ve bir çizgi roman kahramanınınki kadar ideal kavislere sahip bedeninin görüntüsünü gönderiyordu. Hoş bir kabarıklığı olan tamamen kılsız edep yeri Arap tarzı dövmelerle bezenmişti. İnce çoraplarla ezilmiş göğsü, bu düşsel bedeni, ağzına tıkaç sokulmuş gibi daha da olağandışı kılıyordu.

Aynanın karşısına çömelerek Lilith, açılmış butları arasından kabarık ve parlak dişilik organını seyretti. Büyük ve küçük dudaklar, pembeydi, sertti biçimleri de kusursuz kaymaktaşında yontulmuş gibiydi. Dölyolunun girişi daha parlak etlerle çevriliydi ve henüz oluşmuş küçük bir toprak tümseği gibi insanın aklına dar bir yeraltı tünelini getiriyordu. Tıpkı anüsün küçük deliği gibi, bu da ona dilediği kadar tadına doyulmaz emme hareketleri sağlayabilecek esnek ve güçlü kaslara sahipti. Lilith işaret ve orta parmağını kullanarak, ininden çıkmak istiyormuşçasına şişen ve dikleşen bızırı kurtarmak için dudakları biraz daha araladı.

Boylu boyunca yere kapaklandım, ellerim önde. Bir bomba patladı. Dağdan inen patikada, çakıllı toprağın üzerinde kımıltısız siyah bir at yatıyordu, ölmüştü.

Kadın beni daha önce hiç görmemişti. Ona telefonda da söylediğim gibi gazeteciydim ve büyük bir kadın dergisi için, "günümüzde aşk" temasıyla ilgili görüşlerini almak istiyordum. Erkek kılığına girmiştim, adım Valmont'du, erdişi görünüşüm nedeniyle kuşkusuz beni tuhaf buluyordu.

Kafenin camından onunla ne konuştuğumuz duyulmuyor, sadece dudaklarımızın, kolajenle şişirilmiş dört dudağımızın kımıldadığı, onun tedirgin bakışı ve benim kılıç gibi ışıldayan gözlerim görülebiliyor.

Her zamanki gibi baştan çıkarmaya çalışıyor, bende olan bir şey onu son derece tedirgin etse bile. Elbette benim gerçekten bir oğlan olduğum konusunda kuşkuları var, ama kafasını en çok karıştıran, yaşamı boyunca ilk kez birinin onu gerçekten çekmiş olması. İçgüdüsü ona, kulaklarını kızartan yakıcı bir solukla, erkek ya da kadın her neysem, onu doyuma ulaştırabileceğimi söylüyor.

– Çok sıcak değil mi? dedim. Dışarı çıkalım mı?

Dışarıda, kadınlar ve erkekler, yoldan geçen herkes bize bakıyor. Aşağı yukarı birbirimize benziyoruz, yan yana iki güzel sarışın, iki sahte sarışın, onda kısacık kesilmiş sarı saçlar, bende uzun, ensemde bir fiyonkla bağlanmış neredeyse beyaz peruk, onda ta butlarına kadar çıkan bir çizme ve minicik etek, bende bol pantolon ve kürklü geniş ceket.

Onu kolundan tutuyorum, buna ses çıkarmıyor ancak belli belirsiz çekiyor kendini, korkuyor gibi. Yürüyoruz ve metronun yer üstündeki bölümü üzerinden geçen metal köprüye giriyoruz. Tepeye vardığımızda dudaklarının kımıldadığını görüyorum, kentin gürültü patırtısı yüzünden söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Kaygılı ve dalgın görünüyor. Onu belinden sarıyorum ve bağırarak benim gibi yapmasını söylüyorum. Yan yana, edep yerlerimizi az sonra sarsılmaya başlayacak olan demire yapıştırarak, bacaklarımızın arasına

giren katarın tüm hızıyla tünelden çıkmasını izliyoruz.

Vagonlar art arda geçerken elim belinden aşağı iniyor, arkadan, sımsıkı butları arasına kayıyor, kolum kıçının yarığında, avucum dudaklarındayken, o dölyoluna giriyor, orta parmağım bızırın üzerinde geziniyor ve bir anda onu orgazma ulaştırıp çığlık attırıyor.

Dönüyor, beni delice öpüyor, elini organıma götürmek istiyor ama ben bunu yapmasını engelliyorum, onu köprünün diğer yanına sürüklüyorum, bir sonraki anayola dek koşarak bir taksiye atlıyoruz, arabanın arkasında öpüşmeye devam ediyoruz, ben onun üstüne çıkıp durmadan orasını burasını mıncıklıyorum, ama onun ellerinin sadece sırtımda ve kıçımda dolaşmasına izin veriyorum, kenti, böyle ansızın gelen tutku hali içinde, arka koltukta onun kontrolden çıkmış inlemeleriyle geçiyoruz, gözleri parlayan şoförün parasını veriyoruz, merdiveni neredeyse koşarak çıkıyoruz, onu yatağıma atıyorum, cebimden makası çıkararak, külotlu çorabını ve külotunu kıçının yarığı boyunca kesiyorum, oraya ağzımı, dilimi, dişlerimi yapıştırıyorum, ne yapılması gerektiğini, bana da neyin iyi geleceğini tam olarak bildiğimden, onu delice doyuma ulaştırıyorum, cin tutmuş biri gibi böğrüyle şilteyi dövüyor, sonra onu tamamen soyuyorum, o da beni, çoraplarla sıkıştırılmış memelerimi açınca benim bir kadın olduğumu görüyor ve benim ona verdiğim her şeyi o da bana veriyor, karşılıklı ve aralıksız devam ediyoruz, pozisyonlar ve hazlar tükenene dek.

Kadınlar arasındaki aşkta, çok gelişmiş bir mastürbasyonun yanı var. Bense sadece, bana benzeyen, ya da olduğum ya da olabileceğim kadına ilişkin tasarladığım modeli temsil eden kadınlarlayken seviyorum bunu. Diğer kadınlar beni etkilemiyor –bedenleri, sahip olmak istediğim bedene hiç mi hiç benzemeyen, ya da bedenleri bana, sahip olamayacağım kadar olağanüstü görünen kadınlar yani.

Şu anda da kusursuz bir bedenim olduğuna göre, artık kusursuz hiçbir beden gözüme olağanüstü gelmiyor –sadece benimkine benzer, dolayısıyla da arzulanabilir olan.

Haz... Etlerimin şiştiğini hissediyorum... Oh hızlı, yala beni! Daha, yavrum daha! Tükenene dek! Haz bizi yan yana, sırtüstü, ağırlaşmış gözkapakları, uyuşmuş, kasılmış ve yatışmış kol ve bacaklarımızla birer ölü gibi yatağa serene dek.

– 6. bölgedeki evimizde kocamla birlikte yaşadığım dönemde iki komşumuz vardı, otuz yaşlarında iki kız kardeş, dedim seviştikten sonra yatağın üstünde yanıma uzanan Viola'ya. Genci, Dominique –sarışın olanı– şimdi adını unuttuğum ve evde, yaşadığını hiç görmedim diyebileceğim bir herifle evliydi.

«Onların güzel villalarının yanına taşındığımızda herif daha o zaman iki yıldır derin komadaydı. Bu yüzden görünüşe göre evin gerçek çifti, Dominique ile ablası Danielle'in –esmer– oluşturduğu çiftti.

«Gelişimizden kısa süre sonra evde küçük bir toplantı düzenledik ve bu toplantıya diğer komşularımızla birlikte onları da çağırdık, tanışmak amacıyla. Her ikisi de dullar kadar ciddi, uzun ve zayıftı, bakışları düşmancaydı, topluluğun neşe dolu geri kalanıyla yalnızca alışılmış nezaket alışverişinde bulunarak yarım saat zor durdular.

«Annelerini de yanlarında getirmişlerdi, o da yine o civarda oturuyordu. İki kız kardeş birbirine yapışmış bir halde salonun bir köşesinde dikilirken, kısa ve tombul, yaşlı ve güleç bir kadın olan anneleri, tatlı ve ince, yumuşak ve bir sopranonunki kadar yüksek perdeden çıkan sesiyle gevezelik etmek için bir gruptan diğerine gidiyordu. Evi son terk edenler arasındaydı, onunla ara sıra kızlarına geldiği zamanlar tekrar görüştük.

«Yaz geldiğinde üçü birlikte çaylarını bahçede içerlerdi, her cumartesi öğleden sonra, genellikle benim işten döndüğüm saatlerde.

Evleri sokağın tam öbür yanındaydı, parmaklıkların arasından onları görebiliyordum. Yavaşlıyor ve onları arabayı durdurmadan içerden selamlıyordum, kızlarıyla oturmaktan ölesiye sıkılmış olduğunu sandığım nazik annenin beni alışılagelmiş ikindi kahvaltılarına davet etmesinden korkuyordum çünkü.

«Temmuz sonunda yine bir cumartesi günü öğleden sonra, Lone'dan dönerken, sabahın boğucu sıcağı fırtınaya döndüğü ve daha sonra sağanağa çevirdiği sırada hızla gidip gelen sileceklerin arasından üçünü de bahçede, yağmurun altında ve üstelik çırılçıplak görmek beni şaşırtmıştı.

«Bu kez arabayı durdurdum, düş görmediğimden emin olmak için camı indirdim. Danielle ve annesi çimenlerin üstünde, çok soluk bedenlerinin etrafında –biri kemikli, diğeri löp löp ve yağlı– her yana savurdukları mavi bir örtüyle yalınayak dans ediyordu. Dominique'e gelince, o da çırılçıplaktı salıncağa binmişti. Başını geriye atmış, ıslak sarı saçları boynuna yapışmış, sallanıyor ve kendinden geçmiş bir halde haykırıyordu:

"– Cennetteyiz biz!"

"Kontağı kapadım, tam inmeye hazırlanırken yanımda bir polis arabası belirdi. Aynasızın biri hızla beni sorguya çekti ve evime girmemi rica etti, ben de öyle yaptım. Birkaç dakika sonra da ambulanslar geldi.

«Olanları basından ve polislerin komşular arasında yayılan boşboğazlığıyla öğrendik. Her zaman olduğu gibi o hafta sonu da üçü birlikte öğle yemeği yemişler. Birden kopan fırtına onları evde kalmaya mecbur etmiş.

«Kahveden sonra anneleri kanepede otururken uyuyakalmış, iki kız kardeş de Dominique'in, iki yılı aşkın süredir görünüşte tam bir ölü olan kocasının yattığı odaya çıkmış.

«Önce onun soluk almasını sağlayan sondayı tutup koparmışlar.

Sonra soyunmuşlar, onu da soymuşlar. Soyar soymaz bedenini çarmıha germişler. Üstüne işemiş, sonra da dirilmesi için dua etmişler.

«Anneleri geldiğinde onu da soyunmaya zorlamışlar. O utandığı için ölünün yatağındaki çarşafı, büyük mavi örtüyü almış.

«Kızları ona kendilerinin azize olduğunu ve eğer onları dinlemezse kendisinin Şeytan olacağını söylüyormuş. O da isteklerine boyun eğmiş. Dominique geçmişe dönmekten, üçüncü boyuttan söz ediyormuş. Danielle ise çığlık atıyor, acı çekiyor, yandığını söylüyormuş.

«Sonunda bahçeye inmişler ve burada, komşuları nihayet onları fark edip de polise haber verene dek, kuşkusuz uzun süre daha sayıklamışlar.

– Kaçıklık! dedi Viola, bunu gerçekten kaçıkça buluyormuş gibi görünerek.

– Kıskandın mı yoksa?

– Kıskanmak mı, neyi?

– Bilmem... Bu tür numaraları yapmak isteyeceğin erkekler yok mu?

– Kaçık mısın nesin?

– Ah! seni yalancı, dedim ona yaklaşıp elimi karnının üstüne koyarak. Benimle, ablanla yapmaktan hoşlanacağın çok şey var! Doğru değil mi? Bırak da bakayım, doğru mu değil mi...

Gözlerini çoktan kapamıştı bile. Bacaklarını açtı ve parmaklarım, öykümün yaptığı etkiyi kolaylıkla doğrulayarak içeri daldı.

Lilith Viola'ya başından beri, kimi zaman kıskanç bir sahip kimi zaman da ilgisiz bir zalim gibi davrandı. Hiçbir şey bu güzel, ama baştan çıkarmaya ve acı çektirmeye o denli alışık olan kıza acı çektirmekten daha kolay olamazdı. Lilith onun zayıf yanını bulmuştu: Erkeklere karşı olan soğukluğu; korkuyla, zorlayıcı bir düzücülük maskesi altı-

na gizlenmiş sır.

Ona sırayla perhizi, ani nöbetleri ve her zaman daha derin, sonu gelmez doyumlarla noktalanan yeniden kavuşmaları benimseterek, onun bedenini kendine bağlıyordu, herhangi bir sahibin kölesine sahip olmayı umabildiğinden daha kesin bir tavırla. Bedene sahip olan ruha da sahip olur ve Lilith sadece dilinin ucuyla Viola'ya tamamen sahip oluyordu.

Doyduktan sonra yatağın üstünde bir ölü gibi uyuyan Viola, düşünde Lilith'i çalışma masasının arkasında, ayakta, onu sorguya çekmeye hazır bir Romalı hanım olarak görüyor.

Fırtına, fırtına, büyülerimizin insani zincirini parçalıyor, her ruhun bir bomba olduğu kadar kesin. Uyumak istiyorum ey benim çocuğum, bedenimin kendimden kaçtığı yerde, sarmalın dipsiz boğumu, karnımın ortasında çöreklenmiş ebedi çocuk.

Bir ruha sahip olmak bu kadar kolay mıdır ki? Viola kendi iradesinden vazgeçti, benimkinden başka bir şeyi yok artık. Onun ayakta kalmasını istediğimi hissetmediği anda düşecektir sanıyorum bazen. Kastettiğim yere düşmesi, yani fiziksel olarak (psikolojik olarak bu çoktan gerçekleşti). Beyni, omurgasını kendiliğinden dik tutabilecek durumda bile değil artık.

Şimdi, belki ben de onun kadar köleyim, onun köleliğinin kölesi. Onun gitmesini, benden uzaklaşmasını istiyorum. Tanrı ya da Şeytan, ya da bilmem kim olmak istemiyorum, onun da benim sadık bendem olmasını istemiyorum –bu bizi hazzın doruğuna çıkarsa bile.

Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, denir. Oysa Adem de, diğerleri gibi bir hayvandı sadece, Bahçe'nin içinde çıplak ve çıplaklığından habersiz. Adem, kendisi de yılan Lilith tarafından baştan çıkarılan Havva'nın baştan çıkarmasıyla, bilgi meyvesini yedikten sonra in-

san oldu ancak. *Çıplak olduklarını işte o zaman gördüler.* Bilinçsiz bir insan nedir ki? Diğerleri gibi bir hayvan.

Tanrı insanı, bir kaplan ya da bir örümcek kadar masum yarattı, ancak insanı, kendinin ve kendisini kuşatan dünyanın, iyinin ve kötünün bilincinde, varoluş kaygısı, ihanet ve deha taşıyan metafizik insanı, çıplak bedenini ve müstehcenliğini, her yaşamı, her önüne geçilemez, parlak ve göz kamaştırıcı yaşamı yöneten rastlantı ve zorunluluğun sonsuza dek müstehcen tuhaflığını görebilen insanı Şeytan yarattı.

Düşümde tüm insanlığın bir tarlada toplandığını ve parmaklarımın dehşetle, çok yakında hepimizin canına okuyacak, deri kayışlara tutturulmuş saten kementlerle dolu sandığı açıp kapağını kaldırdığını görüyorum. Boğazı sıkılarak boğulmak. Hayvanları koruma alanlarına ve hayvanat bahçelerine hapsettiğimiz gibi kafesteyiz, dünyanın kayışı da gitgide daralarak sonunda boğacak bizi.

Tanrı bir hayvan mı? Yoksa Tanrı Şeytan mı?

Uzun süre önce ölmüş olan büyükannem, çok güçsüz bir halde bir aile yemeğinin tam ortasında çıkageldi. Hemen masada bir yer açtım ona, bir de tabak koydum. Kendisini yeniden gördüğüme sevinmiştim, ama o yemeyi reddetti ve şöyle dedi: HİÇ AÇ DEĞİLİM, ŞİMDİ ARTIK.

Mağara

Crève-cœur*

Buldozerler hâlâ, kazdıkları katedralin sahınının ortasında; katedralin, kulelerinin kalıntıları su ile gökyüzü arasında dikili duruyor. Notre-Dame, göze benzeyen adanın tüm yüzeyini kaplıyor, ağır ve gri suları beyaz gökyüzünü yansıtan ırmaktan doğrudan yükseliyormuş gibi görünüyor.

Çalışmalar sekiz yıl önce durduruldu. Makineler paslanıyor, absidin ve çukurların içine, koro yerinin ve yan sahınların yer yer yarılmış tabanı üstüne yığılmış taşlar arasında zararlı otlar bitiyor.

Sahının ön tarafında, deniz yönünde, bir kule var; yarıda bırakılmış yıkma girişiminin elinden tek o kurtulmuşa benziyor. Hemen altta ağır bir ızgarayla kapatılmış kara bir deliğin üstünde açık, kapısız ana giriş. Bu delik sekiz yıl önce kepçeyle açıldı ve öncü Vivat'ın zararına çalışmaların durduğuna işaret ederek, Urbi 2000 projesinin piyasaya sürülmesini her yıl erteledi. O gün bu gündür, Notre-Dame'ın yerinde yükselmesi düşünülen lüks yapı, İnternet üzerinde görülebilen –sitesi, bizim kazı çalışmalarımızın ya da Müze'nin site-

* Yürek yarası, büyük acı. (ç.n.)

sinden daha az ziyaret ediliyor– potansiyel varlık halinde kaldı.

Crève-cœur. Buldozerin rastlantı sonucu ortaya çıkardığı mağaraya bu adı verdim. Boucher de Crève-cœur'e saygılarla, diyor Boucher de Perthes, ilk paleontolog ve öyle de olsa yaşamı boyunca anlaşılmamış, kendisiyle alay edilmiş, hor görülmüş, yürürlükte olan önyargıların kurbanı. Akıllı bilim adamı, üstelik yakışıklı bir oğlan –19. yüzyılın ortasında, döneme ait bir resimde görüldüğü kadarıyla.

Altı ay süren kazı çalışmalarından sonra, alanı tekrar mimara bırakacağımız önceden saptanmış tarihten birkaç gün önce, ekibimle birlikte otuz bin yıllık üç eski iskeleti ortaya çıkardık.

Her yerde, her ailede işkence yapılıyor, sessizce ya da çığlık çığlığa ve kimse bir şey görmüyor, bir şey duymuyor. İnsan yavrusu, insanların acı çılgınlığının ilk kurbanı. Geceleri beni uykudan uyandıran ve sanki sorguya çekmek için sarı ampulün altına atan...

Yan yana üç iskelet. İki erkeğin arasında bir kadın. Sırtüstü yatıyorlar. Solundaki –kafatası delik olan– ona elini uzatıyor. Diğeri –leğen kemiğine bir kazık çakılı olan– sağ elini kadının edep yeri üstüne koyuyor. Üçü de yirmi yaşlarında. Kadın topal. Ağzında rengeyiğine ait bir penis kemiği var.

Başlarına aşıboyası serpilmiş, kurt ve tilkilerin köpek dişleriyle süslenmiş. Kadının leğen kemiğinin altında ve butlarının arasında, aşıboyasında bir yoğunlaşma var. Yanmış odun parçaları, gömme töreni sırasında mezarın üstünde bir ateş yakıldığını gösteriyor. Mezarın tamamı, bedeni metafizik bir perspektif içine yerleştiren ayinlerin ilk estetik kaygıların dile getirildiği ve sanatın doğuşuna eşlik eden şu ölüm ve beden etrafında yapılan ayinlerin kanıtı.

Nasıl ölmüşlerdi? Neden böyle gömülmüşlerdi? Bedenlerinin,

böylesine heyecan verici, dramatik düzenlenişinin hikâyesi neydi? Paleontologun öncelikle yanıtlaması gereken şu: Hangi tarihte? Hangi *homo*? *Habilis* mi? *Erectus* mu? Neandertal insanı mı? Otuz bin yıllık. Büyük, yuvarlak bir kafatası, dik alın, ortognat yüz, dik açılı gözyuvaları, çıkık elmacık kemikleri, çok belirgin bir çene. *Homo sapiens sapiens*. Tamamen bizim gibi.

Bir gün, ünü hemen yayılmış olan sit alanında çalışmak üzere uzaklardan gelen genç bir bilim adamı, artık mağaranın girişini koruyan ağır parmaklığı açmakta zorlanarak şöyle dedi:

– Hiç keşfedilmemiş olmak sitler için daha hayırlı olurdu. Keşfedilmek yok olmak demektir.

Soğuk kayaya dayanarak kendi adına konuşuyordu ya da sanki çağların derinliklerinden gelen bir güç ona bu kontrolsüz sözleri söyletiyordu. Bu, benim işime, onun işine bir hakaretti. Ben de, onu ansızın yakalamış olan aynı yatışmaz ve derin üzüntüyle dinledim.

Kazı çalışmaları birkaç hafta önce durduruldu. Her yıl olduğu gibi ilkbaharda yeniden başlayacak. Sekiz yılda, topraktan üç yüz binden fazla eşya, kemik ve yontulmuş taş çıkarıldı, tanımlandı, listeleri yapıldı ve sınıflandırıldı. Bunların sayısı daha da artacak.

Kışları ada çok ıssız. Adanın girişi, tüm çevresi boyunca ırmağın içine dikilen ucu sivri parmaklıklarla korunuyor. Sular çekildiğinde, bunların korkunç kollarının suyun dışına çıktığı görülüyor. Her kıyıda, her iki köprünün başında duran iki nöbetçi ile elektromanyetik bir sistem, büromun yetkili kıldığı, Müze'nin birkaç üyesine geçiş veriyor.

Yürüyerek Yılan-Irmağı'nı geçiyorum, kendimi karşılamaya gidiyorum sanki. Bir başka beni, Uzaklardaki. Uzaklardaki Lilith'i.

Çamurlu ve kirli su, hiçbir zaman görmediğimiz bir denize doğru koşuyor gözü kapalı. Uzaklardan dalga dalga iyot kokusu getiren rüzgârı çekiyorum içime, içgüdümü dinliyorum. Sekiz yıl önce bana

kazmamı ve bulmamı söyleyen içgüdümü.

İlk bakışta mağara boştu yine de. İçinde yaşanmış olabileceği nasıl düşünülebilirdi ki zaten? Üstelik ırmağın altında? Kanıtlar bulunduğunda, çağın jeolojik ortamını yeniden kurmak gerekmişti görmek için. Ancak bölgeye varır varmaz anlamıştım ben. Meşalenin ışığı altında mağara muhteşemdi. Yüksek, geniş ve derin. Kordonları çekilerek yarı açılmış iki çift tiyatro perdesi gibi, iki düzlemde kemer biçimindeki tonozuyla, bir dişilik organını andırıyordu. İnsan kokuyordu. Otuz bin yıl sonra bile hâlâ insan kokuyordu.

Lilith köprünün üstünde yalnız. Saat sekiz, gri bir gün başlıyor. Lilith Lone'da koşuşturup duran kalabalığın ortasında yalnız. Dev bir külçe gibi ağır beyaz gökyüzü tuhaf bir ışık yayıyor. Yansımasız sular üzerinde sinirli sinirli uçuşan martılar bağırıyor. Lilith köprünün ortasında duruyor, sonra topallayarak mağarasına doğru ilerliyor.

Mağarama doğru yürüyorum, yalnızlığıma yürür gibi. Cesaretim yok, her şey sessiz, bir aşk randevusuna gidiyormuş gibiyim. Otuz bin yıl beni bana yaklaştırıyor, insanlığın tamamı içimde benim. Kuşaklar boyu çoğalarak burada yaşamış ve varlıklarının hâlâ damarlarımda dolaştığını hissettiğim erkekler ve kadınlar. Bugün Lone'da yaşayan her kökenden erkek ve kadınlar, hepimiz, yarının, şu anın ve uzak geçmişin insanları, aynı ilk halktan gelen, yaşam çekip gittiğinde bile damarlarımda yaşadığını hissettiğim herkes.

Ben mağarama doğru yürürken, benim diğer bedenim, kayıp bedenim, mutsuzların yanında, her an zonklayan ağrıların dolaştığı Lone'un yaralı bedenlerinde geziniyor.

Ağrı bir alınyazısı değildir. Onu reddedelim. Bu siyah fon üzerine dev beyaz harflerle yazılmış yeni bir reklam panosu. Başka hiçbir bilgi yok. Bilmece gibi bir afiş, Andrey Bulgakov onu tekrar tek-

rar okuyor. Kuşkusuz tefrika amaçlı şu ilanlardan biri olmalı. İki ya da üç gün sonra başka bir afiş sakinleştirici bir ilacı, ya da belki insanlığa hizmet amacı güden bir örgütü överek bilmecenin çözümünü verecek –ne fark eder, A.B.'nin umurunda bile değil bu.

Sadece var olan afiş ilgilendiriyor onu. Dün orada değildi, bugün onu özel bir mesaj gibi kabul etmesi gerektiğini hissediyor. Altı ve sekizinci anayolların köşesindeki Verre kulesine giriyor, asansöre binip kırk beşinci kata çıkıyor, beş saat sonra, Lone Culture konulu günlük yayınını sunacağı 105. stüdyoya giriyor.

Saat sekiz, istasyonun sabah programında yer alan diğer yayınlar banda alınmış ya da başka stüdyolardan yapılıyor. Asansörden çıkarken, sadece koridorun diğer ucundan gelen bir stajyerle karşılaşıyor.

Yirmi yılı aşkın süredir "Okunan ve yazılan"ı sunuyor; halkın ağırbaşlı bir kesimiyle radyofonik randevu. Birçok kez, kentin filozoflar, şairler, romancılar, oyun yazarları, tarihçiler ve elbette sanatçılar arasına koyduğu herkesle ve bilim adamları arasında da hâlâ düşünebilenlerle görüştü ve onlara sorular sordu. Alçakgönüllü, anlamlı ve zekice çalışması beğeniliyor ve kendini kabul ettiriyor.

A.B., gözleri kapalı bile hareket edebileceği sessiz stüdyoya sanki burayı ilk kez görüyormuş gibi giriyor. Yerine yerleşip mikrofonun başına geçiyor. Onu reji odasından ayıran karşıdaki cam pano, iğrenç bir magma gibi birbirini içinde ağır ağır yer değiştiren kestane renkli dev gölgelerle kaplı. Andrey Bulgakov ıslak yağmurluğunun cebinden küçük bir tabanca çıkarıyor ve beynine bir kurşun sıkıyor.

Favelas'ın girişi, ilk sıra, kule 161'in birinci katı, standart bir apartman dairesinin yemek odası; Tommy bir çığlık atıyor ve ağlamaya başlıyor. Şakağından akan kan parmaklarına bulaşıyor. Küçük

kardeşi Kevin koşuyor ve onu kollarıyla sarıyor. Sonra o da ağlamaya başlıyor, çünkü Tommy acı çekiyor ve annesi bağırıp çağırıyor. Televizyondaki çizgi film kahramanları da bağırıyor ve tüm bu gürültüler, boy boy çelik bilyeler gibi sekiyor, çarpışıyor ve dairenin duvarları arasında yankılanıyor.

Tommy annesini daha fazla kızdırmamak için ağlamamaya çalışıyor. Hata kendinde, telefonla konuşurken rahatsız etmemeliydi onu. Annesi arkadaşı Patrick'e telefon ettiğinde hemen her zaman sinirli olurdu, özellikle de saat sabahın sekiziyse ve Patrick geceyi evde geçirmemişse. Annesi Tommy'yi sertçe itmiş, o da düşerken başını masanın köşesine çarpmıştı. Şimdi anne büsbütün kudurmuştu, çünkü bu yüzden telefonu kapamak zorunda kalmıştı, çünkü kan akıyordu ve akan kan kazağı kirletiyordu, çünkü yine okula geç kalacaklardı.

Söve saya Tommy'yi kolundan çekip banyoya sürüklüyor. Of! Sizden ne kadar bıktığımı bir bilseniz! Bütün ömrüm bu rezil çocuklarla heder oldu! Vesaire, vesaire her zaman olduğu gibi. Kevin arkalarından gidiyor, ağabeyine sarılıyor ve durmadan ağlıyor. Annesi Tommy'ye başını lavabonun üstünde tutmasını söylüyor. Ecza dolabını karıştırıyor, ilaç sürdüğü büyük bir pamuk parçasını yaranın üstüne bastırıyor. Kızgınlığı azalmış ama kaygılı görünüyor. Tommy artık ağlamıyor. Annesine bakıyor ve birden her şey kararıyor, hiçbir şey görmüyor, dünya gitgide belirsizleşen bir hayhuydan başka bir şey değil artık. Annesini çağırmak istiyor ama yapamıyor ve yere düşüyor.

İkinci anayol üzerinde bulunan Pitié hastanesinin acil servisinde, bekleme salonu şimdiden dopdolu. Güçsüzlük ve yazgı altında ezilmiş yaşlılar, kadınlar, çocuklar –bir yığın yoksul– büyük muayene ve tedavi sahnelerinin düzenlendiği buzlu camların ardındaki gölgelerin devinimini izleyerek sabırla bekliyor. Öksürükler, iniltiler, ayak

sürtmeleri, mırıltılar. Her kapı açıldığında ve beyaz önlüklü bir stajyer göründüğünde, hastalar ve yaralılar yeniden doğuyor gibi oluyor, sanki hemen içeri alınma, stetoskopla dinlenme ve tedavi edilme olasılığı bile onları iyileştirmeye ya da annelere çocuklarını iyileştirmeyi üstlenme gücünü vermeye gerçekten yetiyor.

Sevgi yok, sevgi kanıtları var sadece. Dopdolu, olanakları yetersiz ve nihayet az konuksever olsa da hastane, insanların insanlara olan sevgisinin bir kanıtı. Sevgisiz nasıl yaşanır, dolayısıyla nasıl iyileştirilir? Sevginin simyasal biyolojisinden habersiz olan doktor ve hastalar, bilmeden uyguluyor bunu, mutsuzluk ve merhametlerini bedenlerin gizli şifresiyle aktararak, karşılıklı, utana sıkıla, fiziksel acı, bilim ve teknik maskesi altında kendilerini birbirlerine feda ederek.

Kentin en sahipsizleri arasında ölüm oranı yüksek olsa da, insanlık tarihi boyunca bu oran hiçbir zaman o kadar düşük olmadı. Cinayet de başka hiçbir insan toplumunda hiçbir zaman daha alışılmış, yaygın ve gelişmiş olmadı. Sevginin günün birinde oyunu kesinlikle kazanabileceği hesaptan çıkarılmış sanki.

Boş bir salonda bir sedyenin üstünde yatan Tommy iki hastabakıcının, bu gece hastanede meydana gelen bir cerrahi alet hırsızlığından söz ettiğini duyuyor. Bir tedirginlik duyuyor. Stajyer doktor içeri giriyor, koyu tenli genç bir kadın. Doktor havuzdan çıkıyormuş gibi gülümsüyor ve ona yaklaşıyor. O şimdiden kendini daha iyi hissediyor.

Sabahın ilk saatlerinde, Laurent'da neredeyse kimse yok, Hell's Kitchen'ın sevilen restoranı Laurent.

– Günaydın doktor! Kahve mi, her zamanki gibi?

Adam onaylıyor ve başı önde, barın dibindeki bir masaya doğru ilerliyor. Genç, ince, biraz kambur, kapalı biri. Çantasını bir sandal-

yenin üstüne koyuyor, bu sabah yağan sulu kardan ıslanmış paltosunu çıkarıyor. Otururken salona şöyle bir göz atıyor, küçük gri gözleri orada hemen iki güzel esmer buluyor. Gözlerini, Deccal'ın cisimleşmelerinin listesinin her zaman yazılı olduğu tabloya çeviriyor, ağır ağır ve ciddiyetle okuyor. Gazetesini açıyor, sayfalarını çeviriyor.

Zihinsel acının kaygı verici yükselişi
Şirket doktorları kaygılanıyor. Yeterli bilgiye sahip olmama korkusu kadrolu memurlardan sonra küçük memurları da etkiliyor. Ruhsal bozukluklar, saldırganlık, intiharlar, ani ölümler...

Ölüm ilanlarının bulunduğu sütunda uzun süre takılıp kalıyor, tatlı bir şekerleme gibi her birinin tadını çıkarıyor.

Kahvesini getiren garson, kendini mahallenin yakışıklısı sanan özentili bir genç, biraz da kızgınlıkla doktorun çantasının gerçekte bir kadın çantası olduğunu fark ediyor. Üstelik parasını da, erkeklerin genelde yaptığı gibi üstünde taşımak yerine çantaya koyuyor. Hesabı ödemek için çantayı açtığında, garson içinde pırıl pırıl parlayan cerrahi aletleri görüyor.

Mouloud mahallede yeni. Koruyucusu öldükten sonra, onun hiçbir zaman aralarına gerçekten katılmadığı diğer "küçük serseriler" ona sataşmaya başladı. Dün, başına yediği darbe ve çatlamış kaburga kemikleri yüzünden hastaneye yattı ve çıktığında mahallesini değiştirmesi gerekti.

Pisliğin olduğu her yer senin, oğlum. Çantanı nereye koyarsan koy, ama ayakkabılarını çıkar ve onları başının altına koy. Arpan varsa, onu kıçına sok, kıvır ve iyice yerleştir oraya, dayanışmanın onu senden alamayacağı tek yer orası.

O gece, bir kayanın arkasına saklanarak kendini Joie parkına kapattırmayı başardı. Hatta soğuğa ve göğsündeki ağrıya rağmen uyudu bile. Mouloud soğukta ve acı içinde yaşamaya da uyumaya da alışkın, bu, alışılamayan, sizi öldüren, kesin olarak öleceğiniz ana dek sizi durmadan öldüren bir alışkanlık. Soğuk ve acı onu kendi içlerinde kocaman çelik pensler gibi kıstırıyor, bu durumda yapması gereken, çırpınmaktan sakınmak. Başını kımıldatmamak, tüm devreleri kesmek. Ama ne yazık ki beden sonunda her zaman uyanıyor ve bir şeyler istiyor.

Gün doğuşunu görmek örneğin. Mouloud her zaman gün doğmadan hemen önce uyanıyor, sanki gece bizzat gelip onu dürtüyor ve ona şöyle diyor: "Hey! selam ahbap, gidiyorum ben!" O zaman gözlerini açıyor ve gecenin gerçekten de tam gitmek üzere olduğunu görüyor, her defasında böyle bu, sonra gün bin bir güçlükle doğmaya başlıyor, her zaman tam bir baş belası, bu iliklerinizi donduruyor ve sizi sokaklara atıyor.

Yaşamım bir ölüm, ama özgür yaşıyorum onu.

Sokak duvarsız bir hapishane gibi.

Yoksulluk üzücü değil, uzun.

Geceleri, gözler bir başka bakıyor bana, ağızlar başka türlü konuşuyor benimle. Gündüz azarlıyor, sövüyorlar, ya da daha da kötüsü uzun uzun ahlak dersleri veriyorlar bize. Gözler bize farelere bakar gibi bakıyor ve sonunda hep bu gözlerle görmeye başlıyorsun kendini. Geceleri bütün adamlar kibar, hepsi sarhoş, bunlar bize gerçek çocuklara bakar gibi bakıyor. Kıç derisinden yapılma elbiseleriyle dolu fahişe var. Bunlar da adımızla çağırıyor bizi. Bedenimin yükseldiğini hissediyorum.

Tan yerinin hafif aydınlığında, tuğla binaların kırmızı eti, kan kokusu ve taş oluklarda, kara kan pıhtıları ve kimi zaman kızların bacak arasında olduğu gibi oluk oluk akan kanama kalıntılarıyla kirlen-

miş su. Bir bedenin içine benziyor bu mahalle ve Mouloud burada kalmak istiyor.

– Günaydın bayan, diyor Mouloud en sevimli gülümsemesiyle.

Deri mantosu içinde çok güzel bir kadın, ayakkabıları prenses ayakkabısı ve görünüşü de çok hoş.

– Günaydın, diyor Lilith iri gözlü esmer çocuğun yüzüne dikkatle bakarak –belli ki aptal bir küçük serseri, koca gülümsemesiyle insanlığı kurtarmak için savaşmış ve yenilmiş bir köpeğin yeniden dirilmesi.

Bizim için hiçbir çıkış, hiçbir şans olmadığını çok iyi biliyoruz, aptal değiliz, ancak çoğu zaman bunu unutmayı ve gülmeyi seçiyoruz. Koskocaman, dizlerine kadar inen kürklü bir deri ceket giymiş, kolları kıvrılmış bile olsa elleri görülmüyor. Ayaklarındaki basket papuçlarıda çok büyük, paçaları çamurlu bir kot iniyor üstüne.

– Burada mı oturuyorsun? diye soruyor Mouloud hayranlıkla.

Lilith aynı soruyu ona sorduğunda, tedirgin, kaçamak bir bakışla küçük yüzünün tamamı kasılıyor, yanıtlamak istemiyor. Yakalanma ve tutuklanma korkusu ile kibar bir bayanla kurduğu bu ilişikiyi yitirmeme isteği arasında gidip gelen Mouloud, yine çekiciliğini de kullanarak her tür saldırıya karşı da tetikte bekliyor.

– Büyükannemde kalıyorum, diyor sonunda.

Sonra alçak sesle, alelacele para istiyor. Lilith ona iki dolar uzatıyor. Mouloud yanağına kondurduğu bir öpücükle teşekkür ediyor ona, çocuğun nemli bakışı ve duygusallığı biraz midesini bulandırsa da buna ses çıkarmıyor ve yoluna devam ediyor.

Gökdelenler arasında yağan sulu kar omuzlara ve tabanlara yapışıyor. Ani boralar, kanatlarında mitolojik sitenin yükseldiği özgürlüğün efsanevi hayvanlarına binerek sokaklar arasında dolaşan insan-

ları eyerden düşürmekle tehdit ediyor. Ağlayın, yığılmış asırların görünmez atları! Göğsü yelelerinize değen, dörtnala gitmekten sırılsıklam olmuş boynunuza sarılmaya hazır, üzengileriniz üzerinde dikilen o eşsiz süvari, o yaşlı dünya her an ölüyor! Artık hiçbir bedenin sürmediği etmediği gururlu hayvanlar, hayaletlerimizi, eğitilmiş maymun labirentlerimizin içinden gelecek çağların felaketine götürerek dolu dizgin ağlayın!

Saat dokuzda, Lilith sonunda boş bir taksi buldu ve şoföre onu Müze'ye atmasını söyledi. İlk karın coşkusu geçmiş, kasım ayının iç karartıcı bölümüne girilmişti, kış geri adım atmak istiyor gibiydi, ama yine de kendini göstermekten vazgeçmemişti. Sonbahar son güzelliğini aralıkta gösterecekti. Şimdilik sadece bir geçitti, sitenin ruhuna okunan kinci ve artık gözü açılmış dualar gibi, duvarlarına yapışmış kirli renkleriyle sadece son şansın graffitileri, desenleri, kalıp ve yağlıboya resimleriyle bezenmiş, karanlık ve sıkıcı bir tür beton tünel.

Bununla birlikte Lilith, taksinin camından karla karışık yağmurla kaplı bir Lone'un geçtiğini görüyor. Kente belli aralıklarla günün griliği içinde parıldayan ışıklı göstergeler dikilmiş. Son rakamı hızla değişen on rakamlı bir pano dünya nüfusundaki ayrıntıları veriyor. Biraz daha ötede bir duvarın üstünde, aynı uzunlukta bir başka rakamlar dizisi kentin genel borcunun tutarını gösteriyor. İleri kaçış, çılgınlık, tatlı çılgınlık!

Milyonlarca erkek dolaşıyor kentte, yürüyerek, arabayla, metroyla, asansörle. Bundan böyle onun yapacağı tek şey, aralarından birini seçmek, almak ve kullanmak. Lilith'in, geçen geceki doyumu, yeni yaşamı başladığından beri ilk tam doyumu nedeniyle gözleri parlıyor: Çeneleri, damağı, dili, yanakları, dudakları, topladığı ve doyuncaya dek ağzında tuttuğu erkeklerin anısını canlı tutuyor.

Toplayıcı kadın

Sevişmekten sonra başımı sırtına yaslıyor ve konuşmasını dinliyordum. Sesi, bir mağarada olduğu gibi yankılanıyor, dalga dalga içime giriyor, baştan aşağı dolaşıyordu beni. Erkeğimdi o benim, seviyordum onu.

Erkekleri sevmezseniz eğer bir erkeği sevebilir misiniz? Erkeklerin hepsi benim oğlum, kardeşim, babam, sevgilim, meleğim, hayvanım. Onlara yaşam, zevk, düş ve üstünlük veriyorum, çünkü hayat veriyorlar onlar bana. Kent, yaşama karşı tiksintiden dolayı Şeytan'ı ete kemiğe bürünmüş gören vaizlerle dolu. Ben Lilith, Şeytan'ın sözlüsü, bu zavallı ve içler acısı tanrıya karşı, cinsel esrimeyle sizi sınırlarınızın dışına çıkarmak, gereksinimler ve olağan işler altında ezilmiş bedenlerinizi canlandırmak istiyorum.

Görün! Açın gözlerinizi! Kovun yalanları, sizi sarsan, kasırgalar halinde kuşatan, kenti elektriklendiren ve duvarlarını çürüten yalanları! Açın kollarınızı! Havalandırın! Yaşamaya mahkûm, ölüme mahkûm olanlar, lanetliler! Duyarlı olun, farklı olun, şair olun, soylu olun, zevk düşkünü olun!

Kendinizi sevin! Kendinizi meraklandırın, korkutun, hayrete düşürün! Yapın bunu! Kent gözlerini dikmiş size bakıyor. Kent, neredeyse tümü çehresini çoktan kaybetmiş insanlarla dolup taşıyor –az sonra artık sadece görüntüler kalacak. Kırın ekranları! Yeniden görebilmek için birbirinize dokunun, körler gibi! Birbirlerine hayat vermek için gecenin bir yarısı uyanan âşıklar gibi...

İlerle Lilith. İlerlemek gerek. Kâbuslarının ve düşlerinin rehberliğinde ilerle. Saplantılarının rehberliğinde. Gittiğin yolun ne başı var ne de sonu, ama gitmek gerek. Böğürtlen çalılarını aralamak, böğürtlenleri yemek, ilerlemek gerek. Ayakta ölmemek için.

Sözcük, tümce, kitap örgüleri: İnsan genomları.

Şimdi de biraz seks. Yine. Ateşli ruhlar, şimdi bacak arasından yanma zamanı! Lilith'in, hiçbir şeyden korkmayan Lilith'in karşı koyulmaz kadın yazgısında nasıl ilerlediğini görelim. Bu büyüleyici yaratığa dönüştüğünden beri elde ettiği ilk gerçek doyumunu inceleyelim: Bunun, onda giderilemez bir susuzluk duygusu uyandırmaktan başka bir şey yapmayacağını sezerek, kendisinin açık yüreklilikle adlandırdığı gibi ilk *vahşi emiciliğini*.

İşte, su kıyısında, Babil, yüce fahişe, zinaların, kepazeliklerin ve yeryüzündeki tüm kötülüklerin anası. Onu, yedi başı ve on boynuzu olan kırmızı bir hayvanın üstüne oturmuş olarak göreceksin. Bunu görmüş olman gerekiyor. Her hareketin ona zevk veriyor. Paramparça ettiği ermişlerin kanıyla sarhoş. İşte saldıran boynuzları. Uçurumdan çıkıyor o. Cehenneme sürüklüyor. Bak şunlara, inciler, kızıl yakutlar, sivri dişler, içtiği kanın süzüldüğü etli dudaklar! Babil! Vahşi gözleri zehir saçan gerdanı guatrlı fahişe. Bak! Sana gülümsüyor.

Bakın. Lilith. Kendiliğinden yaratık. Olağanüstü biçim güzelliğine rağmen topal –ama önemli mi bu gerçekten? Gözler. Önemli olan bakış. İçine çeken bakışı. Avını öldürmek yerine emen. (Benim sizi emdiğim gibi. Ama ortada ne av var ne de avcı. Sadece açlık, hepsi bu.)

Eğer sizi bir aslanla aynı kafese koysaydım, onun tok olmasını mı aç olmasını mı tercih ederdiniz?

Olaya girelim. Bürosunda oluyor bu. Oğlan çok tutuk. Gilles bu, asistanı. Lilith Müze'ye döndüğünden beri herkes ondan çekiniyor, ona gözlerini açıkça dikmeye cesaret edemeden bakıyor. Hoş, iri yapılı, esmer, acemi ve seksten korkan bir oğlan bu. Nefis bir av. Bu akşam o bürosuna girdiğinde, Lilith arzunun dişlerine kadar yükseldiğini ve gıcırdadığını hissediyor. Gitmesine engel olmalı.

Genel olarak beden, beynin aracı olarak düşünülür. Oysa beden çoğu zaman, hizmet etmekten çok karıştırır aklı. Kimi zaman da onu özgür bırakır. İradenin bedene yaptıramayacağı hareketler de vardır. Bir de bedenin, insanüstü bir güçle, çok eskiden kalma yaşama içgüdüsünün gücüyle harekete geçerek kendi başına iş gördüğü, zamanda askıya alınmış gibi olan lütuf anları vardır.

Açlığını gidermeli, ruhunu ondan kurtarmalı.

Lilith hiç sert değil. Genç adamı tatlılıkla ele geçiriyor. Oğlan tam bürodan çıkacakken onu çağırıyor, kalkıyor ve ona doğru gidiyor. Sadece eli çalışıyor: Öbürünün elini tutuyor. Bakışları öbürünün gözlerini delip geçiyor, sadece bir an, onu korkutmadan boyunduruğu altına almayı başarmasına yetecek kadar. Gözkapakları iniyor ve sonrası geliyor. Gömleğin düğmeleri açılıyor, kemer çıkarılıyor, pantolonun düğmeleri çözülüyor. Okşamalar, öpücükler, hafif tırnaklamalar, sevecen ısırıklar, dil atmalar. Yüzünde, boynunda, göğ-

sünde, karnı boyunca, bacakları arasında, kalçalarında, hayalarında, organı çevresinde ve boyunca.

Gilles'in kamışı hemen kalkmıyor, henüz çok heyecanlı. Daha sonra çok farklı olacak; günlük emdirmesi için sadık bir köpek gibi her akşam Lilith'in karşısına çıkacağı zaman. Ama şimdilik kendini kasıyor ve Lilith'in, onu kendi müdür koltuğuna oturtması, önünde diz çökmesi, organını alması ve onu, ağzında şişip sertleşmesi için, sonunda kamışın ince derisi altındaki o pek hafif ürpermeyi, kendinden geçerek, tadına vara vara son damlasına kadar içeceği spermin yükselişinden önceki bu özel gerilmeyi, eme eme şişmiş ve orgazma ulaşmış dudaklarıyla, aynı zamanda içine girilmişçesine ıslanan ve kasılan organıyla hissetmek için, usulca, uzun uzun, uyuşuk uyuşuk emmesi gerekiyor.

Gilles giyiniyor, kendisiyle övünen, sersemlemiş, doymuş Lilith ise hâlâ dudaklarını yalıyor. Sonra sokağa çıkıyor. Yüzü ışıldıyor, gözleri parlıyor, ısırmak istiyor.

Adam metrodan çıkıyor ve dokuzuncu anayola giriyor. Ateşli gözleri var, ancak Red District'in bu girişinde rastlanan diğer adamlarınkinden fazla değil. Lilith yanından geçiyor ve onu fark ediyor: Adam hızlı adımlarla yürüyor ve ayaküstü onu yoğun, kaçamak bir bakışla soyuyor. Elinde, şu eski doktor çantalarına benzeyen deriden bir kadın çantası var.

Bu ayrıntı nedeniyle, Lilith onunla daha önce de karşılaşmış olduğunu hatırlıyor, bir sabah, Laurent'ın Yeri'nden çıktığında. Mouloud ile karşılaşmasından hemen önce. Lilith çantalı adamı unutuyor ve çocuğu düşünüyor, küçük serseriyi, acıma ile kendisine çok anlaşılmaz, neredeyse korkunç gelen anne olma arzusunun birbirine karıştığı şiddetli bir duyguyla. Açlık yüzünden olmalı bu, diye düşünüyor. Buraya gelmeden önce bir şeyler yemem gerekirdi.

Lilith kırmızı ışıklarla alev alev yanan Red District'in tam ortasında şimdi. Sex-shoplar, peep-showlar... Kaldırımlar boyunca çığırtkanlar, vitrinlerin önünde, bir damarın içindeki yoğun kan akımı gibi ağır ağır dolaşan uyuşmuş ve birbirinden kopmuş kalabalığın üyelerini çekmeye ve uyandırmaya çalışıyor.

Dokuzuncu anayolun çevresindeki dar sokaklarda her cinsiyetten fahişeler bulunuyor ve çalışıyor. Lilith, seksin önceden kestirilebilir olduğu bu yere geldiğine biraz pişman. Azmış erkeklerle dolu burası kuşkusuz. Göz göze geldiği kişiler onu neredeyse hemen profesyonel bir orospu sanıyor ve ona fiyatını soruyor. Sonunda kırk yaşlarında bir adamı gözüne kestiriyor, görünüşe bakılırsa gedikli bir müşteri, peep-showlardan birine girmeden önce çığırtkanı samimi bir biçimde selamlıyor.

Lilith iki adımda yetişiyor ona, isteğini bildiriyor ve onu kabine birlikte girmeye razı ediyor. Herif sırsız aynanın ardında kendini sergileyen ve tepinip duran şişman kızı dikizlerken, Lilith, onun spermini ağzına boşalttırıyor.

Herif çıkarken çığırtkana onu tavsiye ediyor, o da bir süre sonra ona bir başka gedikli müşterisini öneriyor, bu bir video dikizcisi. Lilith onunla birlikte kabine giriyor ve özellikle uzun ve kalın bir aleti olduğunu görüyor.

– Otuzbir çektiğinden, diyor adam Lilith ona iltifat ettiğinde.

Lilith ondan beş kez art arda sperm alıyor, onu kalmaya zorlamak için de masrafları kendisi ödüyor. Başlangıçta bol ve koyu olan sperm, sonunda ince bir yumurta akı sızıntısından başka bir şeye benzemiyor. Onu beş kez yutuyor, dudakları mutluluktan şişmiş, titriyor.

Red District'ten bir düşteymiş gibi ayrılıyor yorgunluktan, bacakları titriyor, çeneleri sızlıyor, karnında esrimelerinin ağır ve sıcak anısını taşıyarak, zevkten sersemlemiş bedenini atacağı bir taksi bul-

mak için dokuzuncu anayola çıkıyor.

Başka bir kadın olduğumdan beri, saçlarım olağanüstü bir canlılık kazandı. Siyah, gür, yumuşak, parlak, doğal dalgalı ve çok çabuk uzuyor. İpek gibi yumuşak, kırbaç gibi sağlam, şimdiden omuzlarıma değiyor. Bir kızağı çekebilirim saçlarımla. Kıyamet gününde insanlığı bir kızağa bindireceğim ve onu saçlarımla buzullara doğru çekeceğim. Ya güneş tanrısının ateşten arabası, onu ben saçlarımla dünyanın öbür ucuna, koyu karanlıkların derinliklerine çekeceğim ve orada onu sulara gömeceğim.

Viola delirmiş. Benimle birlikte yaşamak istiyor. Onun o küçük pürüzsüz ve isterik bedeninin benim için pek az önemli olduğunu bilse! Onunla doyuma ulaştığımı görüyor ve kendini beğenmiş beyni bundan ona bağlandığım sonucunu çıkarıyor. Halbuki ben herhangi biriyle de doyuma ulaşabilirim. Yakışıklı prens masallarının yutturulduğu şu küçük kızlardan biri o da ve çalışma tarzı şöyle özetleniyor: Kabul edilmek –kapılanmak– için baştan çıkarmak.

Onu tanıdıkça benim için daha çekilmez oluyor. Onu hemen –bana henüz gerçekten bir yararı dokunmadan– bırakmak istemediğim için, hırpalıyorum. O da bundan hoşlanıyor, sersem. Aklını başına toplaması için tokatla başladım önce. Hiçbir işe yaramadı, hep aynı budala olarak kalacaktı, hatta kuşkusuz gün geçtikçe daha da ileri gidecekti.

Hakareti, fiziksel şiddeti denedim. Onu, dairenin içinde, saatlerce yerde çırılçıplak emekleyerek dolaşmaya zorladım. Ben onun kıçını kırbaçlarken, yere konmuş bir tabağın içindeki alkolü diliyle içmeye zorladım. Aşk bahanesiyle elbette. Onu sokağa inmeye ve yanında bana sunmak üzere iki herif getirmeye zorladım.

(Onlardan sadece oğlancığı kabul ettim. Giysilerimi çıkarmadan

pantolonumu ve külotumu indirdim ve beni domaltarak düzmek zorunda kaldılar, sırayla. Genç ve güçlüydüler. Onları, henüz doyuma ulaşmadan gönderdim. İçlerinden birinin bana kin dolu bakışını hatırlıyorum, yine de gittiler ama. Kapıyı arkalarından kapar kapamaz kararımı değiştirdim ve onları geri çağırdım. Şimdi Viola'yla meşgul olmak istiyordum ve seyircilerin olması hiç de fena olmazdı. Onlara pantolonlarını indirmelerini ve benim görebileceğim bir yerde yan yana durarak olduğunca uzun süre mastürbasyon yapmalarını söyledim. Sonra gösteriye başladım. Bir yandan dikkatle iki adamın otuzbir çekmesini izleyip, diğer yandan başka bir kadınla sevişmek, bir kadın için nefis bir zihinsel hazdır. Ellerinin devinimini, yüzlerindeki ifadeyi görmek. Uysalca gelip benim susuzluktan kurumuş dilimin üstüne boşaldıkları ana dek.)

Zaman zaman Viola'yı doyuma ulaştırıyorum, bu hiç de zor değil. Erkeklerle bunu hiçbir zaman tatmadığı için, ona istediğimi yaptırıyorum, daha sonra. Kimi zaman orgazmdan tüketecek kadar yükleniyorum üstüne. Beni düşünerek mastürbasyon yapmasını istiyorum birlikte olmadığımız zamanlarda. Onu seks delisi yapıyorum ama sadece benimle. Onu doyuma ulaştırabilecek tek kişinin ben olduğumu iyice kafasına soksun diye.

Rudolf'un gitgide onun midesini bulandırdığını söylüyor. Ama terk edilme korkusuyla onunla yatmayı reddetmiyor. Ona biri gerekiyor. Onu evime almadığım sürece, sakat bir dişi maymun gibi onun dalına asılı kalacak. Beni göreceği anı heyecanla bekleyecek, kendisini besleyen ele tapan ve onu bekleyen hayvan gibi. İşte sahibin, güzelim! Orgazmlara ve aşağılanmalara hazırla kendini! Çünkü o, nefretinin şiddeti yüzünden sana hiçbir zaman yeterince vermeyecek.

Geyler

Kendisini Müze'ye götüren metroda Gilles oturmuş, gazetedeki aynı tümceyi en az üç kez okuyor:

Vatikan vakfından, Lexicon recentis Latinitatis'ın [Yeni latince sözlük] ***sorumluluğunu üstlenen latin dili uzmanları, Kilise'nin resmi metinlerinin düzenlenmesine yardımcı olmak amacıyla, blue-jeans*** (bracaelintea caeruleae) ***hot dog*** (pastillum botello fartum), ***on line*** (directe collegatus) ***rock and roll*** (saltatio: "nuta et volvere"), ***slip*** (parvum subligaculum) ***ya da topless*** (strophio carens) ***gibi sözcükleri çevirmeye çalıştı uzun süre.***

Gilles bu akşamı düşünüyor, aynı tümceyi, aynı Latince sözcükleri tekrar tekrar okuyor, kamışı kalkıyor.

Her akşam, bina boşalır boşalmaz emdirmeye hakkı oluyor. Kapıya vuruyor, büroya giriyor, koyu karanlık ve ışıklar içine gömülen uçsuz bucaksız Lone'un seyredilebildiği cam panonun gerisinde duruyor, pantolonunun düğmelerini açıyor ve bekliyor. Hiçbir zaman hiçbir şey istemiyor, benim ona önerdiğimin dışında bir şeye de kal-

kışmıyor. Bazen, ben masamda otururken onun gelip hayalarını ve kamışını yüzümde dolaştırmasını istiyorum. Ama onu emmeye başlamadan önce bütün dosyalarımın düzene sokulmasını bekliyorum.

Bazen de ona soyunmasını söylüyorum. Onu, her zamanki beceriksizliğiyle giysilerini çıkarırken görmek hoşuma gidiyor. Gömlek, ayakkabılar, pantolon, çoraplar, slip *(parvum subligaculum)*. Hepsi sade, kaliteli, gösterişsiz. Masamı işgal etmeye cesaret edemediği için, bunları yavaşça arkasına, yere bırakıyor. Beni çok duygulandırıyor. Bedeninden yararlanmasını sürekli engellemiş olan dini eğitimini unutturmak istiyorum ona. Onu istediğimde, uysal, sadık, fedakâr bir tavırla yaklaşıyor bana. İnce, uzun bir oğlan bu, kaslarını çalıştırsaydı atletik de olabilirdi. Ama ben onun bu inceliğini seviyorum, kadınsı bir hava veriyor bu ona. Kadınmış gibi davranabilirdim, ama onu aşağılamaya çalışmıyorum. Onun erkekliğine düşkün olduğumu bilmesini istiyorum, sadece onu bana sunması gerekse de.

Sadece bir kez, başlardaydı bu, onun beni çıplak görmek istediğini anladım. Tayyörümü çıkardım, sadece ayakkabılarım kaldı ve istediği yere dokunmasına izin verdim. Sonra masanın üstüne yattım ve ondan, spermini ağzımdan başka bir yere fboşaltmamaya dikkat ederek yüzümün üstünde otuz bir çekmesini istedim. Parmaklarımı bacaklarımın arasına soktum ve bundan aklımı kaçıracak kadar zevk aldım. Onu ata biner gibi yüzümün üstüne oturttum ve tekrar başladık. Tırnaklarımı geçirdiğim kıçı çok güzel kokuyordu, hayaları yumuşaktı, beni kamışıyla boğmasını isterdim, bundan asla bıkmam, asla.

Red District'e döndüm, birkaç herif daha emdim. Doymak bilmez biriyim. Gecenin geri kalanı için de, uyurken ağzımda tutmak için bir vibratör satın aldım.

Kamışlarını dişlerimle koparmamak için kendimi nasıl tutuyo-

rum bilmiyorum. Yatışmam için, bütün kamışları yutmam gerek. Karnımın derinliklerinden boğazıma kadar, dudaklarımın kenarına kadar üst üste binmeleri gerek. Tıka basa doymam için. Ağzımı açtığımda, dilimin yerinde bir penis başının görülmesi gerek.

Red District'in tipleri çok kolay. Semti değiştirdim ve artık beni görememekten yakınan Viola'yı da yanıma aldım. Benim yeni cinsel etkinliğimi kıskanıyor gibi göründüğünden, onsuz zevk almadığımı kanıtlamam gerekti. Onu da ortak etmem.

Alacakaranlıkta, kuzeydeki birinci anayol üzerinde bulunan büyük bir şantiyenin çevresinde dolanmaya başladık. Üç akşam üst üste geldik buraya, fuhşun başladığı saatte, bütün işçilerin en azından bir kez bizim zevk dağıtımımızdan yararlanabileceği saatte.

İlk akşam başta çapkın ve alaycı görünüyorlardı, ama bizim karşılıksız ve sadece kendi zevkimiz için çalıştığımızı anlayınca ciddi ve disiplinli oldular ve kilisede kutsanmayı bekler gibi sıralarını beklediler.

Operasyonu Biz Center'da tekrarladık, her akşam yeni bir bankanın yakınında pusu kurduk, böylece, bankadan çıkan memurları kimi zaman onlu gruplar halinde çekmek bizim için çok kolay oluyordu.

Kravatlı kostümlülerden usanmıştık, bunlar işçilerden daha az ateşli ve daha aceleciydi, bir akşam da Modern Sanat Müzesi'ni denedik, buradaki verimimiz çok düşük oldu.

Bir gece Joie parkının kenarında bulunan lüks bir otele girdik. Viola ile birlikte gece bekçisini baştan çıkarmaya çalışırken, adamın üstünden bir geçiş kartı aşırdım. Onu bize zarar veremeyecek duruma getirmeyi başarır başarmaz kendimizi asansöre attık.

Sabaha kadar koridorlarda dolaştık, kapıları açtık. Bir odada uyuyan bir çift bulduğumuzda, korkmuş ve heyecanlanmış olan Viola açık kapının önünde kalıyor, bense adamın yattığı tarafa süzülüyor-

dum, başımı usulca çarşafın altına sokuyordum ve burada çoğu zaman daha şimdiden sertleşmiş bir organ buluyordum –paradoksal uykunun büyüleriyle dikilmiş– ve onu kibarca ağzıma alıyordum.

Bazen adamlar sonuna kadar gözlerini açmıyordu, belki de hâlâ bir düşte olduklarını sanıyorlardı, ya da daha büyük olasılıkla yanlarında yatan eşlerinin ani arzusunun kurbanı olduklarını. Ama bazen irkilerek uyanıyorlardı ve o zaman sahne, ya bir trajikomedi (mösyö afallamış, onun hemen ardından uyanan madam ise, öfkeli, hatta çıldırmış) ya da Viola bize katılmak için köşesinden ayrılmaya karar verirse dörtlü bir doğaçlama görünümü alıyordu.

Böylece bir odadan, sadece bir diğerine geçmek için çıkarak, gece boyunca kendimize eşsiz bir geciktirim ve tiyatro festivali sunduk.

Gece kulüplerinden de tipler topladık ve hiçbir şey bundan daha kolay olamazdı. Bir ya da iki oğlanla birlikte tuvalete kapanıyorduk, Viola, zevksizliğinden ve hastalık kapar korkusuyla emmek istemiyordu, onun görevi aletleri benim için sıvazlamak (ağzımın içine boşalıncaya dek) ya da ben onları emerken beni okşamak –ya da kendini okşamaktı.

Kendini işe yaramaz hissetmesin diye ona bu tür küçük roller veriyordum, ama yalnız çıktığım akşamlar ben zaten tatmin oluyordum.

Tanla birlikte eve dönen Lilith her zamankinden daha dinç hissediyordu kendini, sperm ve uykusuz bir gece ona insanüstü bir enerji veriyordu sanki. O tükendikçe bedeni yaşamla dolup taşıyordu ve bu zevke düşkün gecelerin sonunda, varlığının, kafasından geçen düşünce dalgaları halinde kaynaşmasını dışarı boşaltması gerekiyordu ve derisinden çıkmak isteyen sözcüklerin baskısına dayanamayıp, sonunda onları, bütün kişiliklerini tek bir kişilikte, yazan

bedeninin kişiliğinde toplayarak, eksiksiz tümceler halinde kâğıda döküyordu.

Bir akşam Paradise'e gittim, altıncı ve yedinci anayollar arasında kalan bir gey bar. Duvarlarda ve tavanlarda camın heryerdeliği ve tiyatro locası ışıklarını her yere yansıtan spot dizileriyle daha da bunaltıcı hale gelmiş yeni Formica dekoru içinde, bacaklarına tam oturmuş deri pantolonları ve kıllı ya da tüyü alınmış gövdelerinde büyük v yakalı yelekleriyle bıyıklılar, bardaki yüksek tabureler ile salondaki masalar arasında gidip geliyor ve seks arayışlarında, hoparlörlerden, düzülecek bedenler ile azmış bedenleri uyuşturmaya, tutukluklarını gidermeye yardım eden teknonun kasılmalı çığlıklarıyla uyumsuz, düzensiz bir balenin önceden yazılmış adımlarını atıyor gibi görünüyordu.

Ortam şiddetle cinsellik kokuyordu, Red District'tekinden de fazla. Ben de bacaklarımı saran deri bir pantolon giymiştim, onun butlarımın arasında yandığını hissediyorum. Bardaki tek kadın bendim, bu denli erotik ve anlaşılmaz bir tavır takınmış olmasaydım benim de girmeme izin vermezlerdi kuşkusuz. Bir transseksüel ya da usta bir sadiste benziyor olabilirdim, emin olamıyorlardı. Yumuşatmaya çalışmadığım topallamam da, sapkınlığı ve merak uyandırmayı tamamlıyordu böylece. Ancak en ikna edici olan şeyse, her zaman olduğu gibi bakışımdı –aç bakışım.

Bardaki taburelerin hepsi doluydu, bir kokteyl ısmarladım ağzımı bile sürmedim ve ayakta dikildim, cezaya ve zevke en heyecanlı davetlerden olan bir erkeksi kaslar ve sinirsel gevşeme karışımı içinde, oğlancılık alışkanlığının ölgün bir yumuşaklık verdiği iki küçük kıçın hemen yakınında.

Bu kıçların ait oldukları oğlanların yüzünü önemsemediğimden, dikkatle popolarını ve onların en ufak hareketlerini inceledim ve bu hareketlerde özel bir dilin şifresini çözdüm. Bunlardan birinin üze-

rine bir el kondu, orta parmak kıçının yarığında gezinirken o hafifçe irkildi. Sonra iki popo uzaklaştı, masaların arasına süzülerek barın içinden geçti ve benim o ana kadar fark etmediğim bir arka odanın karanlığında gözden kayboldu.

Bir tabure boşaldı. Tezgâha yan oturarak dirseklerimi dayadım, uzun uzun geylerin gidiş gelişlerine baktım, çiftlerin ya da küçük grupların nasıl oluştuğunu, salon ve arka odaların arasında arzunun şifreli ancak çılgın dansını inceledim. Sonunda oduncular gibi gürbüz iki koca oğlana göz koydum.

Biri salonun dip tarafındaki bir masaya gelip oturmuştu, yalnız başına. Gergin deri pantolonu ve yeleği, sonunda dayanamayıp kas ve yağ kitlesi üzerinde patlayacak gibiydi neredeyse. Kumaşın altında ezilmiş hayaları ve kamışı, boğa güreşçilerininki gibi müstehcen biçimde belirgindi ve tamamı bir butuna yapıştırılmıştı. Gövdesi, omuzları, dövmeli kolları ve ellerinin ikinci parmak kemiğine kadar olan bölümü, gür ve siyah kıllarla kaplıydı. İki küçük çukur gözünün üstünde çıkık kaşları, büyük ve dolgun bir ağzın çevresinde özenle kesilmiş ince bıyığı, bedeninin kabalığına biraz da yırtıcılık katıyordu.

Barda, bana yakın bir taburede, daha bebeksi ve daha yüzüstü bırakılmış bir görünüşü olsa da onunla aynı yapıda biri daha vardı. Doğanın bu iki gücünü buluşturmak için bir anda şiddetli bir arzu duydum. Bunun için en kestirme yolu kullandım, aracılık ettim. Tezgâhtaki adama yaklaşarak, ona salonun dip tarafından oturan adamı gösterdim. Küçük bir baş hareketiyle beni onayladı ve onun masasına oturmaya gittik.

Bardan bu iki gürbüz delikanlının arasında çıktım, onları ellerinden tutarak. Onlara erkeklere olan aşkımdan ve aşktan söz ettim –sözcükler ağzımdan inci taneleri gibi çıkıyor, dilimi ve damağımı

gıdıklıyordu– ve boğazımdan dökülen inciler ayaklarımızın altına yuvarlanıyordu –inciler ayak tabanlarımızın altında yürüyen bir bant oluşturuyor ve bizi yavaşça benim daireme götürüyordu. Sözcük incileriyle, birbirine dolanmış parmaklarımızla üçümüz de büyülenmiştik.

– Kamışların kokusunu seviyorum..., diyordu ağzımdaki inciler. Tatlarını, biçimlerini, yumuşaklıklarını... görünüş ve kıvamlarını değiştirme konusundaki olağanüstü yeteneklerini... uyarıldıklarında onları nemlendiren yarı saydam küçük boncukları... derilerinin altında şişen ve atan damarı –kalbin habercisi– onlarla yüzüme vurulabildiği zamanki sertliklerini! bir cop gibi...! her yere kayıverme yetilerini, becerikli sevimli karayılanlar... girme, çökertme, kaplama yetilerini... Düşümde hantal ve görkemli bir kısrak gördüm, çitten atlamış, çayırın kaygan otları içinde uzun uzun yuvarlanıyordu... Ben de hazzın içinde yuvarlanıyorum onun gibi...! erkeğin organına olan aşkım, onların kösnüllük dediği... onu içime çekiyorum, kokluyorum, ona dokunuyorum, onu yutuyorum, oburca yiyorum... kendime ziyafet çekiyorum...!

Evde, bir yer sarsıntısında birbiriyle kucaklaşan iki dağ gibi sarıldılar birbirlerine, delice öpüştüler, kamışları deri pantolonun üstünden birbirine yapışıyor, koca elleri sırtta, ensede, kalçalarda geziniyordu. Ben birbirlerinin önünde diz çöktükleri anı sevdim. Giysilerinden kurtulma, birbirlerine yaklaşma ve birbirlerini yakalama tarzlarını sevdim –öyle şiddetli, öyle gergin bir hareketle yaptılar ki bunu, dövüşecekler sandım.

Yeniden yumuşak ve sevecen oldukları anı sevdim, yatağımda 69 biçiminde kenetlenerek –birinin kamışı diğerinin ağzında– sevişen iki azgın ayı. Özellikle de, aralarına yatmama ve tan sökene kadar onlara karışmama izin verdikleri anı sevdim... Onlarla birlikte hem

bir kadın, hem bir erkek, hem de erkek delisi üçüncü bir oğlancı olarak.

Erkeklerin çoğu tek orgazmla yetiniyor, diye yazdım, açılmış kol ve bacakları, kılları üzerinde artık uslu uslu yatan küçülmüş penisleri, aşkla yığılmış, tükenmiş görkemli ve çıplak bedenleriyle, yatağımda yan yana, sırtüstü yatan ve nihayetinde uyuyan yiğit arkadaşlarıma bakarak.

Kadınlar, onlar da genelde tek orgazmla, klitoral orgazmla yetiniyor. Oysa erkekler gibi onlar da, hafif bir uyarılmayla art arda pek çok orgazmı tadabilecek güçte. Ama çok uzun süredir vajinal orgazmı uygulayana göre bu, kesinlikle sınırsız biçimde yinelenebilir görünüyor... Dostlarım, kadının iç cinsel organının bu baş döndürücü doymaz niteliğidir büyüleyen ve dehşete düşüren. Oral zevk, de aynı: İstendiğinde sonsuzluğa uzanan.

Erkekler kadar kadınlar tarafından da, kadınların sonsuz hazlara olan yatkınlığını bastırmak için harcanmış bunca yüzyıl! Onları frijit yapmak ya da frijit olmak için harcanmış bunca yüzyıl! Bugün, üçüncü binyıla girerken hâlâ: Kadınların her gün, erkeklerin saldırgan, üstün ve son derece korkunç erkekliğinin sürekli potansiyel kurbanı, kırılgan, güçsüz nesnelere dönüşmesi...

Dikilebilir olan –bızır, penis– hızlı ve korkunç ama kısa ve sayılı bir zevk verir. Oysa delikler –vajina, anüs, ağız– doymak bilmez. Homoseksüel erkek de kadın kadar tedirgin eder, fallik gücü yüzünden değil, deliklerinden yararlanma yeteneği yüzünden.

Organik delikler, astrofizik delikler kadar obur... Ağzım benim aslında vajinam... anüsüm... Ne önemi var deliğin, yeter ki ben kendimden geçeyim...!

Kara melek

Kadınlar kurban ayaklarına yatma kurnazlığına öyle sık başvurur ki. Sulu gözlü, ağır başlı –bitmez tükenmez mazoşizmleri, aslında kendilerine saldırtmak, kendilerini aştırmak aşma sırasında da o budala avlarını bir çırpıda yemeye girişmek için kurulmuş bir tuzak sadece.

Lilith, çok eskiden beri var olan bu karşılıklı yıpratmadan kaçınarak, insanların yakasını bırakmayan her tür güç ilişkilerini aşağılayarak, veriyor ve alıyor.

Benim derin bir cinsel yaşama ihtiyacım var, onu kavramam için. Bu yüzden her gün kazıyorum ben, yalnız madenciyim, erkeğin bedeninin yardımıyla kendi bedenimi kazıyorum.

Açın gözlerinizi kadınlar! Açın butlarınızı!

İkiyüzlü, mazoşist, ürkek, boğucu olmayı bırakın artık!

Gücünüzün farkında değil misiniz siz? Herkesin gözü önünde, serinkanlılıkla, tümüyle alın iktidarı ele, her zaman içinde bulunduğu-

nuz karanlığın ve gizli köşelerin isterisi içinde değil.

Öldürün ananızı!

Onun içinde, söz dinler, korkutulmuş, kısırlaştırılmış dişiye ait ne varsa acımadan çiğneyin ayaklarınızla! Bu kıyım sona erdiğinde, onu ancak o zaman sevebileceksiniz.

Öldürün babanızı!

Size adını veren babanız, hem ne hakla veriyor ki? Onun adını suratına fırlatın, size adlarını vermek isteyecek bütün erkeklerin adını suratlarına fırlatın!

Artık adınız kalmadığında ve artık ne babanız ne de anneniz olduğunda işte siz, ancak o zaman sevebileceksiniz.

Koparın bütün bağları!

Oğullarınızın ve kızlarınızın sülüğü olmayı bırakın!

Kızlarınızı yakışıklı prensi bekleyerek yetiştirmeyi bırakın!

Onlara, kadınları felç eden şu kara büyüyü yapmayı bırakın artık!

Benim şu ayinim var hiç değilse. Her akşam Gilles ile olan şu randevum. Yani uzun süren yoğun emicilik. Akşamın geri kalan bölümünde bulacağım erkeklerin niteliğini bilmiyorum, ama her alacakaranlıkta, Gilles'in organından kaygısızca kana kana sperm içeceğimden eminim en azından.

Bu törensel emicilik, koyu karanlığın içinden geçebilmek için yakılan bir ışık gibi.

Bunu yapmaya başladığımızdan beri, her sabah tüy gibi hafif kalkıyorum yataktan –gecenin devamı nasıl olursa olsun.

Erkek iktidarda, kadın dekorda.

Daha ne kadar sürecek? Erkeklere karşı savaşmayacağım ben. Onları seviyorum. Onlar için, kendim için, kendime karşı savaşacağım. İçime girmeleri için.

Alacakaranlıkta işten çıktığımda, ağzım hâlâ Gilles'in iziyle doluyken, genç bir adamın, kulenin dibinde karanlık bakışıyla karşılaştığım çok esmer ve uzun boylu bir oğlanın ardına düştüm. Onu istediğimi hemen anladı sanıyorum.

Büyük adımlarla, gittikçe karanlıklaşan ağaçlı yolları izleyerek Bahçe'nin içinde yürümeye başladı. Onu gözden kaybetmemek için koşmam gerekiyordu, topallayarak koşmam. Arada bir dönüp bana bakıyordu –karanlıkta, onun meydan okuyan ateşli gözlerinden başka bir şey göremiyordum– yavaşlamadan, beni ardından koşmaya zorlayarak.

Sonuna doğru, bekçilerin düdükleri yankılandığında – Çünkü bahçe kapanıyordu– ağaçların arasında artık bizden başka kimse kalmadığında, hızlanmaya başladı –ve artık sadece ikimizin güçlü, kesik kesik solumaları, onun yere hızlı ve sert vuran adımlarının gürültüsü, benim topal koşumun sesi ve bir can çekişmenin hırıltılarıyla soluk borumdan yükselen hava duyuluyordu.

Ağaçlı yoldan ayrıldı, ağaçların arasına daldı ve büyük bir çamın yanında durdu. Tükenmiştim, sırtını ağaca dayamak için ellerimi karnının üstüne koyarak önünde dizüstü çöküverdim.

Hava soğuktu, ama bizim terli bedenlerimizden buhar yükseliyordu. Ne ay vardı, ne de yıldız, çamın tepesinden küçücük bir ışık dahi gelmiyordu, onu ancak görebiliyordum, birkaç kar tabakasının yansıttığı belli belirsiz ışıklar sayesinde o da.

Pantolonunun arasından organını buldum –kaskatıydı– yanağımı dayadım ve onunla konuşmaya başladım.

– Bizler eskileriz. Eski insanlar, üremeye ve birbirini öldürmeye yarayan bir bedene sahip hayvanlar. Artık olduğumuz gibi olamayacağımız yeni çağın geldiğini gören yaşlılar.

– İnsanlar, dedi tepeden kalın ses. Kötülük etmeyi çok seviyor. Ama kötülük iyilikten fazla değil. Var olan tek şey acı ve haz. Bunlar

da iradenin ve irade dışının basit sonuçları. Her istemli duyum hazla dile geliyor; zorla benimsetilen her duyumsa acının kızgın demiriyle dağlıyor bedenleri. Bunun için bunca acı, farkında olunmayan hazlar aslında. İnsanlar kendilerine kötülük etmeyi o kadar seviyor ki.

– Biz, başkalarının kendilerine yapmaktan hoşlandığı kötülüğün kurbanlarından başka bir şey olamayacağız. Başkasına acı çektiren aslında kendine acı çektirmeye çalışıyor, dedim pantolonunun düğmelerini tek tek açarken.

Ağır aletini ağzıma aldım, sonra bir an onu dudaklarımın kenarına koydum ve ekledim:

– İşin doğrusu bu.

Tek sözcük daha etmedik, ta ki o bana:

– Beni unutma! Ben Samael! diyene kadar.

Gülerek boşaldı o an.

Hepsini yakaladım ve yuttum, sonra yeniden başladım.

Başkasının bedenine olan bu açlık... Sonunda, her zaman olduğu gibi sonunda, sperm ağzıma fışkırıyor onun gülüşü de gırtlağından fışkırıyor tıpkı kanın, kalbimizden damarlarımıza fışkırdığı kan gibi.

Bedenlerimiz soğumuştu şimdi artık. Oğlan gülmeyi bıraktı, kalkmama yardım etti ve beni kolları arasına alıp göğsüne bastırdı ısınmamız için. Karanlık nedeniyle ve gözlerinin şeytansı parıltısıyla büyülenmiş olduğumdan, yüzünü güçlükle görüyordum. Kendimi birden son derece yılmış hissettim.

– Seni seviyorum Samael, dedim kendi kendime –beni duyduğunu biliyordum.

Topallığım yüzünden utanç, aşkım yüzünden de haz ve sıkıntı

duyarak ondan ayrıldım.

Aynı akşam akşam başka erkek aramadım. Eve dönmek için yaklaşık bir saat kadar yürüdüm. Gülümsüyordum, kalçamdaki ağrıyı artık hissetmiyordum.

Samael'in yüzünü hatırlamaya çalışıyordum, ama onu o kadar az görmüştüm ki! Yürüyüşü, silueti biraz Giovanni'ninkileri andırıyordu, ancak en büyük fark gözleriydi, geceyi delen gözleri ışıl ışıldı ve ben insan gözlerinin böylesine ışıldadığını hiç görmemiştim.

Yattım ve iki koca gey ile olan sevişmelerimin yatağıma sinmiş kokusu içinde uyudum. Gece yarısı, kalın bir sesle uyandım, sokaktan geliyordu, anlaşılmaz, kaygı verici sesler çıkarıyordu. Kalktım, pencereyi ve kanatları açtım. Ama ses kesildi, sokakta da hiç kimse yoktu.

Mutfağa gittim ve şunları yazdım:

Erkeklerin kılıcı, kadınların bileyici bedeninde gidip geliyor, birçok insan da bunu bilmeden, yaralarını deşmek diyor buna.

Erkeklerin organı, güzelliğe güzellik katarak, ışığın geceyi yardığı gibi yarıyor kadınları birçok kişi de bunu bilmeden, sessizlikte bağırmak diyor buna.

Lone, yüce site, duvarlardan oluşmuş ormanlarında işlenen zinalardan her an titriyor, sonu gelmez zinalar zinciri, Lone'u her an kıvılcımlar, fışkırmalar ve birbirine karışan çığlıklara boğuyor; küçük ölümlerin sinir uzantıları yarattığı karmakarışık yaşamlar ağı. Lone, bir yürek, bir et, orgazmlar ve çırpınmalarla tüyleri diken diken olmuş aşırı duyarlı bir deri, insan acıları ve arzularıyla durmadan yüceltilmiş ve kirletilmiş bir orospu bedeni.

Gilles ile aramızdaki adsız antlaşmanın başlarında, uygulama sa-

ati geldiğinde, anlaşmaya uymak her zaman içimden gelmiyordu. Gün yorucu geçmiş oluyordu, kaygılarım ve yapılmayı bekleyen işlerim oluyordu... Ne var ki o orada, hareketsiz, hiçbir şey istemeden, pencereye dayanmış bekliyordu. Pantolonunun düğmelerini açmış, hazır bir halde.

Bu tür sessiz lütuf dilekçesi, ki bu aynı zamanda bir emirdi, bazen tepemi attırıyordu. Kim oluyorsun sen, beni böyle yükümlü kılmak isteyecek adam mısın? Dişlerimi sıkıyordum, onu öldüresim geliyordu. Eski halime kavuşana, yeniden kendime egemen, söz sahibi ve ilgisiz olana dek bekletiyordum onu.

Yavaş yavaş, başka bir şeyle meşgul olarak artık onu düşünmediğimi sandığım zamanlarda bile, arzu bedenime demir atıyor, oraya yerleşiyor ve sessiz, kontrolden çıkmış bir Alien* gibi yayılıyordu, her yerimi sarana ve beni, ağzımı doldurması için herifi çağırmak ya da onun yanına gitmek zorunda bırakana dek. Günler geçtikçe, bu el altındaki organa olan ihtiyaç benim için zorunlu ve acil bir hal alıyordu.

Ardından alkolikler ve uyuşturucu bağımlıları gibi oluyordum: İçmeye başlarsam devam etmem gerekiyordu –dozumu almalıydım. Emilecek kamış avımda, Baby'nin barlarında gitgide daha başarılı biçimde ve gecenin daha geç saatlerinde korsanlık ediyordum.

Akşam yemeğine hiç ihtiyacım kalmamıştı, uykuya olan ihtiyacım da gitgide azalıyordu. Beklenmedik ve şaşırtıcı bir orgazmla birkaç an; yaşama geri getirerek canlandırmaya çalıştığım koma halindeki bir dünyada bir aşırı canlı ötesi gibi görüyordum kendimi. Ancak Baby, fetihlerimi hemen geri alıyordu benden elbette, onları benim yapamayacağım kadar derinden ve geri vermemecesine yutuyordu.

---

* Alien: Yazar, Alien filmine gönderme yapıyor. Başrolde Sigourny Weaver'in oynadığı ve bedeninin içine yerleşen, vıcık vıcık akışkan bir yaratıkla olan maceraların anlatıldığı gerilim filmi. (ç.n.)

Lone, hain orospu, geberteceğim seni.

Öyleyse ben bir deliktim, bir susuzluk, bir hançereydim. Kendi mağaramdı, dibinde, spermle suladığım mezarımın uyuduğu mağaram. Kemiklerimi, kalıntılarımı, *bedenimi* saklayan mağaram. Günün birinde içimden beni becermek için çıkacak olan bedenim.

Hayvanat bahçesi

Keşiş

Lilith Bahçe'nin içine girdikçe kentin devasa uğultusu şiddetini yitiriyor. Ulaşılmaz gökyüzünden, kulelerin ve büyük kırmızı ağaçların arasına tuhaf bir ışık süzülüyor. Sonbahar, son bir sıçrayışla, sert ve taşkın boralarla bozulmuş dinginliğine yeniden kavuşuyor.

Ağzımda bir kamış ve tüm bedenim onu ısırıp çiğ çiğ yememek için gergin.

Lilith'in uygarlaşmış varlığı Bahçe'nin ağaçlı yollarında ilerliyor, sık orman birbiri üzerine eğiliyor, ağaçların yaprakları, rüzgârın parmakları arasında bir ırmak gürültüsüyle birbiri üzerine eğiliyor, her yaprağın arka yüzüne ışık vuruyor, rüzgâr estikçe binlerce kez içini çektikçe, sayısız iç çekişleriyle dallar ağır ağır gidiyor, geliyor.

Aşk bedenimi işliyor, erkeklerin bedenime giren, çıkan ve tekrar giren organı bir insan hamuru gibi bedenimi işliyor.

Kırmızı gözlü bir kurt, ağzında bir şeyle, ağaçların arasına süzülüyor.

Bedenim, zamanın izlerinin kesilip alındığı, benim korku salan, şizofren, heykel görünümlü bedenim, erkeklerin organıyla yoğrulmuş bedenim yeniden insan ruhuna kavuşuyor.

Lilith Red District'i bıraktığı gibi barlarda erkek tavlamaktan da vazgeçti. Çok kolay, çok bayağı. O sokağı tercih ediyor artık, daha heyecanlı, daha vahşi.

Üçüncü anayol üzerindeki bir kaldırımda cüppeli bir keşişin yanından geçti, uzun boylu, ince yapılı, genç, hafif sperm turşusu kokan, ani ve kısa bir bakışla ona çıplak görünen, arkadan biraz eğik, – bu arada kendi elleri, uzun tırnaklı elleri ensesine uzanıp sıkıyordu.

Lilith döndü ve onu izlemeye başladı, adamın görüntüsü aklından çıkmıyor, bedeni yanmaya başlıyordu. Birkaç metre gerisinden yürüyordu, kaldırımlara yığılan kalabalığa ve kavşaklardaki kırmızı ışıklara rağmen, onu kaybetme konusunda en ufak kaygısı yoktu; tam tersine ona esnek ve sağlam bir etten bir bağ olduğu duygusuyla kovalamacanın sonucu konusunda içi çok rahattı.

Adam, tam iki siyah binanın arasına sıkışmış beyaz taştan eski bir manastırın araba giriş kapısı ardında gözden kaybolacağı sırada dönüp Lilith'e baktı. Lilith'in ona yetişmesine yetecek kadar uzun bakıştılar.

Sütunlu bir geçit manastırın iç avlusunu dört yandan çevreliyordu. Karanlığın içine daldılar ve Lilith elini adamın cüppesinin altından sokup yukarı çıkarmaya başladı. Aleti şimdiden şişmiş ve nemlenmişti.

– Sevişmeyeli çok oldu mu? diye sordu.

– Yirmi iki yıl, diye yanıtladı duraksamadan.

– Yirmi iki yıl mı? Yani hiç sevişmedim mi demek istiyorsun? Ya da kaç yaşındasın ki?

– Kırk beş.

– Tanrım... Yirmi yaş daha genç gösteriyorsun.

– Keşiş yaşamı bu. Bir bakıma yaşamamak, yıpratmıyor insanı.

– Bunun bilincindeysen niye hâlâ buradasın o halde?

– Çünkü bu tam da benim aradığım şey. Dünya çok korkunç.

– Ya ben? Benim girmeme neden izin verdin? Benden korkmuyor musun?

– Evet korkuyorum. Sen Şeytansın, bunu biliyorum. Ancak Şeytan bile dünyadan daha az korkunç ve daha az kötüdür.

– Bırak da sana zevk vereyim meleğim... Emekle istersen, ister misin bunu?

Yaşlı genç hiç tartışmadan döşemenin üstünde emekleme pozisyonu aldı. Lilith onun geniş cüppesini böğrüne kadar kaldırdı, beyaz pamuklu slipini çıkardı ve arkasında diz çökerek sarkan organını sağmaya başladı. Daha iyi bükülsün diye tırnaklarını ensesine geçirdi, gövdesini sıktı, ellerini üstünde gezdirerek böğrünü ve kalçalarını ısırık ve öpücüklere boğdu, parmakları ve dili anüsünde dolaştı, cinsel organlarının tadına bakarak, sonra da onun altına yatarak uzun, kalın ve kaskatı organını ağzına aldı, belli aralıklarla oyunu sürdürdü ve son olarak şimdiden zevkten mest olmuş keşişi, yarı açık, tutkuyla şişmiş, kendinden geçmiş ve sadece zevk arayışına boyun eğmiş dudaklarına karşı yavaşça, uzun uzun otuz bir çekmeye sürükledi.

Yüzümün üstünde emekleme pozisyonunuda dururken kamışımı yavaşça ağzıma, dilin dışarı fırlamış küçük bir parçası üstünde açılmış dudaklarıma, neredeyse hareketsiz, olsa olsa suların dibindeki deniz analarının kasılıp büzülmeleri kadar hareketli dil ve dudaklarıma sürtüyor, adamakıllı, uzun uzadıya sürtüyor, öyle ki derisi kıpırdamıyor, bedeni sadece bu yumuşak, uyuşuk sürtünmeyle heyecanlanıyor, ışıldıyor ve içinden mutluluk taşıyor, şiddetli, uzun, uzun, uzun...

Bedenlerimiz sürtünmeye başladığından beri o ve ben sonsuz bir şimdi içinde kaynaşmakta olan iki canlı organizmayız: Ağzımın istediği ve hissettiği şey de onun kamışına geçiyor onun kamışının hissettiği şeyi de ben ağzımda hissediyorum. Sperm, kan akışının aşırı büyüttüğü, orgazmını doğurmaya hazır kamışını yavaşça istila ediyor. Önce usulca, beceriksizce akmaya başlıyor şişmiş dudaklarımın ve dilimin üstüne, sonra korkunç saçıntılar halinde geliyor, birbiri ardına zamanı bölüyor, yüzümü, saçlarımı ve bu art arda gelen sonsuzlukların içine daha fazla dalayım, oluk oluk akan, bedenimle, bedenimin üstünde ve bedenimin içinde uzayıp giden yaşama sevincinin tadına daha çok varayım diye kapattığım göz kapaklarımı parlak reçineleriyle örtüyor.

Daha sonra, birbirlerinin yüzünü okşarken adam şöyle dedi ona: *Yaşam ne kadar korkunç olurdu bunsuz!* Ondan, tekrar geleceğine söz vermesini istedi. Yanıt olarak, Lilith onun başını göğsüne bastırarak ağladı. Manastır uğuldamaya başladı, ilk dua saati gelmişti.

– Burada yaşamayı ne çok isterdim ben de! dedi Lilith.

Soğuk kaldırımın üzerinde bacaklarını kırıp dizlerini açarak iç içe oturdular, tekrar doyuma ulaştılar ve sonsuza dek ayrıldılar.

Sonbahar Bahçe'de oyalanıyor hâlâ ve kuru yaprakların çıtırdadığı yolu topallayarak açan Lilith'in bacakları arasında; saydam ince çorapların altındaki ince, sütun gibi baldırların geçmesi için askıya alınmış bir jestle, uzun pençeli demir tırmığı olan bahçıvanın toplamayı unuttuğu yapraklar. Lilith yürüyor, birbiri ardına attığı adımlar düşlerinin ve düşüncesinin tümcelerini oluşturuyor.

Lone'un içinde milyonlarca uygarlaşmış primat karşılaşıyor ve birbirini arzuluyor, arzularını duvarların ve giysilerin ardına hapsediyor ve bedenden onu sanatla, deliliğe ya da ölüme atıyor –ama de-

liler ve ölüler, hatta yaşayanları çok daha fazla. Çünkü insan denen maymun bir deha ve bir soysuz.

Lilith, hatırlıyor musun beni? Arkadaşlarınla birlikte, otuz bin yıldır içinde yatmış olduğunuz mağaradan çıkardığım sen, topal güzel, kendini görebiliyor musun bende? Bak işte zamanın anlamı yok artık. Kuşkusuz senin ayaklarının da çiğnemiş olduğu toprağı, Bahçe'nin toprağını çiğneyerek, senin toplamaya gittiğin gibi ben de topallayarak Müze'deki işime gidiyorum, şu kemiklerinin bulunduğu Müze'ye.

Senle ben bir halka oluşturuyoruz. Sen, bu yeryüzünde hızla çoğaltılan Havvalardan önceki kadın. Bense sonraki. Şu köle, iflah olmaz karı, erkeğe ve topluma hizmet etsin diye üretilmiş nesne, aşağılık uzantı, her an düzülebilir olan Havva'nın işini bitiren sen ve ben, biz.

Lilith, ilk kadın, vahşi ve özgür, şimdi kemiklerimde arıyorum senin kemiklerini. Bedenim senin mezarın, uzun süredir içimdesin, seni içinden çıkarmak istediğim gömüt bedenimin anılarında ki sonsuzluk. Topraktan doğan ve sana daha iyi yaşam vermek için spermlerle zenginleştirdiğim etlerimin çürük toprağından, humusundan yeniden doğmaya çalışan sen. Bedenim, gece gündüz durup dinlenmeden sürdüğüm, kazdığım ve altüst ettiğim tarla ve ben bedenimin ekin yazarıyım, genlerimin çift sarmalını, damarlarımı sulayan kanı araştırmak ve sonra coşkuyla, silahsız olarak, gömülü ve unutulmuş bir hazinenin peşinden, beynimin içine girmek için grameri ustalıkla kullanan yazarım.

Gün ağarmadan hemen önce eve dönüp uyuduğum geceler, sokaktan gelen sesle uyanıyorum. Kesik kesik çığlıklar atan ve ben penceremi açar açmaz kaybolan aynı kalın ses.

Samael'i düşünüyorum –Samael'in sesiydi sanki.

Gece çıktığım avlarda Samael'i düşünüyorum –ve şu ya da bu biçimde bana Samael'i anımsatan bütün erkekleri, araba giriş kapılarınız, parkların, merdivenlerin, avluların, yaya köprülerinin, ışıksız koridorların karanlığına sürüklüyorum.

Geceleri Lone benim için gizlice doyuma ulaşılacak ve ulaştırılacak bir saklı köşeler, tenha yerler ağı artık sadece. Geceleri Lone cinsel arzuya yakalanmış erkek ve kadınların başıboş dolaştığı bir düşler labirenti, her köşe başı arzuların rastlaşma yeri, her bar, her sinema, her oyun ya da gösteri salonu, arzuya karşı bir sığınak, yoldan geçen her erkek, her kadın, sadece halka açık bir yere sığınarak durdurulabilen bir arzu bombası.

Artık yalnız sokaklarda avlanıyorum, arzunun tüm şiddetiyle patlayabildiği sokaklarda. Sokak, benim her gün gittiğim ve sivri topuklarımın çok belirğin biçimde yankılanan ve duvarlar arasında yükselen düzensiz gürültüsüyle leşçil varlığımı haber vererek, sesin izini sürerek ve durup dinlenmeden arzuyu yatıştırarak baştan sona dolaştığım balta girmemiş ormanım.

Ses sadece karnım tok uyuduğumda duyuluyor. O zaman kalkıyorum, kalkınca kaybolacağını biliyorum çünkü. Bu korkunç bir ses ve deliliği bedenimden uzak tutmak için yazmam gerekiyor.

Endüstri, mülkiyet, politika, insanların yönetimi: Havva.

Göçebelik, sanatlar, gizli örgütler: Lilith.

Havva insana elmayı sunarak çiftçiliği öğretti ve onu vahşi Bahçe'den kovdu. O zaman İnsan kendisinin aracı oldu, uzmanlaşmaya başladı ve bir robotla, yapay bir zekâyla yer değiştirebilir hale geldiği ana dek son derece uzmanlaştı.

Belki de çok yakında biz, Havva ve onun dünyayı ustaca düzenlemesiyle tuzağa düşürülmüş neolitik çağın şu insanları olmayacağız artık. Kendi büyüleyici paleolitik çağından kalkıp, bizi kurtarmaya gelecek misin Lilith?

Otuz bin yıl önce, Lilith'in çağında, diğer hayvanlar gibi hayvan olan insanlar küçük gruplar halinde yaşıyordu, kayalık oyukların girişinde konaklıyor, mevsimlere göre yer değiştiriyor, avcılık ve toplayıcılıkla geçiniyorlardı. Sanatla uğraşıyorlardı. Her zaman gittikleri derin mağaralar, olağanüstü hayvan gravürleri, heykelleri ve resimleri, el işaretleri ve izleriyle doluydu.

Sanatçılar, düşüncelerine vücut vermek için gün ışığından uzağa, yalnızlık içine çekiyorlardı. Bugün ben de onlar gibi kanımın en gizli köşesine çekiliyorum, Lilith'e vücut vermek için.

Kan akıyor damarlarımda, ölüm bu. Beni çağıran ölüm, parlak ve kırmızı kanımın direndiği ölüm.

– Olağanüstü bu, olağanüstü, dedi adam seviştikten sonra.

Sesi birden öyle tatlılaşmıştı ki. Yenilmiş, hoşnut. Ağzıyla ağzımı yakaladı, ben de dişlerimle onun dudaklarını, kanının tadı dilimin üstündeki kabarcıklara sızdı.

Baby'nin koca bedeni içinde her yerde şenlik fişekleri patlıyor, sinirli sinirli insanlar kahkahalarla gülüyor, dans ediyor, umutsuzca eğleniyor, kendilerini avutuyor, derilerinden kaygı sızıyor, ortadan kaldırılması gereken ölüm kaygısı. Benimki gibi, benim bedenim gibi. Asla yeterince katılmayan benimki gibi. Lone'a hayat vermek için kendi iç yaşamına gömülmüş benim bedenim gibi.

Korkunç ve mükemmel insan türünün tamamının ölümüdür damarlarımdan çektiğim ve püskürttüğüm.

Karanlıkta gezinirken, bardan büyük gürültülerle çıkan neşeli küçük bir grubu izledim. On kadar oğlan ve bir kız. Kaldırımlarda kararsız sığırcıkların uçuşu gibi ilerliyor, bir orada bir burada toplanıyor, ortak mide bulantıları ve ortak bilinç yitimleriyle kıpırdanıyor, çığlıklar atıyor, gülüşüyor, birbirinden kopuyor sonra hemen tekrar

birleşiyor, dura kalka sokakları gitgide daha karanlık ve ıssız olan bir mahalleye giriyorlardı. Sonunda bir kavşakta durdular ve kavga başladı. Sessizlikte, ya da neredeyse sessizlikte.

Bir meydan okuma tavrı içinde gerilmiş oğlanlar alçak sesle birbirine sesleniyordu.

– Götlek!

– Götlek!

Komşuların, dolayısıyla polisin dikkatini çekmemek için ağızdan ağza fısıltı halinde söylenen hakaret, olağanüstü bir şiddet kazanıyordu. Gözler parlıyordu. Kısa ceketlerden çıkarılan bıçaklar çekildiğinde kız bağırmaya başladı.

– Durun! Durun!

Dokunaklı sesi binaların arasında uyarıcı bir ezgi gibi yükseliyordu. Oğlanlardan biri onu şiddetle iteledi. Aynasızların sireni böğürmeye başladı, transa geçmiş döner lambasıyla arabalarının beşinci anayoldan paldır küldür indiği ve hızla grubun üstüne gittiği görüldü, grup hemen çözüldü. Bir anda hepsi dağıldı. Külüstür araba, burnunun dikine koşan ikisini köşeye kıstırdı. Üniformalı dört polis, ellerinde silah, arabadan fırladı, herifleri yere yatırdı ve tek ayakla başlarını kaldırıma mıhladı.

Kız ve iki oğlan, sokağın biraz daha yukarısında anıtsal bir kapının kuytusuna sığınmıştı. Karşı kaldırımdan onları izliyordum. Kızın giriş kodunu yazdığını ve sonra omzuyla ağır tahta kapağı ittiğini gördüm. Birlikte içeri dalıp gözden kayboldular. Karşıya geçtim, iki denemede şifreyi çözdüm.

Gözlerimin karanlığa alışması gerekti. Ayın son dördününün ışığıyla yıkanmış iç avluda, ağaçlı yolun sonunda parıldadığını gördüğüm 19. yüzyıla ait aynı döşeme taşlarının kabarıklığını hissediyordum sivri topuklarımın altında. Dipte, ağaçların yeşil dalları altında, belki bir antrepo, bir sera ya da bir atölyenin cephesini oluşturan

yüksek ve dar camlarıyla uzun bir duvar parçasının varlığı hissediliyordu. Kapı üstümden kapanır kapanmaz duyduğum, taş ve nem kokusuydu, bir dölyolunun içindeydim sanki.

Ağaçlı karanlık yolda yavaş yavaş ilerledim. Bir soluk duyar gibi oluyordum, biri beni çağırıyordu sanki, oradan. Avlunun girişine vardığımda önce solda otuzbir çeken oğlanı gördüm. Büyük camlı bir hangar ve ağaçlarla çevrili dip bölüm dışında, avlunun dört bir yanı da altı katlı yüksek ve eski binalarla çevriliydi. Bütün pencereler karanlıktı.

Oğlanın arkası dörtte üç olarak dönüktü bana ve yalnız fermuarını açmıştı, organını görmüyordum. Yalnızca ön kolunun uyumlu, o herkesin bildiği hareketini farkediyordum. Neye doğru dönmüş olduğunu görmem birkaç saniyemi aldı: Çifte doğruldu. Kızın poposu koyu karanlığın içinde açık bir lekeydi –ve sanki yükselip havada asılı kalmış gibiydi, ışığı tutan iki yuvarlaktı. Önkollarıyla duvara dayanmış, mini eteğini, belinin üstüne kaldırmak yerine bir pantolon gibi dizlerine indirmişti. Kıçını maksimum sunmak için eğilmiş, belini kırmış, bükülmüş, diğer oğlana sessizce kendini düzdürüyordu.

Ancak kızın gergin poposu ve arkasında ayakta duran herifin böğür hareketi dışında, sahnede başka hiçbir ayrıntı seçemiyordum. mastürbasyon yapan, varlığımı hissetmiş gibi birden bana döndü, böylece uzun ve dik aletini tam olarak görmüş oldum. Bu masal gibi, olağanüstü bir andı, doğaüstü bir görüntüye tanık oluyordum sanki. Diğerlerinin yanına varmadan tüydüm, çünkü içimde sadece, Lone'un görünmez göğü altında, karnımda kozmik sarmallar halinde yayılan –sanki bütün galaksi, bir göktaşı gibi birdenbire bedenimin içine düşmüş, orada dönüyordu– bu sevinci saklamak istiyordum, sersemlemiştim, çıkışı aradım ve karanlık sokaklar boyunca, yıldız sütleriyle art arda kendimi doyuma ulaştırdım.

Köprü

Masamdaki çekmecelerden birinde, aylar önce koyup unuttuğum bir mektubu buldum rastlantıyla. Çalışmalarıma "saygılı bir kadın hayran"ım, mağarada bulunan kadın iskeletine vermiş olduğum Lilith adının anlamı hakkında konuşmak için benden bir randevu istiyordu. Ona yanıt vermeyi ihmal etmiştim, ancak aniden gelen bir esinle, Gilles'den onu aramasını ve mümkünse hemen bir randevu ayarlamasını istedim.

Leyla, ancak yirmi yaşlarında olmalıydı, aynı günün öğleden sonrasında geldi. Diz boyundaki eteği, belli bir biçimi olmayan mavi kazağı, boynundaki gümüş zinciri ve arkadan bağladığı kestane renkli uzun saçlarıyla, beni hemen şaşkına çeviren modası geçmiş bir bakire havası görünümündeydi. Biraz topluydu ve hiç kuşkusuz, erkekleri tahrik etmek onu korkutuyor olsa gerek, çok kadınsı hatlarını gizlemeye çalışıyordu.

Gilles kapıyı kapar kapamaz kız açık ve cesur bakışıyla bana doğru ilerledi. Karşıma oturdu ve bana Lilith adının etimolojisi üzerine araştırmalar yapmış olduğunu söyledi.

– Siz bilim adamı mısınız? diye sordum ona.

– Daha çok edebiyatçıyım, dedi. Ama arkeoloji, mitler ve dilbilimle de ilgileniyorum.

– Güzel... Bilimsel çalışma yaşamın dayanılmaz pisliğine karşı güçlü bir anestezik. Bilimin yok etmek istediği şey, yaşamın pisliğidir. Bu da çağımızın büyük eğilimine tamamen uyuyor. Yaşam ve özel olarak insan yaşamı birçok açıdan kirli. Edebiyatsa bu pisliği karıştırmaktan başka bir şey yapmıyor. Bu yüzden de sevilmiyor: *Eğilime* aykırı! Siz böyle düşünmüyor musunuz?

– Evet. Ancak biliminize karşın ben sizin de edebiyat yaptığınızı düşünüyorum. Aksi halde bu paleolitik iskelete niçin Lilith adını veresiniz ki?

– Gerçekte... Kökenleri, eski Samilerin, Sümerlerin inançlarını kabul ettiği eski Babil ülkesine uzanan bu mit, büyük yaratılış mitlerine bağlanır. Çok eski bir kültte, sonsuz kadının kozmik gücünü temsil eden, Astarte, Aştar ya da İştar, Mylitta, Innini ya da Inanna adıyla tapınılan ve Büyük Yılan ya da Dragon da denen Büyük bir Tanrıça'ya saygı gösterilirdi.

– Büyük Ana Tanrıça, ya da Kutsal Fahişe... O halde siz bu kuru kemiklere yazınsal bir yaşam vermek istediniz...

– Bir insan için olası başka bir yaşam olduğunu sanmıyorum... Yazınsalı geniş anlamda alıyorum kuşkusuz...

– Bense Lilith'e dar bir yazınsal alanda, etimoloji alanında bir anlam aradım. Kökende, "rüzgâr", "hava", "fırtına" anlamına gelen Sümerce *lil* sözcüğünü buldum. Halk inancına göre, loğusaların ateşini yükselten ve böylece onları çocuklarıyla birlikte öldüren hani şu yakıcı rüzgâr.

Lilith ile Sümerce *lulti* (kösnüllük) ve *lulu* (çapkınlık) sözcükleri arasında da bir yakınlık var; ve olasılıktan uzak da olsa, ibranice *la-il* (gece) sözcüğüyle de arasında bir bağlantı kurulmuştur çoğu kez.

Yine Lilith adıyla bir yandan Hint-avrupa dilinde ki *la* (bağırmak, şarkı söylemek) kökü arasında, diğer yandan Yunanca'daki *law* sözcüğü arasında da bir koşutluk kurulabilir. *La* kökünden, Sanskritçe *lik* (yalamak) sözcüğünün yanı sıra dil ve dudaklarla ilgili çok sayıda sözcük türüyor: *Lippe* (Almanca) "lippe" (Fransızca) *labium* (Latince) gibi. *Lux* (Latince) *luz* (İspanyolca) *light* (İngilizce) *licht* (Almanca) sözcükleriyle de bağlantılı olan *λαω* sözcüğüyse ışık düşüncesini veriyor; ya da daha açık söylersek «gece görmek», «karanlıktan kurtulmak düşüncesini.»

– Çok ilginç, dedim. Yalamak, bağırmak, görmek... Lilith, gören Lilith...

Gilles girdi içeri, hiçbir şey söylemeden, onun saati gelmişti. Konuşma beni susatmıştı, kızı başımdan savdım, kapıyı kapadım ve sevecen dostumun fermuarını açtım.

Müze'den çıktığımda, Leyla oradaydı, karanlıkta ve soğukta.

– Size bir şey söylemek istiyordum, dedi tane tane. Sizi seviyorum.

Ateşli iri gözlerini hiç ayırmadan bana bakıyordu. Bir an onu kendi rızasıyla kölem yapmak için evime götürüp kapatabileceğimi düşündüm. Ama daha o anda, bu kafese girmeye hazır aşk düşüncesi midemi bulandırdı. Ona evime yürüyerek döneceğimi ve isterse yolda bana bir süre eşlik edebileceğini söyledim. Yılan-Irmağı boyunca yürüyerek rıhtımlardan Hell's Kitchen'a varmak istiyordum.

Üçüncü anayolu hiç konuşmadan tırmandık, sonra eski taş merdivenlerden, karanlık, suyun kıyısına kadar indik; ağır dalgaları üzerinde, büyük bir buz kütlesinin yüzeyine yapışmış toz parçaları gibi yüzen binlerce pırıltıyla daha da kararmıştı.

– Irmağın kaynağının yer aldığı dağları düşünür müsünüz hiç? dedi sonunda Leyla batı yönünde ilerlerken. Bu dağlar yok gibi ge-

liyor bana. Lone dışında bir şey var mı? Kendi dünyamıza hapsedilmişiz âdeta, şu ana hapsedildiğimiz gibi. Çıkış yok sanki... Hatta ırmak bile yok... Bu ırmak olduğu yerde duruyor gibi. Uzay-zaman kıvrımında sıkışmış... Bizim gibi. İşimiz bitti mi bizim sizce? İnsan türünün demek istiyorum.

– Bu gece bir düş gördüm. Lilith ve ben bir dağın tepesindeydik, yamaç paraşütüyle atlıyorduk oradan. Masmavi gökyüzünde epeyce yükseldikten sonra, yeryüzüne iniyorduk, rüzgârla taşınmak harika bir duyguydu. Yukarıdan, Lilith'in paleolitik çağda bir kraliçe gibi yaşadığı kaya içine oyulmuş görkemli bir şato gördüm. Bu şato Lilith'i bulduğum mağaraya benziyordu aslında, paleolitik çağın insanları tarafından kuşatılan mağaraların çoğu gibi görkemli bir mağara.

– Belki onlar da çevrelerindeki bu güzelliği görmüyordu, bizim bugün çoğu zaman içinde yaşadığımız çirkinliği görmediğimiz gibi...

– İşte modern insanın, tarih öncesi insanının büyük bir estet ve büyük bir sanatçı da olabileceğini kabul etme konusundaki kararsızlığının tipik bir açıklaması... Uzak atalarımız karşısında biz, ebeveynlerinin de bir cinselliği olduğunu kabul etmekte zorlanan çocuklar gibiyiz. Sorunuza dönersek: İşimiz bitti mi? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ancak kuşkusuz yok oluşumuzun anını, sadece maymun doğamızı değil, insan doğamızın –sanatlar, bilim, düşünce, tinsellikte derinleşmiş– hayvan doğamızın ayrılmaz bir parçası olduğunu da kavrayarak ve kabul ederek erteleyebiliriz ancak.

Suyun hemen yanında yürüyorduk, rıhtımların aydınlık tarafında. Diğer tarafta, duvarların gölgesinde, tanışanlar iş bağlıyor ve bunu birden fazla erkekle tek bir kadını birleştiren, ya da tam karşıtı olan bir kurala göre somutlaştırıyor. Birkaç adım ötemizde neler olup bittiğinin farkına vardığında Leyla'nın soluğunun kesildiğini hissettim ve bir daha tek sözcük çıkmadı ağzından.

Change köprüsünün altında, çok sayıda şişe, çığlık ve kırılan bar-

daklarla geceye övgüler düzen bir grup serseriye rastladığımızda Hell's Kitchen'a doğru çıkmaya hazırlanıyorduk. Leyla paniğe kapıldı ve sadece hiçbir şey duymamak ve görmemek için ağlamaya başladı. Onu belinden tutarak ilerlemeye zorluyordum. Gruptan bir karaltı ayrıldı, tanıdık bir ses:

– Selam bayan! Nasılsın? dedi.

Biraz daha yaklaştı, yüzünü ışığın altına uzattı, beni o koca ve aptal gülümsemesiyle ödüllendirdi. Mouloud'du bu.

– Ne işin var senin burada? Neden büyükannenin yanında değilsin?

– Hangi büyükanne? dedi bu kez, daha da aptal bir gülümsemeyle.

– Kentte burada olduğundan daha iyi olacağın yerler vardır herhalde.

– Evet bayan. Senin evin.

– Gel bizimle, dedim ona.

Hemen elimi tuttu. Onunla birlikte gittiğimizi görünce iki serseri daha ayrıldı gruptan hırsız var diye bağırarak. Çocuğu rehinden kurtarmak için çantamda ne kadar para varsa çıkardım. Paraları verir vermez Mouloud yeniden elimi tuttu ve beni köprünün çıkışına doğru, sonra da ikinci anayola çıkan merdivenlere doğru sürükledi koşarak.

Koşu Leyla'nın gözyaşlarını dindirmişti. Mouloud'a evimden birkaç sokak ötede bulunan küçük bir otele kadar eşlik ettik, ona orada bir haftalığına bir oda tutum ve parasını ödedim.

– Yarın ya da birkaç gün içinde yeniden geleceğim, dedim ona. Eğer kendini iyi hissedersen burada kalabileceksin. Köprü altına dönmek yok ama.

Somurtuyordu, onu evime götürmediğim için kırılmıştı bana.

– Yemeğini de burada yiyeceksin. Yedi günlüğüne her şeyin pa-

rası ödendi. Daha sonra bakacağız. Leyla ve ben, köprü altından kaçmamıza yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istiyoruz.

– Koşmak, evet bu iyi fikirdi! dedi Leyla gülerek, onu da güldürmeyi umarak.

Mouloud hâlâ inatla dayak yemiş köpek gibi bakıyordu.

– Dinle Mouloud, dedi ona yeniden, aptallık etme. Ben şu köprü altından hiç hoşlanmadım. Senin hoşuna gidiyor mu ha? Hayır? O halde hadi bakalım, iyi bir yatağın tadını çıkar ve surat asmayı bırak... Yeniden geleceğim, anlaştık mı?

Şu sinir bozucu gülümsemesine kıyabildi sonunda ve ondan ayrıldık. Evime varmadan önce Leyla'yı bir taksiye bindirdim ve herkes kendi evine döndü.

Ertesi günün akşamı alacakaranlıkta, hâlâ benimle konuşmak istediği bahanesiyle yine büromun kapısındaydı. Gilles odadaydı, ondan kalmasını rica ettim. Bu kez sözcüklerle yetinemeyeceğimizi hissediyordum.

– Size, diye başladı, Lilith'in ağzında neden bir penis kemiği olduğunu sormak istiyordum.

– Sorulabilecek en iyi soru bu. Şu defnetme sahnesinden, Lilith erkeklik organını ağzına almayı seviyordu sonucu çıkarılabilir belki. Bence evet. Bu tam da insana özgü istek Lilith'te neden olmasındı? Kuşkusuz dünyanın tadını çıkarmayı ve onu biyolojik, doğal baskıdan sapan yollarla incelemeyi biliyordu. Benim Havva adını vereceğim, modern denen ve iki bakımdan zincire vurulmuş –doğayla ve kültürüyle– kadının aksine. Bununla birlikte mitolojik bir bakışla, Havva doğal olmayan ilk insandır: Bir çelik aşı, bir tür genetik manipülasyon ürünü. Havva, Adem'in klonu –bir kromozom dışında.

– Bunu erkek ve kadın arasındaki kardeşliğin bir göstergesi gibi düşünebilir miyiz? Ya da onların aynı özden olduğunu ve cinsiyetle-

ri dışında aralarında hiçbir fark olmadığını söylemenin bir biçimi gibi?

– Doğru. Bu tam da toplumumuzun ve genel olarak feminist akımın yöneldiği şey: Erkek ve kadın arasında fark olmaması, cinsiyetlerin birbirine karışması... Bu kuşkusuz kadını eskiden beri süregelen köleliğinden kurtarmak için atılan ilk adım. Ancak daha ileri gitmek gerekiyor... Adem'in bu dişileşmiş klonunun özellikle aslına hizmet etmesi için yaratıldığını göz ardı etmemek gerek. Oysa Lilith, Adem gibi topraktan doğdu: Yabani bitkiler.

– Eğer Lilith, Kabala'da dendiği gibi ilk kadınsa, Havva'nın ortaya çıkışı sizce hangi tarihe rastlıyor?

– Havva'nın neolitikte ortaya çıktığı kesin, bundan on bin yıl önce, tarımın keşfedildiği, insanların yerleşik düzene geçtiği ve toplumlarının burjuvalaştığı çağda. İnsan, büyük girişimine, doğaya egemen olma girişimine atıldığı anda, Lilith'in –vahşi kadının– yerini, Havva'ya –uysal kadın– düzeni sağlayabilecek ve konfor için satılmış yeni insan örgütlenmesinin iktidarını sağlamlaştırabilecek olan kadına verme ihtiyacı duydu. İçinde bulunduğumuz şu üçüncü binyıla kadar...

– Neden üçüncü? diye araya girdi, o ana dek sessiz kalmış olan Gilles –ama ben, bedeni içinde onu hiçe saymış ve onun artık şiddetle reddettiği bir dine tiksintiyi biliyordum. Tarihimizi niye İsa'ya göre saptıyoruz ki? Her şeyi ondan önce icat etmedik mi? Yazıyı, matematiği, felsefeyi, sanatları, astronomiyi, tarihi, coğrafyayı, demokrasiyi, dini, tıbbı, tiyatroyu, edebiyatı, vb.? İsa'nın doğumunu izleyen bin yıllarda bu denli dikkate değer ne oldu ki?

– Hiçbir şey aslında. Peki o halde şu anlamsız İsa'dan iki bin yıl, demek ki tarımın keşfinden dokuz bin yıl sonra, yazının bulunmasından yedi bin yıl sonra, bilişim ağlarıyla baştan sonra kuşatılmış tek toprak parçası olan gezegenimiz, paleolitikte olduğu şeye ben-

zeyecek: Zengin bir evren, her yönde dolaşmanın söz konusu olacağı ve neolitik çağ boyunca edindiği ve geliştirdiği günümüze dek süregelen türiçinciliğini ve korkunç kibirini terk etmek zorunda kalan insanın, kendisini türünün programlanmış yok oluşuna götüren saçma övüngenliğini terk etmek zorunda kalan (Varşova gettosunda *Tanrım, çek al benden insan adını!* diye haykırıldığı nasıl unutulabilir?), yüz binlerce yıl doğal çevrenin egemenliğinde olduğu gibi şimdi artık teknolojik bir evrenin egemenliğine giren insanın, güçsüz, ama çalışmanın ağırlığından, politik iktidardan ve sınıf sistemlerinden kurtulmuş bir toplumda özgür olan paleolitik atasının zihinsel yollarını yeniden bulacağı, gücül bir evrende gücül hayvan olan insanın çok eski çağların avcısı gibi işaretler ve izlerle yaşayacağı ve dünyayı, doğaüstü (düşsel) büyülü, denetlenemez ve içinde yaşayan minicik varlık olarak, her tür üstünlük tutkusu dışına çıkıp kendini sanata ve tinselliğe vererek kendi büyüklüğünü bulacağı bir kendilik olarak algılayacağı zengin bir evren. Aynı biçimde, eskiden kadiri mutlak doğaya olduğu gibi şimdi de teknolojiye bağımlı insan bedeninin, tıbbi cengel karşısında, iri yırtıcı hayvanların karşısında olduğu gibi silahsız bir araçtan başka bir şey olmayacağı bir evren...

«Bu binyıl, düş çağının binyılı olacak, insan zihni ve dünya artık aynı geniş zihinsel uzamı oluşturacak, düşler ve hayallerle dolu bir uzam...

– Ya da savaş çağının milenyumu..., dedi Leyla.

– Genelleşmiş savaş..., diye ekledi Gilles. Neredeyse içindeyiz zaten...

– İşe kendi bedenlerimizle savaşarak başladık... Her gün biraz daha eziyet ettiğimiz bedenlerimizle... Başımıza geleni bedenime dahil ediyorum ben. Eski dünyada doğmuş bedenim hâlâ direniyor, gücünü ve iştahını kanıtlamaya çalışıyor. Ancak diğer dünya şimdiden kullanıyor onu ve benim Lone'daki gece yürüyüşlerim, gizemli

avlara, bilinçdışı keşiflere benzeyen yürüyüşlerim, hiyerarşik bir toplumdaki günlük rollerimden baskın çıkıyor. Gece bütün erkekler eşit, organlarını bana bırakmak istesinler yeter ki.

«Ben onların acı ve arzu düğümlerinde, doğaya aykırı hayvan bedenleriyle savaşan Lone sakinlerinin tutumlarını görüyorum.

«Bundan böyle hiçbir şeyin, kendi türünden olan diğer varlıkların tümünün şimşeklerini ve deliliklerini etlerimde duymamı engelleyemeyeceğini biliyorum kanında diğer canlı türlerinin hal ve duygularını taşıyan bu türdür. İnsan, hayvan ya da bitkisel olan hiçbir şey bana yabancı değil... Siz erkekleri seviyor musunuz, Leyla?

– Hayır sanmıyorum.

– Peki ya bedeninizi?

– Bilmiyorum... Oğlanlarla yatmaya çalıştım ama bedenim açılmadı. İçime giremediler. Annem korkum geçtiğinde bunun da geçeceğini söylüyor, ne zaman ki artık korkmazsam. Ancak bunu denemek istemiyorum artık. Belki de kadınları seviyorum. Siz olmak isterdim ben.

– Eğer ben olsaydınız, erkekleri severdiniz...

– Belki de seviyorum... Bunu çok düşünüyorum... Ve düşündüğüm şeyden korkuyorum.

– Ağzınızı deneyin o halde. Eğer onların size sahip olmasını istemiyorsanız, siz onlara sahip olun. Çiğ çiğ yiyin onları. Onlarla birlikte korkunuzu da.

Ufaklık gözlerini ayırmadan bakıyordu bana, sanki içimde başka bir şey görüyordu –kuşkusuz bir kamış.

– Size göstermemi ister misiniz? dedim.

Ayağa kalktım, masamın karşısında, onun yanında oturan Giles'in önünde durup diz çöktüm ve gösteriye başladım. Öğrenci ve seyircimizi unutmadan önce, yuvarlak ve sert kamışı ağzımdan çıkardım ve ona:

– Gelin isterseniz, dedim.

Artık onunla ilgilenmeyi bırakıp tekrar emmeye başladım, kaslarımın, derimin, dilimin üstündeki kabarcıkların dişlerimin doyumu için.

Bir an sonra buradaydı, yanımızda, ayakta. Ona güven vermek için kamışı avcuna bıraktım. Bana baktı, diz çöktü, sonra Gilles'e baktı. Dilini dudakları üstünde gezdirdi, yanakları kızarmıştı, alete yaklaşırken burun delikleri titriyordu.

– Nasıl iyi mi? diye sordum usulca.

Bir hamlede sıçrayıp ağzımdan öptü beni, tutkuyla.

– Güzel, çok güzel... Ne istiyorsan onu yap... Sadece istediğini... Değil mi Gilles? Onunla, benimle, nasıl istersen...

– Ateş bastı, diyerek kazağını çıkardı.

Göğsü büyük beyaz dantelden bir sutyen içine hapsedilmişti. Kopçalarını açmadan sutyenin askılarını omuzlarından kaydırdı ve pembe aylalı iki diri memeyi dışarı çıkardı.

Gilles'in organı hâlâ gergin, boncuk boncuk terlemeye başlıyordu.

– Onu emerken göğüslerimi ovmanızı isterdim sizin, dedi. Denemek istediğim bu. Ağızdan.

Böyle başladık, ikimiz de Gilles'in önünde diz çöktük, ben onun arkasına geçip memelerini ovarken o emmeye çalışıyordu. Sonra ona, masama yatmasını ve başını geriye atıp boşluğa sarkıtmasını önerdik. Gilles, ayakta, onun başının üstüne yerleşti, cinsel organını onun yüzüne yapıştırdı. Ben de ayakta, onun göğsüne eğildim ve memelerini emip mıncıklamaya başladım.

Kamışı oburca ağzına soktu ve onu düzenli ve çılgınca baş hareketleriyle emmeye koyuldu. Gilles ona boşalacağını haber verdiğinde gevşedi ancak, aleti boğazında daha da derinlere soktu ve kıpırdamadan bekledi.

Gilles şiddetle hırıldadı, sperm bizim aceminin ağzına aktı, elimi, kısa sarsıntılarla çalkalanan göbeğinin altına koyduğumda onun doyuma ulaştığını hissettim. Hararetle memesini emdim, ama buradan hiçbir şey çıkaramadığımdan ben spermden yoksun kalmıştım. Sonunda Gilles'in kamışı üzerindeki son damlalara ortak oldum.

Daha sonra, Gilles'i pantolonunu giydirmeden benim koltuğuma oturttuk, ona dinlenmesini ve hiçbir şeyle ilgilenmemesini öğütledik. İkimiz sessiz sakin sevişmek için soyunduk, gücünü toparladığını fark edince Gilles'in etrafını sardık, ona kral gibi davrandık, bedeni üzerinde titizlikle çalıştık, bir motoru sökmek sonra onu yeniden monte etmekti sanki söz konusu olan, dikkatle, sevgiyle ve minnetle.

– Görülmezi gören Lilith'le ilgili dersini hatırlıyor musun? diye sordum ona bizden ayrılma zamanı geldiğinde. Daha iyi görüyor musun şimdi?

– Spermi, göbeğimin altında yanan bir fener gibi hissediyorum. Organımın bacaklarımın arasında çok yer kapladığını... Onun genişçe açılmış, duyarlı, ağır ve küremsi olduğunu hissediyorum, kocaman açılmış iri bir göz gibi.

Kafes

Bizi üst üste yığan ve bizi ayıran duvarları seviyorum. Aramızda en müstehcen yakınlığı ve en kesin ayırımı sağlayan duvarları. Lone'da her an sperm akıyor ve bedenler titriyor, duvarların ardında.

Kentteki hayvanları hissediyorum: Eski mezarlıklardaki kabirler arasında dolaşan kedileri; onların üstünde öten kargaları; mağaramın üstünde yükselen yıkık dökük çan kulesindeki peçeli baykuş çiftini; toprakaltına gizlenmiş sıçanları; baştankaraları, serçeleri, karatavukları; örümcekleri; kurbağaları; balıkları; yılanları.

Bitkileri, ağaçları, otları hissediyorum.

Yaşamı ve ölümü hissediyorum.

Binaların ve sokakların altındaki ölüleri hissediyorum, eskiden mezarlıkların uzandığı yerde –eski kentteki bugün artık var olmayan Suçsuzlar mezarlığı; buraya o kadar çok ölü gömülü ki cesetler yakınlardaki evlerin mahzenlerinden taştı...

Duvarların yorgunluğunda geçip giden zamanı hissediyorum... Ardında titrenilen duvarların belli belirsiz titremelerinde...

Yedinci kuzey anayolu üstünde bir oyun salonunda, mavi beyaz çizgili mayo giymiş ve suya atlayacakmış gibi öne eğilmiş küçük domuzların karşısında, bir o kadar adam ayakta, yan yana dizilmiş, domuzların kıçına ok atmaya hazırlanıyor.

Akşam olduğunda bedenim öyle ateşleniyor ki aralık başının şu dondurucu soğuğuna rağmen, artık deri mantomun altına hiçbir şey giymeden çıkıyorum. Av tekniğim basitleşti: Bir bakış, düğmeleri oraya kadar açılmış mantonun yırtmacından dışarı uzatılan bir bacak... Bir binanın girişi ya da bir kapının kuytusu işimizi görüyor, bedenimin birkaç dakika sıkıca bağlandığı adam ve benim için.

Saatin henüz gelmediğini bildiğim halde karanlığa gömülmüş Lone'un sokaklarında Samael'i arıyorum.

Bir sabah Giovanni büromda beni bekliyordu. Önce siluetini Samael'inkine benzettim. Ona arkamı döndüm ve düzmesi için kıçımı sundum. Beni iki kez becerdi ve çalışmaya başlayabilmek için onu kovmak zorunda kaldım. Ancak onun bedenine karşı hâlâ özel bir ilgi duyduğumu da anladım.

Gilles ile aramızdaki antlaşmadan sıkılmaya başladım. Bazen onu sadece acıma ya da alışkanlıkla emdiğim duygusuna kapılıyorum. Ama sessiz ısrarı ve onu beklemede unuttuğum zamanki acı çeken halleri gittikçe sinirlendiriyor beni.

Viola'dan da bıktım artık. Hell's Kitchen'daki dairemin labirentinde, koridorun sonunda dipteki odaya üstünkörü bir banyo yaptırttım, bir de dikiz deliği olan zırhlı bir kapı taktırttım. Bir sabah tam çıkmaya hazırlanıyordum ki işçiler geldi. Onlara evi gösterdim ve şirkete daha önceden verilmiş olan emirleri onayladım. Beni gözleriyle soydular, ama kaygıyla karışık bir merak okunuyordu yüzlerinden.

– Doğa Tarihi Müzesi'yle meşgul oluyorum, dedim onlara ve

özel bir çalışma için birkaç gün burada barındırmak üzere hayvanat bahçesinden iki maymun almam gerekiyor.

Açıklamam onları daha da huylandırdı, ancak mağrur bir sertliği koruduğum için şaşkınlıklarını göstermeye cesaret edemediler. Birinden, anahtarları teslim edeceğim girişe kadar bana eşlik etmesini istedim. Hoşçakal yerine, kotunun arasından hayalarını tutup sıktım ve gözlerinin içine bakarak avcumun içiyle kamışını sıvazladım. Kanayacak hale gelir gelmez tüydüm. Bu saatte henüz gerçekten hiç aç değildim.

Kapı yerine takılınca, haftalardır karısını becerdiğimi bildirmek için Rudolf'u aradım bürodan. Telefonu yüzüme kapadı, ama ben hemen tekrar aradım ve asistanına bıraktığım mesajla ona aynı akşam, *tespit için* dairemde bir randevu verdim.

İşte Rudolf ikimizi böyle buldu dipteki odada. Viola'yı yatağın demirlerine bağlamış ve yüzünün üstüne oturmuştum, öyle ki Rudolf'un geldiğini görmedi. Gözümü üstüne dikerek ona sessizce yaklaşmasını işaret ettim.

Donup kalmıştı. Ben bir elimle karısının bızırını uyarıyordum, kalçaları benim bastırmalarıma uygun olarak dalgalanıyor, kalkıyordu, o bu sırada hırıldıyor, inliyor ve ölçüsüzce abuk sabuk anlaşılmaz şeyler söylüyordu, burnu kıçımın içindeydi. Rudolf sessizce bize yaklaştı, elini Demokles'in kılıcı gibi kaldırdı ve ben tam zamanında Viola'nın yüzünden çekildim, böylece tokat benim kıçım yerine onun yanağında şakladı.

– Orospu! diye haykırarak tükürdü Rudolf, tiksintiden yüzü kasılmıştı.

Şimdi de Viola başlıyordu hakarete hem de samimiydi!

Onları ulumalarıyla baş başa bırakarak odadan çıktım, kapıyı da arkamdan sürgüledim. Tutsak olduklarının farkına varmadılar hemen.

Kafeste. Lilith, Rudolf ve Viola'yı, kendi yalnızlığının derinliklerine inmek için kapattı. Bu önceden tasarlanmış bir şey değildi gerçekte. Odanın düzenlenmesi, zırhlı kapının takılması, Lilith bunları isterken, sadece başka yerden gelen ve amacını bilmediği emirleri iletiyormuş gibiydi. Gece yaşamı yüzünden Lilith neredeyse artık hiç uyumuyor. Kuşkusuz bu nedenle bilinçaltı gitgide onu yönetiyor.

Dairemin ortasında bir hayvanat bahçem var. Kafes içindeki maymunlarıyla, yırtıcı hayvanları ve yılanlarıyla Müze'ninki kadar korkunç. Benim ilk tepkim buradan kaçmak oluyor. Onu unutmak için kendimi Lone'a atmak.

Ben Lilith'im. Karnımı eşeliyorum. Korkuyorum. Midem bulanıyor. Ben Lilith'im. Bilmek istiyorum.

Bilme isteğimin önünde sadece hiçlik kuyularının açılacağını biliyorum.

Bilme isteğime karşı koyamayacağımı da biliyorum. Beni, belki gitmek istemediğim yerlere sürükleyeceğini.

Ben Lilith'im, başıboş, lanetli, kendini yeryüzü cennetinden kovduran kadın. Çölde dolaşan Lilith.

Çölü karnıma koydum, çöl bedenim benim.

Lone'da avare dolaşıyorum, karnım aç ama hiçbir erkeği canım çekmiyor. Ben erkeklerin gözlerinde kaybolmaya açım. Ben kaybolmaya açım, sonra ansızın tek lokmayla, bedenimin kabuğu içine sığmayacak kadar büyük bir özlemle doyuruyorum karnımı.

Üşüyorum. Bir ateşle meşgul olmak istiyorum. Bir bebeği emzirmek.

Başka bir hayat yaşıyorum. Kendi hayatımı yaşıyorum, sonra diğerini ve bir diğerini...

Yalnızım, bu yaşamların tümünde.

Lone'da yürüyorum, üşüyorum.

Neyse ki mağarama, annemin rahmine yakın bir yerdeyim. Ağzında penis kemiğiyle Lilith'i ve iki yanında iki arkadaşını bulduğum ilk salonun ardından, ikinci bir salon açılıyor, sonra üçüncü ve dördüncü. El izleri, hayvan işaretleri ve gravürlerinin bulunduğu yer burası. Burası annemin rahmi, birçok ben için birçok rahim.

Lone'da dolaşmaktan, kent içinde geçtiğim yerlere ayak izlerimi bırakmaktan başka yapacak şeyim yok. Ayaklarım ellerim benim, bir ateşle uğraşmak, bir çocuğu sallamak, dünyanın duvarlarına izlerini bırakmak isteyen ellerim –orada kalmak için değil, var olduğunu görmek, bilmek için.

Mağaranın duvarları üstündeki yüzlerce el izi, bir o kadar soru işareti gibi –onlar tarafından ve benim tarafımdan konmuş.

Söyleyin bana: Bir noktadan diğerine gitmek dışında bir şey yapmadığımızda yerimiz neresi bizim? Ne zaman bırakacağız yürümeyi? Şu anki yaşamınızdan sonra bile devam etmek istiyor musunuz gerçekten? Bense her şeyin durmasını isterdim. Acıların da sevinçlerin de.

Ya da kollarımda tutacağım çocuklar verin bana o zaman.

Şimdi açım.

Lilith gece boyunca sperm içiyor oburcasına. Her birine aynı yerde ve aynı saatte randevu vermek suretiyle teker teker topladığı sekiz adamla birlikte bir otel odasına kapanıyor. Adamların sayısı, onun üstüne ve onun içine boşalma isteklerini arttırıyor. Lilith ne yaparlarsa karışmıyor, kendini sunuyor, boyun eğiyor. Vahşi bir isteği dile getiriyor sadece: Spermi aramak, fışkırıp aktığı yerden toplamak ve yutmak.

Onu neden ağzına koyulmuş bir penis kemiğiyle, hatta belki de yeni kesilmiş bir ren geyiği penisiyle birlikte gömdüler? Belli ki kemikten yoksun insan penisi iz bırakmayacaktı. Oysa onlar, kuşkusuz Lilith'e saygı göstermek için, Lilith'in onu ağzına almayı sevdiğinin bilinmesini istiyorlardı, otuz bin yıl sonra bile olsa.

Gençlerini seçmiştim, gecenin sonuna kadar tekrar tekrar başlayabilsinler diye. Beni kancık diye çağırmaya başlayan biri vardı aralarında, sonra hepsi onu izledi. Kendimi *kancık* olarak çok iyi hissediyordum. Kızışmış kıçımı isteyene sunarak, yiyebildiğimi yiyerek. Aralarından üçü, bana hakaret edip deliklerimi tıkarken, diğerleri sıralarını bekliyor, bedenimin çevresinde bazen kamış kamışa birbirine sokulmuş coşkuyla inleyerek otuz bir çekiyordu.

Saatlerce cinsel kızgınlıktan sarhoş olmuş bir halde kaldılar, benim gibi. Şeyim, kıçım ve ağzım kan içindeydi, saçlarım meniyle yapış yapış olmuş, butlarımın iç kısmında bok kalıntıları vardı. Aralarından biri kamışını gırtlağıma öyle derin dayadı ki midem bulandı ve kustum. Ama yine de hiçbir şey, tenimin, çarşafın, onların penis başı ya da parmaklarının üzerindeki serseri spermi toplamaya ve yutmaya gitmek üzere ayağa kalkmaktan ya da yerde sürünmekten alıkoyamazdı beni. Güldürdü bu onları, kaba, açık saçık gülüşler, sonra gitgide sinirli bir hal aldı. *Kancık! Kancık!*

Mouloud, küçük serseri, dayak yemiş köpek gibi bakan koca gözleriyle benden para istiyor. Burnu kanıyor, dudaklarından, çenesinden süzülen iki koyu siyah akıntı, boynundan geçip üstüne bol gelen giysilerinden aşağı iniyor, basket ayakkabıları arasında iki kırmızı yol çiziyor ve kaldırım üzerinde yoluna devam ediyor. İçine basmamak için ayak değiştirerek sekmeye başlıyorum, bir tür dansa başlar gibi. Ancak beceriksizin tekiyim ben, sonunda bir ayağım hep içine giriyor, her yere sıçratıyorum, bileklerime kadar içine batıyorum. SEFALETİN KANI BU, diyor art arda bir ses, bu sırada Moulo-

ud hâlâ biraz para ve bir himaye bekliyor.

Gecenin sonuna doğru karnım buruluyor, nedenini biliyorum: Âdet göreceğim. *Kancık! Kancık!* Yerde emekleyerek ayrılıyorum, beni arkadan düzen adamı da birlikte sürüklüyorum. Lehimlenmiş gibi, odanın içinde beni izliyor, dizleri üstünde, kalçalarıma tutunarak geliyor. Diğerleriyse gülüyor, ta ki kanımın ağır ağır damladığını ve kadife döşeme üzerine bırakılmış çullarını kirlettiğini fark ettikleri ana dek. O zaman ulumaya başlıyorlar, her yerden uluyorlar, kan içindeki eski püskü giysilerini yerden topluyor ve çekip gidiyorlar. Sadece bana yapışmış olan kalıyor odada, sökülmek için işinin bitmesini bekliyor, bir anda hırlıyor ve çekiliyor. Sırtüstü dönüyorum, bacaklarımı alabildiğine açıp kemirilecek koca bir kemiği düşleyerek anında uyuyorum.

Lilith otel odasının kadife döşemesi üstünde bütün gün uyuyor. Akşam olduğunda uyanıyor, pencereyi açıyor, kanının lekelediği zemini elinden geldiğince temizliyor, yatak çarşaflarını topluyor, duş yapıyor. Ağzı şişmiş, mosmor dudaklarına kan oturmuş. Cinsel organı ve poposu, acıdan kor gibi yanıyor. Her yanı tutulmuş, ezilmiş. Duştan sonra Lilith aklanıp paklanmış ve dingin bir halde, şiltenin üstüne yatıyor, dolapta bulduğu bir kuştüyü yorgana sarınarak yeniden uykuya dalıyor, bütün gece uyuyor.

Tanla birlikte Stefan bir kez daha uyanıyor. Çok geç yatmıştı ama Ania'nın ölümünden beri iki ya da üç saatten fazla da uyuyamıyor zaten. Bütün bedeni buz kesmiş, yataktan çıkmaya çalıştıkça paslı bir makine gibi acı çekiyor. Ayağa kalkınca başı dönüyor. Nereye bakarsa onlarca yıldız ağır ağır düşmeye başlıyor çevresine. Bir eliyle yatağın demirine tutunuyor, başını öne eğiyor ve kıpırdamadan kaybolmalarını bekliyor.

Şekerlik hâlâ yarıya kadar dolu, ama neredeyse hiç kahve kalma-

mış. İki günden beri artık sadece şekerli kahveyle besleniyor.

Stefan evinden çıkıyor, ilk metroya atlıyor. Bileti yok, parmaklıkların üstünden atlayacak yaşı da çoktan geçtiğinden, eli açık birine benzeyen ve ona bir bilet vermeyi kabul eden güzel bir kadının yanına sokularak hallediyor sorunu. Metronun koridorlarında onun yanında yürüyor, biraz topallıyor da olsa onu izlemek oldukça zor. Tıklım tıklım dolu metroda, ayakta, onunla konuşmaya devam ediyor. Kadın hiçbir şey söylemiyor, ama o kadının dudaklarının şişmiş olduğunu görüyor, dayak yemiş olmalı ve bir insan ona nasıl zarar verebilir diye düşünüyor.

– Sonunda kıyamet kopacak, bu kesin, diyor ona. İnsanları uzun süre daha bu koşullarda nasıl kalabilirler ki? Günün birinde kopacak kıyamet, kaçınılmaz bu. O gün geldiğinde de bakalım zenginler nereye saklanacak? Saklanacak bir yer kalmadı çünkü, dünya bugün her yerde aynı. Geleceği siz nasıl görüyorsunuz bilmiyorum ama ben, geleceği görmüyorum. Bunu söylememem gerekirdi, fakat intiharlar her gün artıyor gibi. Ne işimiz var bu dünyada bizim? Eğer hiçbir işe yaramıyorsak? Bazen insan sormalı kendine...

Metrodan inmeden, Lilith Stefan'ın elini sıkarak ona hoşça kal diyor. Üzgün görünüyor, Stefan içinden belki de ona bunları anlatmamalıydım, diyor.

Bir yer boşalıyor, Stefan oraya yerleşiyor, çünkü nasıl olsa hangi istasyonda ineceğini bilmiyor.

Kancık

Solgun yüzler ve elektrik ışıklarıyla kızarmış gözler yavaş yavaş koridorlardan inip peronlara dökülüyor, bedenler, gereksinimin uzaktan kumandayla yönettiği et yığınları, burada duruyor ve artık kıpırdamıyor. Kentin bağırsaklarından yayılan demir kokusu beyinlere işliyor. Çukurda, fareler balastın üstünde pıtı pıtı yürüyor, gri fon üzerinde gri fareler rayların arasında kayboluyor. Dar ve karanlık yolun derinliklerinden ilk metronun gürlemesi yükseliyor.

Işıklandırılmış koca tırtıl duruyor, bedenlerin anında içine doluştuğu kapılarını açıyor ve onları götürüyor. Herkesin bir yer bulup oturduğu ikinci vagonda, sadece bir adam sağ eliyle tutunduğu metal bir çubuğun karşısında ayakta kalmayı tercih ediyor. Sol kolunda, kadınlar gibi, eski doktor çantalarına benzeyen büyük bir el çantası taşıyor. O farkında değil ama çantasının dibinden ayaklarına ağır ağır kan damlıyor ve sarı zeminin üstünde koca koca kırmızı lekeler bırakıyor.

Ama kim görüyor ki onu? Sefaletin kanını görmeye kim dayana-

bilir ki?

Adamın yüzü hiçbir şey anlatmıyor, metroyla taşınan diğer yüzlerin tümünde okunabilen kişilik yokluğu dışında hiçbir şey. Çantasında taşıdığı, kusursuz biçimde ve henüz kesilmiş iki kadın memesi ve şeyi ancak az sonra ona hayat ve zevk verebilecek.

Baba küçük çocuğa elini kaldırıyor ve bağırıyor: «Pislik! Pislik!» Anne ağlıyor, bu kadar küçük bir çocuğa bu sözcüğü söylememesi için ona yalvarıyor. Bebeği o, canı o. Çocuk büzülüyor, korkudan ve itirazdan ciyak ciyak bağırıyor. Onların ellerinde öyle silahsız ki. Bedeni toprağı gübrelemeye yarar ancak. Kendine ait değil. Ölü o, yaşam uğruna ölü.

Lilith eve döndüğünde gün ağarıyor. Telesekreter pek çok mesaj okuyor, o dinlemiyor. Yaralarına pansuman yapıyor, üstünü değişiyor ve tekrar çıkıyor. Görünüşe bakılırsa kafestekiler bir şey duymadı. Yoruldular kuşkusuz ve derin bir uykuya daldılar. Ne olursa olsun bunu bilmek istemiyor, şimdilik.

Öyle görünüyor ki dünkü yokluğu Müze'de herkesi çok kaygılandırmış. İçeri girer girmez Gilles ayağa fırlıyor, şişmiş ağzına bakıyor. Lilith ona sakin olmasını işaret ediyor ve bürosuna gelmesini istiyor, bir durum saptaması yapmak için. Bu adam onda artık hiç bir istek uyandırmıyor, böylesi de daha iyi zaten. Tek bir isteği var onun artık: Yeniden işe koyulmak.

Kıçının yanığından şeyine kadar ağızlarda çiğnenmiş, tahriş olmuş etleri oturma pozisyonunu dayanılmaz kılıyor. Çenesi hâlâ sızlıyor, özellikle de sağ eklemi. Olabildiğince kısa ve özlü olmaya çalışıyor, çünkü az konuşmak yetiyor ve ağzını açmaktan kaçınmayı tercih ediyor.

Gilles'i böylesine altüst eden, Lilith'in şişmiş dudaklarından çok,

önceki gün belediye başkanı ile olan randevusunu kaçırmış olması. Sırf bu yüzden, dünyanın sonu geliyor olmalı.

Bedenimde hissedebildiğim acıdan iğreniyorum. Ben acıdan nefret ediyorum ama tüm kent beni taciz ediyor, zıpkınlıyor, etlerimin her yerine insan acılarının çengellerini saplıyor.

– Eğer İnsan bir yere kapatılmış olsaydı onu görmeye giderdim, dedi, tıpkı kafese sokulmuş diğer hayvanları görmeye gittiğimiz gibi.

Onu görmeye gitti. Çünkü İnsan gerçekten de kapatılmıştı.

Kentin duvarları arasından yalnızlığı ve sefaleti görüyorum, insanların kudurmuş cinsel etkinliğini de. Bu çağı seviyorum, çünkü bu çağ sekse sonsuza dek kayıp gitmiş bir düşe olduğu gibi düşkün.

Bir ormanın derinliklerine kar yağdığını ve köknarlar arasında kargaların gaklayarak kara çizgiler çizdiğini görüyorum.

İçinden kovulduğumuz büyük Doğa'yı görüyorum.

Ormanın üzerine uzanan, içine giren geceyi görüyorum, ağaçların ve gökyüzünün birbirine sunduğu büyük ve tatlı okşayışları hissediyorum ve ben peçeli baykuş, yuvarlak gözlerimle yaşamın kalbine göz kulak olmaya gidiyorum.

Bütün gücüyle gökyüzüne dalan kuleleri görüyorum. *Fuck the sky.*

Kulelerin içinde itkilerle kaşınmış ve unutkanlıkla aptallaşmış insan görüyorum. *Scrape the sky,* koca zinacı kadın.

Yoksunluk oyuyor bedenimi. Kayıp ormanda gece oluyor, düşüncemde bir adam ve iki çocuğun karda bıraktığı ayak izlerini izliyorum ben. Bir metastaz gibi kentin her yerinde, ama benim ne bir erkeğim, ne de çocuğum var karnıma yaslayacak.

Acılar toprağı, insan acıyı reddetmek isteyen hayvandır. Dünyada yalnız kaldığı anda acının kara deliği tarafından çekilir oysa. Dünyada yalnız kaldığımız anda, bize sarmalın içinde, kasırga çevrintisinin derinliklerine düşmenin verdiği baş dönmesi kalır sadece. İnsan öldü.

Akşama doğru Rudolf'un asistanı telefon etti. Rudolf iki gündür ortalıkta yoktu ve onu son gördüğünde benimle bir randevusu olduğunu biliyordu. Ona Rudolf'un randevuya gelmediğini söylüyorum. Telefonu kapatıyorum ve tuvalete gidiyorum, kusmaya.

İnsan eğer Engerek, Şempanze ya da Aksolot* gibi bir hayvanat bahçesi hayvanından başka bir şey değilse, o halde ben de bir bilim adamı olarak, kafese koyduğum bu türe ait iki örnek, Müze'de tutulan mineraller, bitkiler ve hayvanlar evreninin örneklerini incelerken başvurulan aynı kesinlik, aynı dikkat ve aynı ilgisizlikle tutmalı ve incelemeliydim.

Gecenin büyük bölümünü sokakta Mouloud'u arayarak geçirdim. Onu görmeye gitmeden altı gün geçirmiştim ve onun dördüncü gün, hiçbir mesaj bırakmadan otelden ayrıldığını öğrendim. Change köprüsünün altına döndüm, kimse yok, keskin bir sidik kokusundan başka da hiçbir şey yok. Yakınlardaki diğer köprülerin altına da gidip baktım, boşuna.

Merak içindeydim. Kendimi suçlu hissediyordum ve onun dışarıda uyumasını istemiyordum. İliklerine kadar işleyen soğuğun ortasında titreyen genç bir serseri çiftine para verdim ve onlara bir otele gidip kendilerine oda tutmalarını söyledim. Ancak bunu yapamazlardı, çünkü bir köpekleri vardı, yaşamlarını paylaşan bir alman

---

* Aksolot: Meksika yörelerinde yaşayan amfibyumlar sınıfından omurgalı. (ç.n.)

çoban köpeği. Birden çocukluğuma ait Kalem'de geçen bir olguyu anımsadım.

Dört yaşındaydım. Bu serserilerinkiyle aynı ırkta, ya da aşağı yukarı aynı ırkta –ırklar doğuştan var olmaz, imal edilirler, tıpkı Havva gibi– bir köpeğimiz vardı. Bu gri dişi köpeğe, yabanıl atasına benzerliğinden dolayı Louve adını koymuştuk, dişi kurt yani. En iyi arkadaşım oydu. Birbirimizi anlıyorduk. Annemle babamın şiddetle tartıştığı bir gece, onunla birlikte evden kaçtım. Eski kentin ara sokaklarında dolaştık beraber, ta ki kendimizi evden çok uzakta, kentin karanlık bir bölümünde, benim daha önce hiç gitmediğim bir yerde bulana dek.

Bir çukurun dibinde, havlama sesleriyle kendime geldim. Karanlık ve dar bir kuyunun içinde sırtüstü yatıyordum, kolum acıyordu ve yukarda, üzerime eğilmiş Louve'un siluetini görüyordum, kaygıyla sıçrayıp havlıyordu. *Annemi* çağırdım, Louve atladı. Bütün gece köpeğe sıkı sıkı sarılarak çukurun dibinde uyudum. Gün ışımaya başladığında suratını ağaran güne dikerek imdat diye ulumaya başladı, sonra ben de onunla birlikte, onun gibi uludum, sanki küçük bir dişi kurttum ben de. Sonra bizi almaya geldiler, uzun bir merdivenle.

Louve bundan on bir yıl sonra bir sabah öldü. Onu gömmek istedim, ama bunun için hiç yer yoktu. Onu veterinere bırakmak zorunda kaldık. Öğleden sonra Kalem'in güneyindeki binicilik kulübüme gittim. Koruya, favori kısrağım Fidji'yle yalnız gitmeme izin vermelerini istedim, tatlı ve kaprisli, aldonlu güzel bir attı ve dört nala sürdüm, ağlayarak, alacakaranlığa kadar.

Köpek annemi gömememiştim, özel olarak ayrılmış bir alanda ata biniyordum –ve kendimi içgüdüsel olarak oldum olası böylesine yakın hissettiğim hayvanlar evreniyle doğal evrenin, şu türlerden sadece biri tarafından yakında kendini de yok edeceğe benzeyen insan tarafından katledilmiş olduğunu anlıyordum.

Mouloud'u bulamadım. Elimde kalan parayı, başka bir serseriye, büyük olasılıkla göründüğünden daha genç olan bir kadına verdim, her zaman aynı saplantıyla, yani otel parasını ödeme saplantısıyla. Yatak olarak kullandığı mukavvayı hemen bıraktı ve parayı seve seve, hatta açgözlülükle, ama bana teşekkür etmeden elimden kaptı, bu da benim hoşuma gitti. Sonra eve döndüm, Rudolf ve Viola'nın ne durumda olduğuna gidip bakmaya kararlıydım bu kez.

Mouloud şu anda nerede uyuyordur acaba diye merak ediyorum. Ya şu küçük çift, köpekli olan. Kadının şimdi iyi bir otel odasında olduğunu umuyorum. Sıcak bir banyoda, temiz çarşaflar arasında bedenine yeniden kavuşmanın ona verdiği zevki düşünüyorum... Aynada kendine çıplak bakmanın... Çıplaklığın zevkini, dışarıda yaşanamayan bu zevki...

Çocukken, hep soyunmak isterdim. Ya da en azından külotumu çıkarmak. Karşı koyulmaz bir itki bu. Birden ateş basıyordu sanki. Çıplak olma ihtiyacı. Bedenimin çiğ özgürlüğünü hissetmek. Ben henüz küçük bir Lilith'tim, büyüklerin giydirdiği ve onun bedeninde sabırla ve inatla uygarlaşmış bir Havva'ya biçim verdiği küçük Lilith.

Sessizce girdim. Yalınayak, dipteki odaya kadar koridorda usulca ilerledim. Delikten baktım. Tavana, onların söndüremediği bir lamba koydurtmuştum. Filmleri banyo ederken laboratuvarlarda kullanılan türden bir fotoğrafçı ampulü taktırtmıştım. Odanın tümü sönük bir kızıllık içinde yüzüyordu.

İkisi de uyuyordu, görünüşe bakılırsa çıplak ve dizlerini karınlarına çekilmiş bir halde. Rudolf yatağın üstündeydi, bacakları, omuzları ve kollarından biri örtü yerine kullandığı kaşmir mantosundan dışarı taşmıştı. Viola yerde, kuştüyü yorgana yarım yamalak sarınmış, koca bir yerine kan oturmuş olan kıçı ve bir kolu açıkta kalmıştı.

Belli ki dövüşmüşler ve henüz barışmamışlardı. Bira şişeleri ve bir bisküvi paketi yerde sürünüyordu. (Dolabı kuru pasta, konserve

ve birayla doldurmuştum.) Çok bağırmış, beni çağırmış, sinirden çılgına dönmüş olmalıydılar son iki gün boyunca. Bu günlerde burada olsaydım daha iyi olurdu kuşkusuz, tepkilerini gözlemlemek için. Ancak bunun, onlara acımak ya da daha da kötüsü onların şaşkınlıklarından zevk almakla sonuçlanmayacağından emin olmalıydım. Şimdi bilimsel nesnelliğe biraz daha hazırdım.

Epey sonra Rudolf uykusunda benim varlığımı sezmiş gibi birden irkilerek uyandı. Bir anda yatağa oturdu, kapıya doğru döndü, çevresine bakındı, mantosunu üzerinden attı. Şeyi hafif kalkmıştı. Viola'nın örtünün dışına taşmış kıçını gördü, ama üstünde durmadı. Kalktı, işemek için lavaboya gitti, suyu açtı. Sonra Viola'nın kıçına bakmak için kamışını sallaya sallaya geri döndü. Lambanın altında kırmızıya dönüşen örtüden bağımsız bir nesne gibi fırlayan kıçı, göz kamaştırıcı, büyüleyiciydi. Kendi bedenimde onun arzusunun yükseldiğini hissettim. (Sözüm ona bilimsel nesnellik buraya kadardı demek: Yani abartılı bir arzuya kadar.)

Sunulan kıça doğru yavaşça ilerleyerek elini hayalarına götürüyor ve şişmiş kamışını sıvazlıyordu. Viola'nın arkasına yüzüstü yattı, yüzünü iki et yığınına yaklaştırdı ve kıçını yalamaya başladı. Viola derin bir iç çekerek uyandı, gözlerini açmadan kıçını kımıldatmaya başladı, onu daha iyi yalatmak için. Gerçek zevk iniltileri çıkarıyordu ve bütün bedeni dalgalanıyordu, benimle birlikteyken olduğu gibi.

Uzun süre bu pek cansız konumda öylece kaldılar, sonra Rudolf kendini yukarı çekti, Viola'nın çıplak vücudunu örtüden kurtardı ve şiddetle içine girdi. Kaltak, daha önce bir erkekle hiç tatmadığı şiddetli bir zevki tadıyordu şimdi. Kıçını sallıyor, belini kırıyor, dört ayak üstünde duruyor ve daha iyi deldirmek için işeyen bir köpek gibi bir patisini kaldırıyor, doyasıya havlıyordu.

Şaşkınlıktan donakalmıştım. O halde kafesim, onları birbirini ye-

meye itmek şöyle dursun, ki ben böyle yapacaklarını sanıyordum, onlara birlikte doyuma ulaşmayı öğretiyordu! Bir kez daha, kentin duvarları arkasına hapsedilmiş cinselliğin gücünü hissediyordum. Şu anda da Lone, her zaman olduğu gibi işitilmez hırıltılarla doluydu, bedenlerine yaşam suyunu, enerjisini, neşesini geri kazandırmak isteyen binlerce kadının ağzında, önünde ya da kıçında bir kamış ya da bir dil vardı, erkekler kendilerini emdiriyor ya da başka erkeklere düzdürüyordu, yalnız erkekler ve kadınlarsa coşkuyla mastürbasyon yapıyordu –duvarlar arasında, duvarlar arasında bile. Lone'un tamamı seks, meni ve ıslanmadan ibaret. Tadını çıkaralım! ζωω, ben yaşıyorum.

Kanın tadı

Obur kadın

Tan ağardığında Hell's Kitchen her zaman öyle olağandışıdır ki. Üst katta, dairedeki hayvanat –odam gibi kıpkırmızı. Hayvanlardan akan kanın keskin ve yavan kokusu bir uyuşturucu gibi başını döndürüyor insanın. Olukların içinde kırmızımsı sular akıyor ve tuğla duvarlar bıçakla dilimlenmiş büyük ve canlı et parçaları gibi seğiriyor sanki. Önlükleri kan içinde iriyarı kasaplar, kesilmiş sığırlarla dolu kamyonları boşaltmayı bitiriyor.

Mutfağındaki duvarlar da kiremit renginde. Küçük bir lokantanın üstü, ikinci kat, gün doğuşunun daha fazla yatakta kalmasına izin vermediği bir aile annesi, yataktan çıkmak için uyuyan eşinin üzerinden atlıyor, sırtına bir sabahlık geçiriyor, kuşağını göğsünün altından bağlıyor, iki küçüğün üstü iyice örtülü mü diye bakmaya gidiyor, iki büyük çocuğunun odasının önünden sessizce geçiyor, koridoru tuvalete kadar karanlıkta çıkıyor, tuvaletin ışığını yakıyor, işiyor, ellerini yıkıyor ve yine karanlıkta mutfağa dönüyor, yaldızlı şamdanların üstünde erimiş ve damla damla donmuş balmumlarıyla yarıya kadar kullanılmış iki kırmızı mumun fitillerini yakmak için bir

kibrit çakıyor. Bu sayede sessizliğin korunacağını, iç avluya düşen hafif ve ince yağmuru dinleyerek gözleri kör eden elektrik ışığının görmesini engelleyeceği tanı izleyebileceğini düşünüyor.

Makinenin içinde su gürültüyle damlarken ve ortalığa kahve kokusu yayılırken Anna, bir kelebek gibi büyülenmiş bir halde, avlunun diğer ucunda üçüncü katta oturan komşusunun yanan ampulüne bakıyor ve bir anda oraya, bu başka yaşama geçmiş olmayı düşlüyor belli belirsiz. Karnında, su ve kanla dolu karnının sıcak ve karanlık evreninde bebeleri uyanıyor, kımıldamaya başlıyor, tekmeler atıyor. Ellerini göbeğine koyuyor, gülümseyerek ikizleri okşuyor, biraz yüzünü buruşturuyor çünkü şimdiden çok ağırlar. Bu yazın başında, çok yakında, bu kadar uzun bir süreden sonra, nihayet yeniden tek bir beden olacak ve onlar burada, kollarında, memelerine asılıyor olacak.

Sokak her ne kadar arkada olsa da, yük boşaltma ve kamyonların gürültüsü, birbirine seslenen adamların bağırışları birbirine karışarak avlu duvarları boyunca yankılanıyor. Yemek masasına oturan Anna ilk kahvesini içerek hemen yanındaki etajerin üzerinde duran dört beş kitap arasından yalnız uzanıp aldığı bir yemek kitabına göz atıyor. İki kez üst üste, daha önceden bildiği ve hiçbir zaman yapmayı denemeyeceği şu tarifi okuyor.

Kuyruk Kebabı

Malzeme
(altı kişilik)

İki öküz kuyruğu, iki dana paçası, yarım inek memesi, kuzuların üremesi için kaçınılmaz olan ve kibarca yumurta denen şu organdan

bir avuç, eritilmiş domuz yağı, füme göğüs ve birkaç füme domuz derisi, beyaz şarap, konyak, tuz, biber, garnitür demeti, kurutulmuş portakal kabuğu, iki soğan, üç dört havuç.

Hazırlanışı

İnek memesini suda haşlayın. Öküz kuyruklarını parçalara ayırın ve eritilmiş domuz yağı ve ince kıyılmış göğüsle birlikte büyük bir tencerenin içine atın.

Daha sonra buna kuşbaşı kesilmiş memeyi ve dana paçalarıyla birlikte domuz derilerini ekleyin. Eşit oranda su ve beyaz şarapla etin üstünü örtün, tuz ve biber ekin, portakal kabuğu, garnitür demeti ve küçük bir bardak konyakla çeşnilendirin. Kapağını kapatın ve kısık ateşte üç saat pişirin.

Soğanları ve havuçları ince halkalar halinde dilimledikten sonra tencereye atın ve en az bir buçuk saat daha pişirin, daha sonra fazla yağlarını alıp tereyağlı erişte ile birlikte servis yapın.

Malzeme listesini, sonra hazırlanışı için verilen bilgileri bir kez daha okuyor ve sonunda parmaklarıyla saymaya dek götürüyor işi: Yazar ikinci bölümde ***koç yumurtalarını*** unutmuş kesin. Nerede geçiyor hani? Bir dizgi hatası söz konusu olup son tümcenin yerinde ***tereyağlı baya ile birlikte servis yapın*** tümcesinin okunması gerekmiyorsa tabii. Elleri şişkin karnında, kendi kendine gülüyor, sonra Jose'ninkileri düşünüyor ve kendi kendine bunları pişirmeden önce eskiden piliçlere yapıldığı gibi ütülemek gerekir diyor.

Lilith her zamanki gibi evine gecenin bitiminde dönüyor. Giovanni'yi artık onun evinde görüyor, öğrenci odasında, ya da parasını kendi ödediği otel odalarında –palas ya da adı kötüye çıkmış pis

oteller, o geceki fantezilerine göre– ama asla kendi evinde değil, tutsakları nedeniyle. Giovanni her akşam coşkuyla ve tutkuyla onu bekliyor. Lilith onunla bir kraliçe gibi sevişiyor, o da bunun karşılığında Lilith'in tüm kaprislerine katlanmayı kabul ediyor.

Çoğu kez Lilith onu kız gibi giydiriyor, yüksek topuklu iskarpinler, sutyen, minik külot, ince çorap ve jartiyer ya da dar korseyle. Transeksüeller tarafından sık sık ziyaret edilen bu mahallede, bu aksesuvarları edinmek onun için hiç zor değil. Lilith onu uyardığında siyah gözleri iki elmas gibi parlayan, esmer, ince ve yakışıklı bir genç şu Giovanni.

Bazen de Lilith oğlan kılığına giriyor ve sanki ikisi de oğlancıymış gibi onu emiyor, içine giriyor ya da ona kendini arkadan düzdürüyor. Genç adam ağzının yeni emici gücü karşısında hayrete düştüğünde, ona antrenmanından, dudakları arasına aldığı erkeklerden söz ediyor.

– Ağzımı kullandığımda ben veren değil alan oluyorum. Kendini sunan ama alan ve aldığı şeyin tadını bütünüyle çıkaran. Sevilip sevilmemem, hoşa gidip gitmemem önemli değil: Ben kendime çalışıyorum, yaşamdan ne istiyorsam onu alıyorum, ne istiyorsam onu yapıyorum, kendine egemen, tüm erkli, güç ilişkilerini küçümseyen, ne birine egemen olmaya, ne de birinin egemenliğine girmeye ihtiyacı olan ben.

Her şeyi bilmek istiyor, tüm ayrıntıları, tüm koşulları. Lilith her gece anlatıyor, o anlatırken diğerinin kamışı şişiyor. Lilith kendisi konuşurken onun bu güzel kamışı, onu avucuna almasını ve okşamasını istiyor. Ya da konuşurken onu kendi okşuyor, veya içine alıyor.

Her yolu deneyerek onu sürekli uyarıyor ve doyuma ulaşmasını sürekli engelliyor. Yalnızca aralıklı iki ya da üç orgazma izin veriyor, çünkü onun bütün gece ve her gece ayakta kalması ve devam etme-

si gerekiyor. Lilith onu bağlıyor, çözüyor, döndürüyor ve ters döndürüyor, arkadan düzüyor, kamışını bir meme gibi sağıyor, onu kendine ait bütün deliklere sokuyor, yutuyor, tırnaklıyor, ısırıyor, yalıyor, kendisi orospu, burjuva, çocuk kılığına, onun istediği her kılığa giriyor, onun yüzüne basıyor, gözleri önünde mastürbasyon yapıyor, eliyle onun kamışını tutarak ve memelerini ovarak ona *güzel karım* diyor, onu kucağında sallıyor, kıçına hafif hafif bir nesne sokarken diğer yandan da alnını okşuyor, ondan öcünü alması, onu ölçüsüzce düzmesi için yalvararak dizleri üstünde emekliyor, arzusunu fısıldıyor ve haykırıyor, yüzünün üstüne oturuyor, onu gözlerinin üstüne oturtuyor, art arda ve uzun orgazmlarla her biçimde onun tadını çıkarıyor. O Lilith'in hayvanı, boğası, oyuncak bebeği; Lilith de onun orospusu, karısı, erkeği oluyor; oyun oynuyorlar, birbirlerine tapıyorlar.

Noel gecesini taksiyle Lone'u turlayarak geçiriyorlar, arka koltukta çıplak ve hiç soluk almadan, olası tüm pozisyonları deneyerek ve bu kutsal gecede böyle bir armağanla karşılaşmış olmanın şaşkınlığını üzerinden atamayan şoförün, dikiz aynasından büyülenmiş bakışları altında sevişerek. (Bir saatin sonunda, artık daha fazla dayanamayan şoför ıssız bir yerde duruyor, elektrik telleri altında, motoru kapamadan onlara doğru dönüyor, fermuarını açıyor ve otuz bir çekiyor. Dışarıda, alanın karanlık bölümünden ortaya çıkan bir adam arabaya yaklaşıyor, içeri bakıyor, fermuarını açıyor ve arka cama karşı otuz bir çekiyor. Arabanın içinden yüzü görülmüyor, sadece iri güçlü bir el tarafından sallanan koca bir kamış. Penislerden meni fışkırıyor. Tekrar yola çıkılıyor.)

Sokaktaki erkeklerin yerine Giovanni'yi yiyorum, ancak daha şimdiden ona karşı olan iştahımın bir gün azalacağını seziyorum.

Böylesine güzelleştiğim için mi bana karşı laubali davranmayı bı-

raktı? Eğer beni seviyorsa, bunun nedeni daha çok onun beni sevdiğini biliyor olmamdı –oysa önceleri tüm zamanımı ondan kuşkulanarak geçiriyordum. Beni seviyorsa, bunun nedeni tüm bedenimle, tüm ruhumla ve yatıştırılmaz bir açlıkla bedeninin bana verebildiği her şeyi istiyor olmamdı.

Aşk içinde yok olabilmek, buna herkesin ihtiyacı var. Romantizmleri, mazoşizmleri ve derin iç çekişleriyle yalnızca kadınların değil. İtkileri ve şaşkınlıklarıyla erkeklerin de.

Bir kilisenin basamaklarında, bağdaş kurmuş bir kadın gelip geçenden para istiyor. Yanında kalp biçiminde büyük pembe bir kumbara var. Biri delikten içeri bir bozukluk kaydırır kaydırmaz, bacaklarını açıyor, eteğini kaldırıyor, açılmış organını gösteriyor. Sonra yeniden indiriyor, bir dahaki bağışa kadar.

Lone'u görüyorum, anayollarını, sokaklarını, alanlarını, parklarını, köprülerini, kavşaklarını, Bahçe'sini, Joie parkını, mahzenlerini, binalarını,

çelik, cam ve betonun gıcırtılarını duyuyorum, kulelerin arasında ıslık çalan ve bölgeler üzerinde dağılan rüzgârı, trafiğin korkunç ve kopuk kopuk vınlamasını, kaldırımlarda milyonlarca ses tarafından atılmış yarım yamalak cümleleri, kentin, gizli olduğu sanılan ama herkesin bildiği sır gibi aralıksız fısıldadığı gürültüyü, ölü bir kulağa umutsuzca ve saygısızca durmaksızın mırıldanan bir sır bu, çünkü Tanrı'ya şükür diye haykıran her tür meczuptan geçilmese de (Tanrı, insanların ağzında her zaman alçakça bir şakadan başka bir şey olmadığında) kentin üstündeki Gök uzun süredir ölü,

ölüleri gömecek yer kalmayan ıssız mezarlıkların ölüm sessizliğini duyuyorum,

suyun üstünde, bütün palamarları kopmuş, kaygı verici fırtınala-

ra ve baş döndürücü tanlara doğru giden Lone'u görüyorum,

yalnızlık çemberiyle kuşatılmış Lone'u görüyorum ve milyonlarca sakini birbirinden ayıran gümüş çemberi,

gıcırdayarak birbiriyle çarpışan bu milyonlarca yalnızlığın parıltılı dansını görüyorum,

kendi arzularının keski darbeleri altında soluğu kesilen kenti duyuyorum,

yeniden geliyorum ve görüyorum

yer hizasında kaldırımları, kanalizasyon kapaklarını, içinde yitilen barlara, içinde tükenilen dairelere, arasına girilen kollara yetişmek için acele eden yayaların adımlarını,

hareketleri görüyorum,

solukları duyuyorum,

karınların ve boğazların kasılmalarını hissediyorum, olanı ve olmayanı...

Lone bedenimde oturuyor, benim Lone'da oturduğum gibi, ben Lilith'im, Acıyan ve İdam eden, kentte yürüyen Lilith, beni okuyan sizler gibi, damarlarımda yürüyen, Damarımla dışarı akan bedenimi ayaklarıyla çiğneyen sizler gibi. Cinsel organımın hazinesiyle dolu sandığı uğruna açtığım sizler gibi.

Gecenin bir yarısı kadın kalkıyor, çünkü çocuğu ağlıyor. Tekrar yatağa dönüyor ve tam dalmak üzereyken adam yatakta doğruluyor. Kadın onun arzusunun kokusunu alıyor, başının üstünde, odanın karanlığında kocaman soluk bir siluet oluşturan çıplak, ince ve güçlü gövdesini hissediyor, bu sırada adamın sımsıcak organı ağzının girişini bulmaya çalışıyor. Bir düşteymiş gibi kadın ellerini sert büste uzatıyor, dudaklarını aralıyor ve dilini çıkarıyor, zevkten titreyen dilini.

Gece tırnaklarımla Giovanni'nin gövdesine düşüncemin çizgilerini çiziyorum. Üzerime yatıyor: Yüzünü iki elimin arasına alıyorum, kulaklarını avuçlarıma, baş ve işaret parmaklarımla yüz çizgilerinin üzerinden geçiyorum, sonra tırnaklarımı ensesi boyunca indiriyorum, uzun uzun ve onlara omuzlarının doğal eğimini izletiyorum. O zaman anlıyorum ki ben, geceleri kadar onun içinde de kendi içimden de bir şeyler çekmeye çalışıyorum, tıpkı gündüzleri, inatla, önceden kaybedilmiş şu bahse girerek, günün birinde, içimizdeki tarihin, hani şu bütünlüğünde dünya olan tarihin son sözcüğü bulunduğunda araştırmanın kapanabileceği bahsine girerek, doğal dünyadaki zenginliklerin sayımını yapmaya çalıştığım gibi.

...Şükürler olsun ki bahis kaybedilmiş, çünkü aksi takdirde tarih sona erdiğinde zaman da durur ve yaşam, koleksiyonlar bütününü içeren, olasılar bütününü harekete geçiren ve bilişimin, kara delik haline dek hem genleşebilir hem de büzülebilir kıldığı geniş bir tasarımlar alanından başka bir şey olmazdı...

Ata biner gibi biniyorum üstüne: Ellerim, parmaklarım, tırnaklarım gövdesinde dolaşıyor. Göğüs kaslarını hissediyorum, pazılarını, köprücük kemiklerini, kaburgalarını, sertleşen meme uçlarını, karın kaslarını hissediyorum, göbeğini, nemli derisini, tüylerini, önkolu ve bileklerinin çukurundaki damarları hissediyorum, atan kalbini, kanını, mesajlarla yüklü, benim için akan ve onun sırrını saklayan kanını hissediyorum... Nedir İnsan? Bir Omurgalı, bir Memeli, bir Primat. Başka? İnsan, dinsel metinlerin anlattığı gibi günün birinde Yeryüzünde beliriverdi, öyle mi? Kuşkusuz hayır. Bundan birkaç milyon yıl önce yaşayan Öninsangillerden söz edilir. Sonra İnsangillerden. Peki İnsan nerede başlıyor?

– Butlarını aç Giovanni...

Açılmış ve bükülmüş bacakları önünde diz çökerek ayaklarını, bileklerini okşamaya başlıyorum...

– İnsan, Giovanni, ilk ayağa kalkan şu Maymun mu? Yoksa seri halinde aletler yontmaya girişen mi? Ateşe egemen olmak için korkusunu bastıran mı? Yoksa çift eklemli, yani gramerli bir dili olan mı? Ölüleri gömme gibi tuhaf düşüncesi olan mı? Yoksa dünyaya ilişkin yorumunu mağaraların derinliklerine kazıyan ve resmeden mi?

Ellerim baldırlarından yukarı çıkıyor, butlarının arasına dalıyor.

– Savaşı icat eden mi? Yazıyı mı? Diktatörlüğü mü? İşkenceyi mi? İnsan haklarını mı? *Son çareyi* mi? Yapay zekâyı mı? Genetik manipülasyonları mı?

Tırnaklarım göbeğinin altına, sere serpe yayılmış hayalarına hafif çizikler atıyor, organına inme anını erteleyerek.

– Bütün bu edimlerle İnsan en yakın akrabası Şempanzeden (ki bunun da en yakın akrabası İnsan) ayrılıyor. Ancak bu edimlerin tümü, insan evriminin farklı evrelerine rastlıyor, çoğu zaman aralarında on binlerce yıl olan evreler. O halde İnsanın hangi evrede bir İnsan olduğunu düşünmeliyiz? Ya ondan önceki evrede neydi? Bir Maymun. Terbiye de edilse bugün hâlâ aynı olan Maymun.

Kamışı şimdi elimde, onu usulca sallıyorum.

– Koşar adımlarla kendi doğamızdan uzaklaştığımız anda, diyor Giovanni, kültür insanı doğa insanının ayağını kaydırmak üzere olduğu anda, kendi doğamızı anlamak ve kabul etmek zorundayız.

Penisinin ucu nemli, olağanüstü yumuşak, kokulu.

– Doğru, diyorum. Hayvandan farklı olan İnsan, bir mittir. Lilith'in dönmesinin nedeni de bu. İnsan öldü. Maymunun alçakgönüllülüğünü bulalım yeniden. Kızışmış bir dişi değil miyim ben sonuçta?

Doymak bilmez ağzım âşığımı yutuyor.

Belediye başkanı

Stefan sosyal yardım bürosuna geldiğinde bir kamerayla karşılaşıyor. Kuyrukta sırasını beklerken, masanın arkasında oturan kadının kendisine uzatılan mikrofona şöyle dediğini duyuyor:

– Onları iyi karşılamak çok önemli. Yaşama dört elle sarılmak, yaşama arzusunu yitirmemek gerektiğini anlamaları için.

– Sevgili dostum, nasılsınız?

Koyu renk kostümü içinde uzun ve iriyarı, özenle taranmış kır saçlarıyla başkan, sanki sandığa oy atmaya hazırlanıyormuşum gibi kollarını açmış, gülümseyerek ve beylik sözler söyleyerek kararlı adımlarıyla bana doğru ilerliyor. Başını hafif eğiyor, gözleri parlıyor ve uzun uzun elimi sıkıyor.

Gilles geçen günkü randevuyu kaçırmış olmamı affettirecek uygun bir bahane bulmuş sanırım. Bay başkanın işi başından aşkındı kuşkusuz, ama yine de benimle yeni bir görüşmeyi kabul edecek zaman bulmuştu. Protokol cilalı maskesine rağmen ben Joseph Raspa-

ille'da, Müzenin bayan yöneticisi kimliği ardındaki kadına dikkatle ve ilgiyle bakan bir adam görüyorum. Harika, harika.

Kabilenin yüce şefi o, bir şefin heybeti ve duruşu var onda, sadece mevkiini kullanarak baştan çıkarmaya alışmış. Primatların hepsi saygınlığın gücüne karşı bu kadar duyarlı mıdır? Bana birçok kimse üzerinde nüfuz sağlayan bir işim var benim de. Ama yine de gücü çok aşikâr olan erkekler (tatlı dillilik maskesine varıncaya dek) bana tiksintiden başka bir şey vermiyor.

Bir kez daha, J.R. ile olan görüşmem gerçek bir güç yarışına dönüşüyor. Müzeye ayrılan bütçe yıldan yıla azalıyor. Etkinliğimizin hiçbir piyasa değeri yok –ve bizim yaptığımız araştırma, bellek ve gerçeklik işi, genellikle olduğu gibi özellikle de büyük ***karar sahiplerinin*** mali ve siyasal çıkarlarıyla pek bağdaşmıyor.

In dol we trust. Tüketim, toplumumuzun kanseri ve halkın yeni afyonu. Halk düşünmek, kendine sorular sormak, dövüşmek ve eğlenmekten çok tüketmek için eğitildi. Şenliğe ve eğlenceye ayrılmış yerlerde bir kadavra katılığı hakim: Gece kulüpleri, takas kulüpleri*, turistlere özel kulüpler, çok tutulan barlar, restoranlar... Sadece hazır zevki tüketme olanağının bulunduğu bu gettoların neresinde eğlence?

Lone, şiddetin kemirdiği perişan ve çürük bir getto dizisinden başka bir şey değil artık, istedikleri sevgi yerine kendilerine kin ve tahrikten başka bir şey kalmayan çocukların ölümcül şiddeti, olmayan paranın, çalınan ve yüzsüzce biriktirilen paranın şiddeti, idari şiddet, sokaklardaki şiddet, daha da kötüsü duvarların içindeki şiddet...

İnsanın başlıca kaygısının kendine baskı ve şiddet uygulamak olduğu bir evrende, kim Müze'ninki gibi sessiz gürültüsüz ve insancı

---

* Söz konusu takas, iki ya da çok sayıda çift arasında gerçekleşen bir cinsel partner takası. (ç.n.)

bir girişimi sürdürmek ister ki? Hangi siyasetçinin, hangi tüccarın aklından koleksiyonlarımızı toplayıp kaçakçılığa ve vurgunculuğa elverişli yeni bir çerçeve dahilinde sergilemek geçmemiştir? Her şey gösteri, temsil olmalı –dünya da artık yalnız ticaret dünyasının temsilcileri tarafından yönetiliyor.

İşte senin uçurum gibi övüngenliğin Lone ve işte sonun.

Akşamüstü büroya döndüğümde Gilles "bay başkan"ın benimle konuşmak istediğini haber verdi. Bağlattım, buna hiç şaşmamıştım. Konuşma tonu kararlı ve kibardı.

– Sevgili dostum, görüşmemiz içinizi rahatlatmıştır umarım. Ama sizi aramamın nedeni, tahmin ettiğiniz gibi bu değil. Sizi benim de davetli olduğum büyük bir eğlenceye davet etmem mümkün mü, önümüzdeki hafta? Sanırım bu, nasıl denir?... çok özel bir parti olacak, çok sayıda davetli olmasına rağmen... Hepsi özenle seçilmiş kuşkusuz... Güzelliğiniz benim kadar ev sahiplerini de onurlandıracaktır... Evin ihtişamıyla güzelliğinize gölge düşmeyecektir... Size bir davetiye göndermekte sakınca görmüyorum. Lütfen gelin... Benim gibi siz de kabul edin ki birbirimizi daha yakından tanımak ikimiz için de iyi olur... Bu da buna vesile olacak... Çok yakında görüşmek üzere sevgili dostum...

Ocak ayı bitiyordu. Sert ve ince bir kar yağıyordu camın ardında. Gazeteyi açtım –ona bakmaya fırsat bulamamıştım henüz.

Lone, kimi zaman on iki yaşından başlayan ve birçok derneğe göre "korkunç" koşullar içinde hapse atılan çocuklarının sayısını beş yıl içinde iki katına çıkardı. Bu bilanço, mahkemeleri küçüklerin cezalarını ağırlaştırmaya ve utancın ağırlığını hissetsinler diye şu ana dek korunmuş olan adlarını kamuya açıklama-

ya iten bir politikanın sonucudur.

Geçen gece, kent suçluluğuna karşı savaşan nitelikli birimin dört üyesi, on iki kişiyi öldüren katilin ardına düştü, kurbanlar, cinsel organları ve göğüsleri kesilmiş halde bulunan genç kadınlardı. Dört polis memuru tarafından kovalanan ve dış görünüşüyle hiç de şüpheliye benzemeyen 22 yaşındaki Ahmed Diallo, bedeninde 19 kurşunla birlikte ölü ele geçirildi.

Evli ve iki çocuk babası –biri silah tüccarı– ve ünlü saldırı silahının mucidi Michael'in oğlu Viktor Kalachnikov, geçen perşembe, Silah sergisinde neredeyse çıplak sarışın hostesler aracılığıyla en yeni modeli Bizon-2 makineli tabancasını tanıttı.

Gilles büroya giriyor. Cinsel anlamda ondan soğuduğumu biliyor, artık hiçbir şey beklemiyor, ancak bir tür sadakat, onu her akşam işten çıkmadan önce beni ziyaret etmeye itiyor. İç çekiyorum ve ona soruyorum:

– Daha önce bir seks partisine katılmış mıydın hiç?

– Hayır.

– Ben de katılmadım. Peki hoşuna gider miydi bu?

– Bilmem. Belki.

– Başkan beni bir seks partisine davet etti sanırım. Sence gitmeli miyim? Çok kalabalık olacağını söylüyor...

– ...

– Benim için bir şey yap, otuz bir çek, ister misin bunu? Sadece gevşemem için... Çok zor bir gün geçirdim...

Masama yaklaşıyor, fermuarını açıyor, organlarını çıkarıyor, eline alıyor ve gidiş gelişe başlıyor. Gömleğimi açıyorum ve onu cesaretlendirmek için göğüslerimi masanın üstüne koyuyorum, organına

yakın. Gözlerini göğsümden ayırmadan, gitgide daha büyük bir inançla mastürbasyon yapıyor. Karnım buruluyor, soluğum kesiliyor.

Sergilenen şey: Bir kamış, dünyanın en güzel nesnesi! Onları, hayalarıyla birlikte erkeklerden kesip alabilmek,... koleksiyonlarını yapmak... her zaman üstünde birden fazlasını taşımak, mantonun ceplerinde, el çantasında... sutyende... külotta... çalışma masasının çekmecelerinde, dosyaların arasında... sallanabilir ve her zaman tıkıştırmaya hazır...

Gilles'inki son derece sert, şimdi. Ağzını sudan çıkmış bir balık gibi açıyor... veboşalıyor, üç kez. Elimi bile koymadığım göbeğimin altı zevkten geriliyor, göğüslerim masanın üstünde hafifçe sıçrıyor. Ahşap mobilyanın üzerindeki spermi büyük bir dikkatle yalamak için kalkıyorum, sonra parmaklarındaki, sonra da penisinin ucundaki.

O tükenmişe benziyor ama benim karnımı acıktırdı. Onu emme arzusuna karşı koyamıyorum. Uzun uzun, çünkü öyle gerekiyor. Ne varsa içiyorum, sonra tekrar başlamayı deniyorum, ancak o, onu bırakmam için yalvarıyor bana.

Giovanni'yi arıyorum, ona hemen gelip beni almasını söylüyorum. Ona yapabildiğim her şeyi yapacak, ondan alabildiğim her şeyi alacağım. Açlık, ona karşı şimdiden azalmakta olan tutkumu yeniden alevlendiriyor.

Ne var ki bunun çok sürmeyeceğini biliyorum. Bana başka bir şey gerekecek. Ama ne? Kim?

Açım.

Lone'un eski bir yeraltı geçidinde –sonuncusu, bu da yıkılacak– taksinin farlarının ışığında Samael'i gördüm. Grafiti kaplı kara duvarların üstüne, büyük beyaz kanatlı şekiller çiziyordu.

Araba onun yanından geçerken döndü ve bakışıyla delip geçti beni.

Giovanni ile geçirdiğim geceden sonra eve girerken sokakta yine o sesi duydum. Korkuyorum. Bedenim geçirdiği ameliyata günbegün isyan ediyor. Topallıyorum, kaslarım kaskatı, cildim buz gibi, yüz çizgilerim gitgide geriliyor, tuhaf, bana yabancı. Bana yabancı olan bu bedenden ve onun benden isteyeceği şeyden korkuyorum.

Klinikten döndüğümden beri bana başka türlü bakıyorlar Müze'de. Başlangıçta kendimle, kendi değişimimle o kadar meşguldüm ki başkalarının ne düşündüğü umurumda değildi. Zaten önceden de yalnızca dostlarım yok değildi. Böyle bir kurumun yönetiminde bir kadın, görülmedik şeydi. Hâlâ maço olan bir ortamda –toplumun geri kalanı gibi– bu herkesin hoşuna gitmeyebilirdi.

Bazıları benim yerimde kendilerini görüyordu kuşkusuz. Ama *önceleri* ben nispeten daha ölçülü davranıyor ve cinsiyetimi unutturmak için elimden geleni yapıyordum. Kuşkusuz boşanmıştım ve öğrencilerimden biriyle ilişkim vardı, ama yine de bu, gerçekten ilkelere aşırı bağlı bile olunsa önemli bir kusur değildi.

Oysa bugün çok tahrik edici ve çok tuhaftım. Bunu bağışlamayacaklardı. Söylentiler dolaşıyordu. Haftalardır Gilles'i ağzıma almama hiç kimse tanık olamamış olsa da bu karşılıklı bağlılığımız bedenlerimize kazınmıştı. Hareketlerimiz, tavırlarımız, bakışlarımız şiddetli cinsellik kokan bir şeyleri ele vermeye başlamıştı. Birbirimizin yanında, birbirine kaynamak için sabırsızlanan derisi yüzülmüş iki beden, iki et parçasına benziyor olmalıydık, bir ağzın iki dudağı gibi. Birbirimizin karşısında, devasa iki ıslak cinsel organdan başka bir şey değildik. Bedenlerimiz, gözlerimiz yakayı bırakmayan bir arzuyla sırılsıklamdı. Orgazmın kokusu büromun içine işlemişti ve hiç kimse bunu fark edememiş olamazdı.

Belli ki bedenim cinsel yaşamımı ele vermeye devam ediyor. Geceleri sokakta emdiğim bir ya da birden fazla adam beni tanımıştı

belki de. Serüvenlerini anlatarak dedikodulara yol açmış olabilirlerdi. Ya da belki de sadece hepsinin birden bana karşı olan arzusu hakkımda en kötü hakaretleri yağdıracak kadar sinirlendiriyordu onları. Kendisini çok az tanıdığım J.R. bile, hiç çekinmeden şu *çok özel* eğlencesine davet etmemiş miydi beni? Herkes için, ben tam bir Fahişe olmuştum. En anlayışlıları bıyık altından gülüyor. Diğerleriyse beni öldürmek istiyor –tam bir klik işte.

Aynasızlar yine Rudolf'un ortadan kayboluşuyla ilgili sorular sormaya geldiler. Onlara sürekli onun son randevumuza gelmediğini, onu o zaman merak etmediğimi, daha fazla da bir şey bilmediğimi tekrarlayıp durdum.

Bana dosyanın Tanrıça Venüs'e aktarılacağını söylediler. Gizli finansman işleri, yetkisini kötüye kullanma, seçimde hile yapma, toplumsal mülkleri kötüye kullanma ve diğer siyasal eylemleri nedeniyle J.R.'yi de kovuşturan oydu... Ama bütün bu seslere rağmen faşist hareketler iktidara gelir korkusuyla kimse açıkça istifasını istemeye cesaret edemiyordu.

Zaman geçtikçe Rudolf'u ve Viola'yı serbest bırakmak benim için zorlaşıyor. Onları bu kadar uzun süre tutmayı hiç düşünmüyordum. Ama doğruyu söylemek gerekirse ben hiçbir şeyi önceden düşünmemiştim. Sanki onlarla birlikte ben de hapisim. Çıkışı bulamıyorum.

Bazen onları günlerce görmüyorum, onları unutmayı öyle istiyorum ki. Ancak genellikle tan ağarırken eve döndüğümde dakikalarca onları gözetliyorum.

Birbirlerine karşı her zaman son derece sevecen ve ilgili görünüyorlar. Erzak tükenmeye başlamış sanırım, zayıflamışlar. Belki de iştahları kesildi. Çok da solgun görünüyorlar –onlar ki sürekli bronz kalmaya dikkat ederdi. Odada pencere yok, hiç güneş görmüyorlar. Her sabah kendi kendime, sağlıkları daha fazla bozulmadan onları

bırakmam gerekecek diyorum. Biraz isyan etmiş olsalardı karar almamı kolaylaştıracaklardı, ancak onların daha da iyi yapma olanağını bulduğu tek şey, gözlerimin önünde sevişmek.

Uzun süredir çıplak yaşıyorlar, kirli çamaşırlarını giymekten ve yıkamaktan vazgeçmişler. Geldiğimde, sanki kendileri bir bedenin içindeymiş gibi, bedenlerini böylesine olağandışı, böylesine kösnül hale getiren kırmızı ışığın altında uyuyor oluyorlar her zaman. Birbirine yaklaşmaya başladıklarında da uyuyor gibiler. Gittikçe daha ağır sevişiyorlar. İç çekişleri ve iniltileri de uzuyor. Birbirlerinin üstünde sürünüyorlar sanki. Adeta iki salyangoz, iki kurtçuk gibi.

Birbirlerini oburca yalıyorlar, her yerlerini. Güçten düşmüşler ama yaşama nedenleri bununla, birbirlerine verdikleri doyumla özetleniyor gibi görünüyor. Benimleyken bile, ben Viola'nın böyle uzun süren ve böyle sık orgazmlara ulaştığını hiç görmemiştim. Kimi zaman bilincini yitiriyor, Rudolf ise, ona çakılı kalarak tatlı tatlı tokatlıyor onu ayıltmak için.

Neredeyse kıskanıyorum onları.

Onları baş başa hapsederek yalanlarını gözler önüne serdiğimi, ilişkilerindeki sahteliği ortaya çıkardığımı sanıyordum. Maskeleri düştü gerçekten. Ama toplumsal bağlamın dışında kalan bir erkek ve bir kadının sevişmekten başka çaresi de yoktu sanki, onlar hapsedildikleri yeri kusursuz bir aşk odası yapmıştı. Onları oradan kovmaya cesaret edebilecek miyim?

Sonunda şuna inandım ki eğer birbirini hiç tanımayan iki yabancıyı da hapsetseydim, onlar da sonunda aynı biçimde sevişirdi. Kuşkusuz ben de ıssız bir adada yalnız kalsaydım eğer, orada bulunan erkeği, kim olursa olsun severdim.

Bu nedenle ben neredeyse bütün erkekleri seviyorum. Çünkü ben yalnızlıklarımızı ve kurtulmak için birleşmemizin zorunluluğunu görüyorum.

Mouloud ışıldayan karın içinde

Herhangi birinden daha fazla sürekli bir oyunun içinde yaşayan Rudolf ve Viola, kendilerini benim için sergilemenin tadını çıkarıyor hâlâ. Ama benim varlığımın farkındalar mı gerçekten? Beni unutmuş olmalarından ve bu yüzden de, bir anlık parlamayla, ceza olarak sonunda onlara kapıyı açmaktan korkuyorum. Tanrı da ilk insanlara böyle yapmamış mıydı?

Birbirinin üstünde sürünüyor ve birbirinin üstüne biniyorlar ve ben onlara bakmaktan büyük bir zevk alıyorum. Yaşamın sırrının ta kendisi bu. Tanrım, seks gösterilerinden hiçbir zaman bıkmayacak mıyım ben? Doyuma ulaşmaktan hiç bıkmayacak mıyım? Cinsel kızgınlık içinde tükendikçe, bedenimin kuyusu bana dipsiz gibi geliyor. Hiçbir zaman yatışmayacak bir kızgınlık, bir öfke gibi bir şey bu. Beni bu kadar kızdıracak ne yaptılar ki bana?

Birbirinin üstünde sürünüyorlar ve sanki kuyruksuz ve başsız iki yer solucanı, bir dış etkiyle birbirine yapışan ve emme sesiyle birbirinden ayrılan iki kil yığını gibi. Rudolf ona saplanıyor, onu yarıyor, sanki her biriyle ayrı ayrı ilgilenmek hayati bir önem taşıyormuş gi-

bi girdiği delikleri düzenli olarak değiştiriyor. Yan yana uzanıyorlar ve ağızlarını birbirlerinin cinsel organlarına öyle uzun süre yapışık tutuyorlar ki sonunda bu pozisyonda uyuyorlar sanıyorum. Dillerini ve parmaklarını birbirlerinin her deliğine sokuyorlar. Sanki hayatta tek amaçları, ne biçimde olursa olsun ve olası tüm yolları kullanarak birbirinin içine girmek.

Kimi zaman Giovanni ile birlikte onların erimiş magma aşklarından esinlenmeye çalışıyorum. İsterdim ki birbirimize karşı bir elin üstündeki eldiven gibi olalım. Onun tüm bedenini örten bir eldiven olmak isterdim, bedeninin tüm bölümlerini aynı anda ve sıkı sıkı saran, en ufak kıvrımına dahi iyice oturan bir eldiven. Aynı biçimde onun da benim bedenimi saran bir eldiven olmasını isterdim, göğüslerimi sıkıca saran elleri gibi tüm ruhuyla vücut hatlarımı saran bir eldiven. Ancak biz bunun için fazla çabuk uyarılıyoruz. Cinsel organlarımız bizi çekiyor çaresiz, onlardan başka ilgilenecek bir şeyimiz yok sanki. Lanet olsun ki hayalarına bayılıyorum ve yemek istiyorum! Tüm ağızlarımla kamışını yemek istiyorum!

Kadın sokaklarda yürüyor ve yanından geçen adamlara hafifçe sürtünerek kulaklarına fısıldıyor: "Gel meleğim, seninkini yiyeyim." Çoğu duruyor, apışıp kalmış bir halde dönüyor ve arkasından bakakalıyor. Onların bakışlarını dik sırtında, çalkalanan kalçalarında, uzun bacaklarında ve ince çoraplarının bileklerinde yaptığı küçük kıvrımlarda hissediyor. Adamlar hiçbir şey yapmaya cesaret edemiyor, evde onu coşkuyla yeniden düşünmekle yetiniyorlar, yeniyetmeler gibi tek başlarına tuvaletlere kapanıyorlar. Diğerleriyse onun yanına gidip vaadini yinelemesini ve tutmasını istemeye karar verene kadar az çok uzun bir süre onu takip ediyor. Kadın onları bir binanın girişine, bir barın bodrum katına ya da başka bir karanlık köşeye çekiyor, pantolonlarını indirtiyor, organlarını kavrıyor ve şid-

detle buruyor. Onlar, az önce ısırılarak kısırlaştırılmaktan kurtulduklarından habersiz bağırıp çağırırken o çekip gidiyor.

Her zaman olduğu gibi ses beni yataktan çıkardıktan sonra mutfağa gidiyorum ve şunları yazıyorum:

> Her erkek benim için dünyada tek erkek. Hepsi dünyada tek kadın olarak beni doyuma ulaştırıyor ve ben hepsinden dünyada eşi bulunmaz sperm fışkırmaları sağlamaya çalışıyorum.
>
> Eğer daha az obur olsaydım, âşıklarımın spermini, içinde yıkanmak için saklardım.
>
> Sperm ağzın içinde tatlı, ılık, kokulu, suludur, her defasında farklı bedensel baharatların hoş kokusunu taşır. Az çok sıvı halinde, az çok sedefsi ya da saydam, az çok yapışkan, parmakların arasında yumuşak pıhtılar oluşturabilir.
>
> Sperm, yaşam da getirebilir ölüm de, kan gibi. Aids yüzünden spermden çok uzun süre yoksun kaldım.

Bilim ve bilinç dergisinde yaratılışçılar, "İncil'de öğretilen biçimiyle tanrısal yaratılış hikâyesini" –*Old same story*...– alaya almakla suçlayarak saldırıyor bana, bana ve kurumuma. Bu iki bilim adamı, "resmi bilim"in kepazeliğini ortaya koymak ve dini metinlerin görüşüne uygun bir evren görüşünü –"Yaratılış" adını verdikleri– yeniden oturtmak için her zamanki karşıtlama ve yanıltıcı kanıt yığınlarını döküyor ortaya.

Küçük kafalarını bu karanlıkçılık deliğine sokabildiğine sevinen başka devekuşları da olacaktır kuşkusuz. Ama yalan kimin işine yarar? İçinden hiçbir zaman çıkamayacağımız şu çamur gibi, neden cahilliğin ve sorumsuzluğun koyu karanlığı da çekiyor bizi her zaman?

Ben görmek isteyen biriyim. Cinsel organım, bilinçliliğimin tanı-

ğı olarak beynimin önünde taşıdığım fenerim benim.

Bu sabah Mouloud Joie parkında ölü olarak bulundu, soğuktan.

Kendimi büroma kilitledim, gözlerimi kapatıyorum ellerimle. Ağrının geçmesi için, düzenli olarak, uzun uzun ve şiddetle başımı duvara vurduğum halde hâlâ öyle ağrıyor ki.

J.R.'nin partisine gideceğim.

Eğer göz çukurlarım hâlâ yerinde duruyorsa.

Artık orada durmamalarını da en az o kadar isterdim.

Kaburgalarıma kadar kaldırıma çakılmış bekliyorum, zamanı durdurmak için. Ancak zaman beni görmeden geçip gidiyor.

Bir kitapta takası salık veren bir sayfa var. Ama benim takas edecek hiçbir şeyim yok.

Kargalar çevremde dolanıp duruyor, kaburgalarımın arasından etimi gagalıyor. Mouloud karda başıboş dolaşıyor ama beni görmüyor.

Unutulmak istiyorlarsa eğer, sonuncuya dek birbirlerini öldürmeleri gerekecek.

Kafalarında taşaklarıyla şu it herifler.

Yaralamak için, çocukların ruhunu hançerlemek için doğuran şu orospu karılar.

İki kişi harekete geçiyor, anneyle baba. Sonra bütün yetişkinler koşuyor büyük yağmaya. Küçüklerin bedenleri açılıyor ve organları yeniyor bir çırpıda: Şimdi gidin, gidin ve öldürün siz de! Gidin ve ebeveynlerinizin size verdiği gibi saçın ölümü.

Bu dünyayı istemiyorum ben. ONU–REDDEDİYORUM! Sözcük-

ler beni zincire vuruyor ve zincirlerimi kırmamı engelliyor. Sözcük olmasaydı ölü olurdum. Sözcük olmasaydı sağ olurdum, çünkü ölüm olmazdı. Özellikle de şiddetli ölüm.

İşte yine karnımı oyan ağrı. İki çocuk karda yürüyor. Ormanda gece oluyor ve ben yalnızlıktan ölüyorum.

Karnım oyuluyor ve bedenimin içinde ne varsa çıkartana dek kusmak istiyorum. Yemekleri, gözyaşlarını, kanlı etleri. Düğümlenmiş gırtlağım, ağrıyan kol ve bacaklarımı, kendimi kusmak istiyorum, kollarım, bir türlü kucaklayamayan kollarım gövdemden düşene dek kusmak.

İki çocuk karlar içinde uzaklaşıyor. Geceyle birlikte sis de basıyor. Ağaçların arasında öyle küçükler ki! Ayaklarının altındaki kar olmak isterdim.

Kendi yaşamımı yaşıyorum, sonra da içimde yaşayan ve beni oburca kemiren kadının düşünü. Beni aşktan koparan. Lilith bu, yılan, boğazımın içinde dikilmiş, beni kusturan Lilith.

Titriyorum, topallıyorum ve onun düşüne tümüyle düşmemek için günün gitgide çürükleşen korkuluğuna tutunuyorum. Kent, her an düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğum baş döndürücü yükseklikte metalik bir yapı.

Nedir *ben*, yaşam değilse? *Ben* yok ölümde. Bedenimde bana yabancı *ben*ler var. Midemi bulandıran bazı *ben*leri kanımdan dışarı atmak için hâlâ ve hâlâ mürekkep kusmam gerekiyor.

Senin gözlerinin gördüğünü görmek istemiyorum ben her zaman Lilith. Seni taşımaktan da bacaklarım ağrıyor artık.

Kent cinayetten geçilmiyor ve benden kanlar akıyor.

Durdurun şu kıyımı artık! Lilith, seninle birlikte gömülen adamın leğen kemiğine saplanmış olan o kazığın anlamı ne? Ya diğerinin delinmiş kafatası? Ne zaman başladık biz insan kıyımına?

Müzeden çıkınca biraz yürümek istedim. Giovanni beni bekliyordu ama onun yanına gitmekte acele etmiyordum. Boğazımı sıkan bir şey vardı ve onu çözmem gerekiyordu. Gece soğuk ve duruydu. Sis kalkıyordu, belki de yukarda bir kulenin arkasında koca bir ay vardı.

Kentin içinde Hell's Kitchen'a doğru yürümeye başladım. Yürüyerek oraya varmam için tam bir saat gerekiyordu. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum ancak birçok kez kaygı verici küçük bir siluet tarafından izlendiğimi sanıp dönüp bakmak zorunda kaldım. Mouloud'du bu, emindim bundan. Ama hem korkarak, hem de onu yeniden bulmuş olduğuma sevinerek ne zaman elini tutmaya hazırlansam, hemen yok oluyordu.

Artık bu olasılığa inanmaktan vazgeçmeliydim, ancak o öyle bir ısrarla ve her defasında öyle kaçak ve öyle şaşırtıcı biçimde geri geliyordu ki her defasında düzenli yok oluşlarının bile gidermeyi başaramadığı bir heyecana ve inatçı bir gerçeklik duygusuna kapılıyordum çaresiz.

Başka şeyler düşünmeye çalışırken gözüm farkında olmadan sokak lambaları ve kırmızı ışıkların direklerine yapıştırılmış küçük ilkel ilanlara takıldı. Alışılmış hizmet arzları arasında neredeyse her yerde tuhaf uyarılar gördüm, aynen şu üslupta: AĞZIYLA ÖLDÜREN OROSPUYA DİKKAT! Ya da: EMİCİ FAHİŞE DOLAŞIYOR VE ÖLDÜRÜYOR. Doyuma ulaştırdığım erkeklerin kendinden geçmiş yüzünü anımsadım. Bu muydu skandal? Esrimenin yüzü çok fazla yapmacıktı.

Mouloud'un gölgesinin beni izlemesine izin verdim ve onu ortadan kaybolmak zorunda bırakmamak için bir daha arkama bakmadım.

Beni terk etmeyen şu karanlık orman. Belki de yüz binlerce yıl

Lone'un yerinde yükselmiş olan büyük orman.

Tüm insanlık ve insanlıköncesi tarihini genlerimde taşıyorum ben ve belleğinin mühürlü kapılarını açmaya çalışan bir kazazede, yaralı gibiyim. Bu toprak üzerinde yaşayan her varlıkta kendimi görebiliyorum. Biz insanlar birbirimizde kendimizi gördüğümüzü nasıl unutabiliriz? Kameraların gözü önünde ve bizim kendi gözlerimiz önünde benzerlerimizin acı çekmesine nasıl izin verebiliriz? Nasıl bir körlüktür bu?

Bu dünyada her yaşam koyu karanlığın içine gömülmüş. Görmek isteyen kişi, diğerleri arasında insan denen bu kör, gözlerini açtığında delilikten başka bir şey görmüyor. Delilik, mutsuzluk ve zevk.

Ben de zevk alıp zevk vermek istediğim için şimdi bana karşı birleşiyorlar. Üç melek, insan dünyasının dışına götürmek için seni almaya gelecek.

Kimi zaman ne kadar ağır da olsan, içimde kal Lilith. Seni öldürmelerine izin vermeyeceğim.

Bu akşam Lone benim midemi bulandırıyor.

Kim yarattı şu insan müsveddesini, bir insan toplumu değilse?

Bu akşam Lone'dan nefret ediyorum.

Parti

Partiye gitmek üzere evden çıktığımda Samael'i gördüm yine. Sokağın karşı kaldırımında, ayakta ve hareketsiz, sanki beni bekliyordu. Birbirimizin yüzüne uzun uzun yiyecekmiş gibi baktık. Bir melekti o. Işığını içime çektim, o da gitti.

İnsan öldü. Geleceğin karanlık fırınına girmeden önce kim olduğumuzu bilmek istiyorsak eğer, insan denen şu Maymunun insani niteliklerini araştıralım.

Ben İnsan'a inanmıyorum, insansal olana inanıyorum; bu aynı zamanda hem olduğumuz, hem de kendimizi olmaya layık gördüğümüz hayvanı niteliyor. Her zaman söylenenin aksine, bizim içimizde savaşmak zorunda olduğumuz şey hayvan değil de, insansal olmayandır, yani hayvanlıktan uzaklaşan insanın bütün olumsuz yanları. Soykırımını, benzerlerinin sistemli ve kitlesel ihracını, türün tür tarafından sömürüsünü insandan başka hiçbir hayvan icat etmedi. İçimizdeki düşmana karşı savaşabilmek, onu adlandırabilmek demektir. İçimizdeki hayvan bizim düşmanımız değil. O vardır.

İçimizdeki hayvan bizim bedenimiz, cinsiyetimiz, duygularımızdır. Hayvan bizim özümüzdür. İnsan ve insansal olmayansa, bizim vizyonumuza ve irademize benzer.

J.R.'nin gönderdiği araba, bir saatten uzun süren bir yolculuğun sonunda, karanlıkta ıssız kıra benzer bir alanın orta yerinde beni bıraktı. Yüksek zırhlı bir ana kapının her iyi yanında, üstü cam kırıklarıyla kaplı yüksek duvarlar koyu karanlığa gömülüyordu. Kapıcılardan biri, aşırıya kaçmadan ışıklandırılmış yolda, ağaçların arasından yavaş yavaş görünmeye başlayan, tüm pencereleri aydınlık konağa kadar bana eşlik etti.

Deri mantomu çıkardım. Saydamlığıyla, çıplak bedenimin tüm ayrıntılarını ortaya çıkaran ve beni sımsıkı saran kırmızı tülden uzun elbisenin içinde, sokaktaki meleğin ışığını da içimde taşıyarak kendimi her zamankinden daha göz kamaştırıcı hissediyordum. Vestiyerdeki genç kız bana hayranlık dolu, şaşkın gözlerle baktı ve sonunda:

– Çok güzel saçlarınız var, dedi.

Saçlarımı örmüştüm, kalçalarıma değen uzun siyah bir örgü. Geldiğim haber verildi ve ev sahipleri beni karşılamaya geldi. Elli yaşlarında iki büyük burjuva –adam sıradan biri, kadın güzel. Beni görünce onların da yüzü sarardı ve bir an dilleri tutuldu. Sonra eğitimleri baskın çıktı ve bana benim dinlemediğim lakırdılar ederek çok sayıda sediri ve büyük halıları çevreleyecek biçimde ustaca düzenlenmiş çeşitli ışık kaynaklarıyla bir yarı karanlık içinde tutulan büyük bir salona soktular.

Beni hiç kimseyle tanıştırmadan, gece kıyafetleriyle fısıltılı bir konuşmanın uğultusu içinde şampanya içen kadınlı erkekli küçük grupların arasında bana eşlik ettiler. Geçtiğim yerde hepsi bir an konuşmayı ve içmeyi bırakıyordu. İlerliyordum, çok emin, kibirli bir tavırla. Artık topallamıyordum, olağanüstü güzel ve göz kamaştırıcı ol-

duğumu biliyordum.

J. R., beni görür görmez, odanın dibinden beni karşılamaya geldi. İlk kez onu sinmiş görüyordum. Solgun ve çökmüş bir halde elimi öperek selamladı beni.

Kuşkusuz benden başka beklenen yoktu artık, salonun kapıları kapandı ve bedenleri açıkça hissedilebilir hafif bir gerginlik sardı. Büyük salonun samimi havasını koruyan sıcak ve hafif ışıkların içinde, çok sayıda güzel kadın ve büyük olasılıkla sadece, heyecan yokluğu çeken zengin bir yığının döküntülerini biraz neşelendiren fizikleri nedeniyle davet edilmiş birkaç genç ve yakışıklı delikanlı ayırt ediliyordu. Yüzlerinden para okunuyordu, diğerlerinin yüzünde okunan sefalet gibi.

– Benim sokakta küçük bir serseri vardı, dedim yüksek sesle J.R.'ye (Bu da etkisini gösterdi, çünkü salonda herkes alçak sesle konuşuyordu.) soğuktan öldü.

J.R. bana bir kadeh şampanya uzattı, karşılık vermeden. Sonra, birden gelen bir esinle kadehini kaldırarak:

– Sizin küçük serserinize! dedi.

Ben içmedim.

– Aramızda yaşayan insanların soğuktan ölmelerine göz yummayı normal mi buluyorsunuz? dedim.

– Lone belediye başkanı olarak size diyebilirim ki onlar için daha şimdiden çok şey yapıldı, dedi J.R., derin rahatsızlığını gizlemeden. SAS, Serseriler Acil Servisi bütün kış çalışıyor. Daha fazla bir şey yapamayız, benim kadar siz de biliyorsunuz bunu.

– Hiçbir şey bilmiyorum ben, onların başlarını sokacak bir yeri olmadığı, bizim rahat yaşamımızın dışında bırakıldıkları, sefalet içinde ölmelerine göz yumulduğu ve bunun insanca olmadığı dışında.

– Ama azizem, diye haykırdı gülerek, yoksulsuz toplum yoktur ki! Siz kayıp cenneti bulmak istiyorsunuz! Tarihöncesi mağaraları-

nızdan biraz daha sık çıkmalı ve böyle kibar salonları daha fazla ziyaret etmelisiniz... İnanın buna herkes memnun olacaktır...

Kibar gülüşler ve boğuk alkışlar repliğini selamladı ve tartışmamıza son verdi. Kadehimi koydum, J.R.'ye yaklaştım ve onu dudaklarından uzun uzun öptüm. Ona yapıştığımda hemen kamışının hızla kalktığını hissettim.

Bu başlama işareti oldu. Erkekler ve kadınlar ikili ya da üçlü gruplar halinde birbirine yaklaştı. Giysiler düşmeye başladı, her yerde herkes kendini divanlara atıyordu. Başından beri ev öyle bir sessizlik içindeydi ki salonu baştan sona dolaşan ve bedenden bedene yankılanan soluklar, iç çekişler, iniltiler ve dillerinden şapırtıları duyulabiliyordu şimdi. Bense pantolonunun üstünden kamışı ve hayalarını kurcalayarak J.R.'yi öpmeye devam ediyordum.

Onu divanın üstüne, çoktan soyunmuş bir başka çiftin yanına atıp pantolonunu bileklerine kadar indirdiğimde, o daha şimdiden kaskatı ve boşalmaya hazırdı.

Yükselen spermin kokusundan sarhoş olup onu coşkuyla emiyordum. Birkaç dakika içinde, aşırı bir çaba harcıyormuş gibi hırıltılar çıkararak boğazımın derinliklerine boşaldı. Sonra gülmeye başladı, özellikle doyurucu bir orgazmdan sonra çoğu kimsenin yaptığı gibi.

Ağzımdan çekilmek istediğinde onu sertçe engelledim. Önce şaşırdı, sonunda kendini bana bırakmaya karar verdi ve bunun için de sedirin üstüne biraz daha rahat biçimde uzandı. Yüzü, şimdi yanımızda, kanepenin kıyısında diz üstü çökmüş, iki eliyle arkalığa tutunarak kendini düzdüren kadının gövdesinin hemen altındaydı. İnce yapılı ve yaşlı partneri, onun arkasında, ayakta, şimdiden gevşemiş ancak şatafatlı ipekle bezeli bedeninde gidip gelirken, üstünde yalnız sutyen, çorap ve jartiyer bulunan kadın başını mindere gömüyordu.

Yüzünün üstüne sarkan bu ağır memelerin yakınlığının J.R.'yi eski gücüne kavuşturmaya katkısı oldu kuşkusuz. Birden kollarını kaldırdı, memeleri sutyenden çıkardı ve sallanan bu iki iri kitleyi uzanmış ellerinin içine aldı. Şimdiden şişmiş kamışı ağzımın içinde sertleşti, ilkinden daha az ama hâlâ hatırı sayılır biçimde ve ben onu daha da çok emdim.

Bir süre sonra yanımızda ayin yapan çift çözüldü. Adam hâlâ boşalmamıştı. Kadın J.R.'nin yüzü hizasında ona diz çöktürdü... arkasına geçti, kamışını eline aldı ve penisinin ucunu, açık saçık sözler homurdanarak soluk soluğa kalmış J.R.'nin dudaklarına gitgide yaklaştırıp şiddetle sallamaya başladı. Sonunda yaşlı adam, başkanın çenesine, ağzına ve kostümünün üstüne boşaldı, başkan da hemen bir kez daha benim ağzıma.

Çift ayrıldı ve uzaklaştı, yeni serüvenlerin ardına düştü. Tükenmiş ve kirlenmiş J.R., sedirin üstünde gözleri kapalı upuzun yatıyordu. Ben de kıpırdamadan onun küçük şeyini ağzımın içinde sıcak tutuyordum.

Onu yeniden emmeye başladığımda uyumak üzereydi. Kalkmaya ve beni kovmaya girişti, önce kibarca, sonra sertçe. Ama ben, onu bırakmadım. Karşı çıkmak istiyor gibi göründüğü anda, dişlerimi hafifçe ama kesin bir tavırla onun gevşek kamışına batırdım –hayalarını sıkan elim de dişlerimden daha az tehditkâr değildi. Kendini divanın üstüne attı yeniden ve bana allahın belası boktan bir fahişe gibi davranarak teslim oldu.

O zaman ben de tüm enerjimi, tüm yeteneğimi koydum ortaya. Ağzımla emerek, dilimin ucuyla penis başını uyararak, bir elimle kan akışını kolaylaştırmak için kamışını alttan sararak, diğeriyle hayalarını tırmalayarak, sonra içten masaj yapmak için kıçına girerek. Şimdi onun yalanan ve hırpalanan bir genç kız gibi inlediğini ve soluk soluğa kaldığını duyuyordum. Sonunda damağımın üstüne sulu,

pek bol olmayan ve orgazmı kadar yavaş akan bir sıvı püskürttü.

Onu on kat şiddetle emmeye devam ettiğim halde artık tepki vermiyordu. Organı yumuşayacak zaman bulamadan, onu var gücümle, oburca emdim. Kendimi daha önce hiç bu kadar ışıltılı, hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Birkaç dakika içinde, yine bir sıvı fışkırdı ağzıma, önce yavaşça, sonra sel gibi. Yudum yudum içtim kanını, durmak bilmez kanını, son damlasına kadar.

Zevkten deli olmuştum, ayağa kalktım, onun gözlerini kapadım. Bembeyazdı, solgun ve yüzünün üstünde kurumuş sperm gibi çekilmişti. Kan izlerini yok etmek için dudaklarımı yaladım ve diğerlerine döndüm.

Halıların ve sedirlerin üstünde her yerde sevişiliyordu, ikili, üçlü, çok kişili, erkekler ve kadınlar arasında, erkekler arasında, kadınlar arasında. Bir cinsel kızgınlık ve ıslanma kokusu salonun içine işlemişti, sızlanmalar, inlemeler, açık saçık sözler, ıhlamalar ve çığlıklardan başka bir şey duyulmuyordu. Erkeklerin neredeyse hepsi çıplaktı, kadınlarsa çoğunlukla ayakkabıları, mücevherleri ve iç gıcıklayıcı çamaşırlarıyla duruyordu.

Grupların arasında dolaşırken, yine de birkaç adamın üstünde deri aksesuarlar ya da yarılmış slipler, hatta kadın çamaşırları olduğunu gördüm. Birçoğu onlara katılmam için işaret ediyordu, ama ben yeni kurbanımı seçmek için acele etmiyordum. Baş başa olmamız ve partnerimin çok genç olmaması gerekiyordu. Daha önemli miktarda yedeği olduğundan bir gencin, kanını alamadan beni spermiyle çok uzun süre oyalamasından korkuyordum. Yaşamları boyunca başkalarının sırtından zenginleşmiş olan şu yaşlı sersemlerden birini kurban etmeyi tercih ediyordum.

J.R.'nin kanı hâlâ hoş biçimde midemi dolduruyordu ve göbeğimin altına baskı yapmaya başlıyordu. Elbisemi kalçalarımın üstüne

kaldırarak bacaklarımı açtım ve ayakta, hep birlikte doyuma ulaşmaya çalışan –bu da aşırı kalabalık nedeniyle gerçekte pek çok mastürbasyona olanak sağlıyordu– biçimsiz bir gövde yığınının yanında, halının üstüne işemeye başladım. Gevşek ya da sivilceli oldukça mide bulandırıcı pek çok kıçın sergilendiği bu karmakarışık topluluğun içinde Jim Pig'i fark ettim, bilişim kralı, çok güçlü mültimilyarder, yolsuz uygulamalarla rekabeti ortadan kaldırdığı ve tüm piyasayı sindirip yuttuğu için kendisinden korkulan Jim Pig. Yarı yarıya giyinik olan bu koca sırık, eylemle pek az ilgileniyordu, ancak işemem dikkatini çekmişti. Böyle bir av bulduğum için heyecanlandığımı hissettim. Sarsak bedeni epey kan içeriyor olmalıydı. Elbisemi kalçalarımın üzerinde bırakarak, gruptan uzaklaştım.

Gözlerini benden ayırmadığını biliyordum. Döndüm ve davetkâr bir bakışla beni izlemesini istedim. Odanın dip tarafında, salona bitişik küçük bir odanın girişi perdelerle kapanmıştı. Perdeyi araladım: İçerisi boştu. Burada hiç kimse özel yaşam aramadığı için odayı istila etmeyi kimse düşünmemişti. Aralığa girerek erkeğimi bekledim, elini kolunu sallayarak yarı kuşkulu yarı kaygılı yanıma gelen erkeğimi. Birlikte perdelerin arkasına sızdık.

Çok becerikli birine benzemediği için, bakımını ben üstüme aldım. Bunun hoşuna gideceğini görüyordum. Onu yere yatırdım, yüzüne doğru çömelerek üzerine işedim. Noel çamı karşısındaki bir çocuk gibi hayranlık dolu "oh, oh!" diye çığlıklar atmaya başladı, kamışı titredi ve şişti. Artık resmiyete son verip üstüne yattım, dilinin ve burnunun üstünde sürtünerek, onu emdim. Boğazıma çabucak büyük miktarda sperm gönderdi. Hemen şiddeti artırdım ve yoğun çabalarım sonucu penis atardamarının pes ettiğini hissettim. Büyük olasılıkla en iyi yemeklere alışkın olan başkanınkinden daha az kokulu kanını tamamen boşaltmam için çok uzun bir zaman gerekti. Bir yandan kanı içerek, diğer yandan bana canlısı kadar çok orgazm

üstüne orgazm sağlayan tepkisiz yüzünde sürtünmeye devam ettim.

İkimiz de sakinleşmiş olduğumuzdan, ondan ayrılmam biraz zaman aldı. Ağzını ve gözlerini kapadım, çünkü canlısından çok daha aptal görünüyordu. Organı epey zedelenmişti, yazık. Verdiğim hasarı gizlemek için ellerini kamışı üstünde birleştirdim. Sonra ruhu bedeninin üstünde gezinip sahneyi izleyecek olursa diye, ona son bir zevk verme düşüncesiyle ayağa kalkıp bir kez daha üstüne işedim. Jim Pig, her zaman öyle oburdu ki! Herkesin iliğini kurutan o değil miydi? Onun, benim oburluğumu çok iyi anladığından emindim.

Adamakıllı doymuştum, gitmeye karar verdim. Bedenlerin arasına sokuldum, hiçbir davete karşılık vermeden vestiyere ulaştım ve mantomu aldım. Giymeden çıktım, çünkü içmiş olduğum kan epeyce ısıtmıştı içimi. Ana kapıya yaklaştığımda bir kez daha işemek için durdum. Mesaneme baskı yapan sıvı çıkarken göbeğimin altını uzun ve derin bir hazla dolduruyordu. Bacaklarımı açıp çömelerek gecenin soğuk havasının sıcak özel yerlerimi okşamasına izin verdim.

Tam ayağa kalkıyordum ki bir arabanın geldiğini duydum. Giriş kapısı açıldı, karanlık bir siluet belirdi. Adam kapıcıya evi bildiğini ve refakate gerek olmadığını söyledi. Sonra bana doğru yürüdü. Ben altüst olmuş bir halde onu karşılamaya gittim. Üstünde siyah bir palto vardı, uzun boylu ve atletik yapılıydı. Yüzü gür bir sakal ve alnına kadar indirdiği bir şapkayla gizlenmişti. Kırmızı elbisemin altında beni çıplak ve ışıltılı görünce durdu. Bir an duraksadı, sonra beni ufak bir baş hareketiyle selamlayarak yoluna devam etti.

Benim merakımı uyandıran anormal bir şeyler görüyordum onda. Neden bu kadar geç gelmişti ve neden bu kadar ölçülü davranıyordu? İki adımda ona yetiştim ve girişe kadar ona eşlik etmeyi önerdim. Bir kez daha duraksadı, sonra gözlerinin bedenim boyunca indiğini ve allak bullak olmuş halde tekrar yüzüme döndüğünü

gördüm. Onu alacakaranlıkta dikkatle incelediğimde tuhaf bir tanışıklık duygusuna kapıldım. Sahte bir kibarlıkla bana sıradan bir iltifatta bulundu. Aniden bir kan arzusu dişlerime kadar yükseldi. Onu çimenlerin üstüne götürmek istedim ama o buna yanaşmadı.

– Ben sizi bir başkasıyla görmek istiyorum, dedi. Sadece görmek için geldim.

Sonunda beni önce yalnız görmeye razı oldu. Madem bakmayı seviyordu, onun için mastürbasyon yapacaktım. Elbisemi kaldırdım, bir sokak feneri ışığının altına, ağacın yanına oturdum ve butlarımı açıp özellikle de onu ilgisiz ve gevşek bırakmak istemediğimden tüm yüreğimle mastürbasyona başladım. Bir süre sonra bacaklarımın arasına dizüstü çöküverdi. Organını pantolonundan çıkardı ve tamamen içine işleyen ve kuşkusuz partner olarak ona yeten ciddiyeti ve ağırbaşlılığı elden bırakmadan onunla bilinçli olarak uğraşmaya başladı. Paltosundan dışarı çıkan bu bir parça etin ucunu görüyordum sadece, onu hemen ağzıma alma düşüncesi beni karşı koyulmaz bir orgazma sürükledi. Kendime geldiğimde o mastürbasyonunu bitirmekteydi, spermi sevimli ay damlaları gibi ağır ağır otların arasına düştü. Kendine gelecek zaman bulamadan kamışının üstüne atladım ve onu oburca ağzıma soktum.

– Bırakın beni, dedi beni defetmeye çalışarak.

Kamışı iniyordu ve ben dişlerimi onun kurtulmasına izin vermeyecek kadar sıkmaya çalışıyordum. Direnmem onu delice bir öfkeye sürükledi. Çırpınıyordu, onu bana vermektense ısırılmayı tercih ediyordu. Şeyine çok fazla zarar vermeyi istemiyordum, bu yüzden de hayalarını ağır ağır ama sert biçimde burmaya başladım. Sonunda vazgeçti ve kendini sırtüstü yere bırakarak sadece görmek için geldiği emişimi ben onun üstünde uygularken ağlayacak gibi oldu.

Bu enayinin gerçekten de dikizleyecek ve bütün gece mastürbasyon yapacak birşeyleri olmuş olacaktı. Onun penis atardamarını

çatlatmayı başarana kadar itirazlarına, kaba sözlerine ve sövgülerine katlanarak beş porsiyon sperm almak zorunda kaldım. Kamışı kısa ama kalındı ve ben artan bir arzuyla, dilimin yanında, beni küçümsüyor gibi görünen bu kalın damarı hissediyordum. Tüm gücümle son saldırıyı yaptığımda, kendini bana bırakan diğer ikisinin aksine o aşırı derecede çırpınıyordu. Kavga sırasında sakalına asıldım, takmaydı. Onu hemen kavrayamamıştım ama buna sonradan çok güldüm. Her şey sona erdiğinde, yüzü nihayet hareketsiz kalıp, sakalı yolunup, şapkası düştüğünde T.T.'yi tanıdım, Thomas Tuvu, Rudolf'un arkadaşlarından biri ve televizyonun en ünlü haber spikeri.

Ağaçlı yolun sonuna varmadan, içtiğim kan boğazıma kadar çıktı ve açık ağzımdan korkunç fışkırmalar halinde çıktı, tıpkı tufan yağmuruyla dolan bir oluktan akan su gibi. Uzun süren ve ağrı vermeyen bir geri çekilme oldu, bıraktım kendimi. Sonra beni bekleyen arabanın yanına ulaştım. Soluk alıp dinlendikten sonra, gecenin içinde ben, okyanusta yol alan bir balina kadar hafiftim.

Çöl

Şölenden sonra

Ertesi akşam televizyon haberlerinde, belediye başkanının, Jim Pig'in ve T.T.'nin, 6. bölgenin sınırında, çok sayıda davetlinin yanı sıra çağrılmış oldukları bir *akşam* yemeğinde gerçekleşen üçü de *kuşkulu* ölümleri öğrenildi.

Bu denli önemli üç şahsiyetin eşzamanlı ölüm haberi bir bomba etkisi yarattı. Sand'ların, sözde akşam yemeğinin verildiği özel mülkü hemen gazeteciler tarafından kuşatıldı, helikopterlerle sarıldı ve paparazziler tarafından sık sık ziyaret edildi, ta ki hızla boşaltılıp devlet tarafından el koyulana ve gece gündüz polis tarafından sıkı bir gözetim altına alınana dek.

Tanıklar, yani Sand'ların diğer altmış üç davetlisi, polis ve bu davayı da üstlenmiş olan yargıç Tanrıça Venüs, medya tarafından her an izlenerek rahatsız edildi. Yetkililer bir türlü gelmeyen bir otopsi raporunu bekleyerek ölümlerin nedenini hâlâ açıklamadığından uğultular çoğaldı ve kent bir çılgınlık atmosferine girdi, sanki artık hiç kimse gerçeği denetleyemiyordu, sanki gerçek, kullanıla kullanıla yıpranmıştı ve kentin duvarlarına daha fazla tutunacak gücü kalmadığından,

artık onu ne seven ne de isteyen bir halkın kaçak bakışlarına daha fazla dayanacak gücü kalmadığından ansızın kenti terk edip gitmişti.

Ama belediye başkanı yoktu artık, her akşam televizyonda boy gösteren T.T'nin yüzü de, herkes bilgisayarının önünde Jim Pig'siz, kendini serbest bırakılmış ama artık çekip gidecek gücü olmayan bir tutuklu gibi hissediyordu.

Şu sözde akşam yemeğinin gerçekte büyük bir seks partisi olduğu çabucak öğrenildi ve bu partiye katılan ünlülerin adları, skandal kokularıyla da çevrilerek daha da çabuk yayıldı. Diller çözüldü ve fotoğraflar çekip örnekler aldıktan sonra her şeyi dramın tüm izlerini gizleyecek biçimde düzenleyen polis, olay yerine varmadan önce, hizmetçiler kadar davetlilerin de çıkarken evin girişine yakın bir yerde, yolun ortasında büyük bir kan birikintisini fark etmiş olduğu öğrenildi. Kan zemine işlemişti ve kumlu çakılların yaklaşık iki metrelik bir alanını kırmızıya boyamıştı –metrelerce uzaklıktaki çakılların üzerinde bulunan sıçramış kan lekelerini saymazsak.

Çok yakında artık sadece *ölüm şöleni* diye anılacak söz konusu akşamın ev sahipleri, J.R.'nin öldüğünü ancak ertesi sabah, uyandıklarında anlamıştı –oysa davetlilerin çoğu, olay yerinde uyumamış, günün ilk ışıklarıyla birlikte evi terk etmişti (ve yolun ortasındaki şu tuhaf kan birikintisini fark etmişti, tepki göstermeden).

J.R.'nin uyumadığının anlaşılmasıyla bay Sand'ın polis çağırması arasında en az bir saat geçmiş ve birkaç damla gözyaşı akmıştı. Öyle nazik bir durumdu ki önce ne yapmak gerektiğini ve en iyisinin yine de polisi çağırmak olduğuna karar verilir verilmez de ne söylemek gerektiğini tartışmak için evde bulunan on beş kişi için bu süre gerekliydi. Tartışmanın sonunda J.R.'yi giydirmeye çalıştılar, ancak kadavranın sertliği bu anlamda her tür manevrayı engelliyordu. Ona ancak bakabiliyorlardı, ne kadar da solgundu, *bir ölüden daha solgun.*

Evi ve parkı arayıp diğer iki cesedi bulan polis oldu. Jim Pig'in cesedi küçük odadaydı, J.R.'ninki gibi çıplak ve solgundu, ama yaşamı boyunca ilk kez, demeye cüret edilebilirse, onu köyün delisine benzeten bir hoşnutluk havası içindeydi.

Bu yüzden kalan ve daha sonra basında da yayımlanmış olan son resmin, bu üçlü cinayetin ardından Lone sakinlerinde ortaya çıkan karışıklığı artırmaya epey katkısı oldu: Eğer Jim Pig'in kendisi, kıskanmaya bile cesaret edilemeyen çok güçlü milyarder, böyle aptalca ve yüzünde böyle mutlu bir budala ifadesiyle öldüyse, hayatın anlamı neydi o zaman? Kentin pek kutsal dövizini *(In dol we trust)* bile yeniden tartışma konusu yapacak bir şeyler yok muydu burada?

Televizyon izleyicilerinin zihinsel karışıklığını taşıran son damla, güvenilir bir kaynaktan, bir ağacın arkasında, pantolonu inmiş olsa da tamamen giyinik halde ölüsü bulunan gövde adam T.T.'nin, tüyler ürpertici bir öfke ifadesiyle kasılmış yüzünü sonunda ölümsüzleştirdiğinin öğrenilmesi oldu, öyle ki bu yüzünü kameraların karşısında hiçbir zaman, bir gün bile göstermemişti, dahası her zaman kusursuzca tıraşlı ve nice kadının, hatta nice erkeğin, düşlerinde binlerce kez öpmüş olduğu yanaklarında ve çenesinde hâlâ bir takma sakal zamkının izleri vardı –takma sakal medyada da dolaşan çalıntı fotoğrafta, eskiden yakışıklı olan T.T.'nin kanı çekilmiş ve çizgileri korkunç biçimde çarpılmış yüzünün hemen yanında, gülünç biçimde otların arasında yatıyordu.

Yine de kafaları en çok karıştıran bilmece onların ölümüyle ilgiliydi. Yetkililer her zaman ek tamamlayıcı incelemelerin zorunlu olduğunu bahane ederek, otopsi sonuçlarını vermeyi inatla reddediyordu. Müteveffa T.T.'nin yerini alan spiker tarafından sunulan televizyon haberlerinde konu ne zaman ele alınsa (beş hafta boyunca her gün manşette) röportajda, ellerinde kan dolu deney tüpleri ve kaplarıyla soğutucudan donduruculara, donduruculardan mikros-

koplara geçen laborantların görüntüsü veriliyordu, bunun amacı ölülerin kanında ölüm nedenlerini okumanın hiç kuşkusuz kolay bir şey olmadığını, yoğun ve çok sayıda da olsa laboratuvarda yapılan deneylerin görevlerini henüz yerine getiremediğini göstermekti, bu nedenle bir dahaki yayına kadar geciktirim aynen kalacaktı.

Bu süre boyunca basın, gerçekle ilgisiz söylentiler yayıyor, hatta çıkarıyordu, buna göre *ölüm şöleni* şu ya da bu şeytanca komplonun dış yüzüydü, ya da bir mezhebin gizemci ayininden başka bir şey değildi. Davayla ilgili her zırvalama, her tahmin ya da her tepki en anlamlı ve en değerli olanlar gibi görünüyordu.

Bu yüzden her yerde, her dayanakta ve her organda, kadın ya da erkek falcılara, astrologlara, dervişlere, ipuçlarına, at pisliklerine, at yarışı tahmincilerine, Borsayla doğrudan ilişkili büyük oyunculara, psikologlara, kataloglara, avukatlara ve ticari yöneticilere, elli yaşın altındaki ev kadınlarına, doping yaptığına pişman sporculara, yeni mezunlara, çok tutulan filozoflara, tutuklu politikacılara, henüz yetişmekte olan starlara, öfkeli işsizlere, planlı yolculuğa çıkmış emeklilere, varyete sanatçılarına, otobüs şoförlerine, sokak müzisyenlerine, silah tüccarlarına, on beş yaşındaki çocuklara, kışkırtıcılara, nöbetçi doktorlara, güvenlik görevlilerine, doçentlere, bomba koyanlara, porno oyuncularına, körlere kılavuzluk eden köpeklere ve araştırma kuruluşlarına, evsiz barksızlara, kimliksizlere, işsizler ve kaygısızlara, inançsızlar, kanunsuzlar ve en büyük karışıklığın içinde, dengesiz beslenenlere, yanlış anlayanlara, konformist düşünenlere, canavar çocuklara, vurucu güçlere ve vurulanlara, özürlülere, kanserlilere, yere yıkılanlara, topraktan çıkarılanlara, yeminlilere, gövde adamlara, tabansızlara, patronlara, firma şeflerine, kolbaşlarına, ürün şeflerine, ışın tedavisi görenlere, yeni evlilere, boşananlara, rapçılara, rockçılara, dokçulara, uyuşturucu satıcılarına, alkoliklere, Katoliklere, Yahudilere, Protestanlara, Müslümanlara, bilgi ku-

ramcılarına, ideologlara, Freudculara, Lacancılara, itfaiyecilere, bisikletçilere, orospulara, reklamcılara, piyonlara, ispiyonculara, yumurcaklara, falancaya filancaya soruluyordu, her birinin sorunla ilgili kendine özgü görüşü vardı.

Ta ki gerçeğin ortaya çıktığı güne dek: Belediye başkanı, Jim Pig ve T.T'nin bütün kanı çekilmişti ve bu, erkeklik organına uygulanan bir emme yoluyla olmuştu.

Geceye katılan diğerleri gibi Lilith de uzun uzun ve birçok kez yargıç Tanrıça Venüs tarafından sorguya çekildi. Bir sabah evinde, olası kan ya da sperm izlerinin genetik çözümlemelerine girişebilmek için Sand'lardaki akşam yemeği sırasında üzerinde bulunan giysilerini aramaya gelen polisin ziyaretini kabul etti. Ama o, giysiyi atmıştı.

Gardırobunu karıştırdılar ve deri mantosuyla yılan derisinden ayakkabılarını alıp gittiler. Dipteki odadan hiç gürültü gelmemişti ve açıklanamaz bir şey onların tüm daireyi dolaşma arzularını alıp götürmüştü.

Lilith'in fotoğrafı basında yayımlandı ve yargıcın bürosuna çok sayıda imzasız mektup geldi, birçok genç ve daha az genç adam bir gece kendilerine tamamen bedava ve unutulmaz bir emicilik sunmuş olan –bu da zaman geçtikçe ve bir daha adamakıllı düşününce onlara gitgide daha kuşkulu bir durum gibi görünmeye başlamıştı– bu edepsiz kadını ihbar ediyordu.

Bu nedenle, anlaşılabilir gerekçelerle adlarını gizli tutmak isteyerek, suçlu arayışında, tüm Lone vatandaşlarının üstüne düşeni yapmak zorunda olduğu adalete yardımcı olmak amacıyla bugün tanıklık edebildikleri için artık içleri rahattı.

Aleyhinde hiçbir kanıt elde edilememiş olsa da Lilith kısa süre sonra medyada *vampir* olarak gösterildi. Efsane şişirildi ve her yer-

de, ne kadar baştan çıkarıcı olsa da karşılarına ilk çıkan birine kendilerini sunanlardan olmayıp, onun tüyler ürpertici cinsel tacizine nasıl karşı koyduklarını anlatan ucuz kurtulmuşlara rastlandı.

Her mezhepten din adamları, erdem birlikleri ve diğer tutucular, kuşkusuz burada, *özgürlüklerin kötüye kullanılmasını ve çevredeki demokratik aşırılığı* kınamak, toplumun ahlaki bozukluğunu eleştirmek, düzenin korunmasını, kamu güvenliği ve sansürün yoğunlaştırılmasını, sokağa çıkma yasağının ilan edilmesini, kadınların evlerine dönmesini, çocuk düşürmenin yasaklanmasını, idam cezasına daha sık başvurulmasını, sınırlarda daha uyanık ve dikkatli olunmasını, yasadışı yollarla Lone'a sızmayı başaran tüm kenar mahallelilerin aranıp bulunmasının ve düzenli biçimde geri gönderilmesini, kent sınırında serseriler için zorunlu sığınma kamplarının kurulmasını, silah taşımanın tamamen serbest bırakılmasını, kendini savunma hakkının ayrımsız tanınmasını, polis sayısının artırılmasını, özel milislere devlet desteği verilmesini, bekâr anneler ve çocukları için zorunlu toplu konutların, aynı biçimde çocuk suçlular için hapishanelerin kurulmasını, her vatandaşın bilişimsel kaydının tek merkezde toplanmasını, her kavim ya da topluluk için genetik bir kaydın hazırlanmasını, her yozlaşmış sanatın ve ne biçimde ifade edilirse edilsin her bozguncu düşüncenin yetkililer tarafından kesin olarak yasaklanmasını, kibirli azınlıkların yerlerine çağırılmasını, kısacası suçun önüne geçmeye ve yurttaşların günlük yaşamını güzelleştirmeye yönelik bir dizi önlemin alınmasını istemek amacıyla halkı sokağa inmeye çağırmak için bir neden buldular.

Her türden vaizler zengin biçimde süsledikleri kıyamet konusuna sarıldı. Her yerde onlar görülüyor, okunuyor ve dinleniyordu, İnternet'te, televizyonlarda ve radyolarda, gazetelerde ve magazinlerde, sokaklarda ve parklarda, Joie parkında ve hatta Bahçe'de, bir iskemlenin üstüne çıkıp haykırarak kaygılı kalabalığı kışkırtıyordu.

*Ölüm şöleni*nden esinlenen bir kısmı da satanizm yoluna sapıyordu –ve kentin yeraltı sığınaklarıyla mezarlıklarının şeytan ayinlerinin şiddetlendiği yerler olduğu söyleniyordu.

Uzun süreden beri larva halinde Lone'a egemen olan hastalıklı cinsel taşkınlık, şimdi onu boğucu bir koza içine alarak, gürültü ve karışıklık içinde siyah ve kırmızı kanatlarını açmaya başlıyordu. Evlere varıncaya dek cinnet pusuda bekliyor, hastanelerin acil servisleri, organları kanlarının dişleri tarafından koparılmış ya da zedelenmiş yeni bir erkek akınına karşı koymak zorunda kalıyordu.

Partiden sonra Lilith evine dönmüş, bütün gün ve sonraki bütün gece uyumuştu. Pazartesi sabahı Müze'ye gitmek üzere yola çıkmadan önce, adının, uğursuz şölene katılan diğerleriyle birlikte medyada dolaştığını öğrendi. Bu geceyi anımsayınca, bedeninin bir kez daha vahşi bir zevkle kuşatıldığını hissetti. Lone'dan kesin olarak sürüldüğünü anladı ve bir gün Lone'un kendini de süreceğini.

Olan şeyde, ağzıyla olmasına yardım ettiği şeyde bir düşün mantığı vardı, Lone sakinlerinin ortak düşünün –politikacılarından usanmış, kapitalistlerinden usanmış, televizyonlarından usanmış –ve sekse susamış– sakinlerinin ortak düşünün mantığı. Uyanır uyanmaz herkesin unutmuş olacağı bir düş, onun dışında herkesin. Lone Lilith'i düşlemişti ve Lilith onun düşünü gerçekleştirmişti, yakayı bırakmayan ve bundan böyle, öyle hissediyordu ki geri dönüşlü de olacak olan bir düş.

Ağzımı kullandıkları şu anda beni çöle gönderiyorlar, diye düşündü Lilith. Tamam. Çölde kalacağım: Gündüz insanlardan uzak, tamamen işimle ilgili. Gece de yalnız. Korkunç bir yalnızlık: Onların en itiraf edilmemiş düşleriyle gizlice yetinmek zorunda bırakılmış bedenimin yalnızlığı.

Önce büyük bir dinginlik yerleşti bedenine. Şölenden beri topallaması tümden kaybolmuştu ve artık hiçbir acı duymuyordu. Erkek-

lere de hiç ihtiyacı yoktu. Gebe bir kadından daha doluydu, arzusuz ve korkusuz. Her gece uykusunda şiddetli bir doyum bulacağından emindi. El kol hareketlerine rağmen, Lone'un ona ciddi hiçbir şey yapmayacağından da emindi –Lone'un ona hâlâ çok ihtiyacı vardı.

Büyük karışıklığın ortasında Lilith, her gün biraz daha, asılacak kadının ideal simgesi oluyordu. Kamu güçleri, onu mağarada bulunan tarihöncesi döneme ait üç iskeletin *beyaz ırktan* insanlara ait olduğunu kabul etmeyi reddetmesi bir yana –birçokları için kentte bu *ırkın* bugünkü üstünlüğünü haklı göstermeye yeten bir öncelik ölçütüydü bu– Müze'yi savunma konusundaki inadından dolayı da kınıyor, öncü Vivat ada üzerinde konut kurulmasını engellediği için, namuslular boşanmış ve çocuksuz kadın ahlaksızlığı için, feministler penise taptığı, gençleştiği ve baştan çıkarıcı tutumu için, gizemci çevrebilimciler kazı çalışması ve mezarlara olan saygısızlığı için, yaratılışçılar tanrıya karşı maymunun tarafını seçtiği, kadınlar güzelliği, erkekler güzelliği, sürüler yalnızlığı için, *köklü* vatandaşlar göçmen kimliği, yüksek sosyete halktan gelişi ve bayağılığı, yoksullar ve orta sınıflar yüksek sosyeteyle düşüp kalktığı, engellenmişler cinsel canlılığı için, ünsüzler ünü, ünlüler haksız ünü, vasat adamlar entelektüel üstünlüğü ve saygınlığı, zincire vurulmuşlarsa özgürlüğü için onu kınıyordu.

Her tür şiddetli baskı karşısında kalan Lilith, kimi zaman büyük kasırganın, mevsimsiz kaçıp gitme arzusunun onu ele geçirmesine engel olamıyordu. Yaşamı şimdi sadece dairesi ve Müze arasındaki gidiş gelişlerden ibaretti. Artık hiç erkek görmüyordu, gündüzleri sadece çalışıyordu –gösterilere, konferanslara ve diğer toplantılara katılmaktan vazgeçmek zorunda kalmış olsa da kendini buralarda temsil ettiriyordu. Her akşam eve bitmiş tükenmiş dönüyordu, her şeyi bırakıp gitmek geliyordu içinden. Ancak deliksiz uyunan bir geceden sonra, sabah tuhaf biçimde yatışmış, hoşnut ve güçlü uyanı-

yordu, sevişme sonrasında olduğu gibi.

Birkaç ay boyunca yaşamış olduğu göz kamaştırıcı uykusuz gecelerle tamamen zıt olan bu koyu ve karanlık geceler belleğinde hiç düş bırakmıyordu. Yalnız her sabah uyandığında, inatçı bir duyguya, *yine* kanatları olduğu duygusuna kapılıyordu, bedeninde eklemlerini hissettiği, her zaman güçlü çırpışlarını ve kulağının dibinde havanın hoş hışırtısını duyduğu yırtıcı gece kuşlarının kanatlarıydı bunlar.

Ölüm iş başında

Üç intikamcı meleğimle karşılaştım, diye düşünüyordu Lilith. Adları J.R., Jim Pig ve T.T. Beni şu anda içinde bulunduğum çöle onlar getirdi.

Samael şubat güneşi altında yere oturmuş dilenirken.

Gece, kentin üstüne çökmüş büyük bir korku gibi. Sokaklar ıssız, hâlâ dışarı çıkma cesaretini gösterenler, sarhoşlar, esrarkeşler, silahlılar, serseriler, gangsterler, aynasızlar ya da deliler.

Fahişeler ortaya çıkmaya yeni yeni cesaret ediyor, ne de olsa artık hemen hemen hiç müşterileri yok. Hâlâ müşteri kapmak için volta atan kızlar, travestiler ve erkekler her şeye rağmen bir pipo arzusuyla kıvranıyor, hepsinin omuzları çökmüş, bakışları kaçak, yüzleri kaygı dolu.

Geçen sonbahar, memelerini ve şeylerini bir kasap titizliğiyle keserek sıradan kadınlara saldıran seri cinayetler işleyen katilin yeni hedefi profesyonel orospular. Daha şimdiden üç kişi aynı işlemin

kurbanı oldu bile.

Hâlâ emdirmeyi isteyecek cesareti gösteren erkeklerse zevk alırken korkuyla kıvranıyorlar. Bazılarıysa bunda yeni bir tat buluyor ve Rus ruleti niyetine her gece farklı bir fahişe arıyor. Her oyuncu gibi, aslında tek istedikleri kaybetmek, yenilginin ve yok olmanın büyük ürpertisini tanımak.

Polislerin varlığı her gün biraz daha güçleniyor, kentin üzerinde yeni ve kimliği belirsiz, ancak gitgide büyüyen bir tehlike dolaşıyor sanki. Her kavşakta, tepeden tırnağa silahlı aynasızlar nöbet tutuyor, sokak aralarında arabalar her an devriye geziyor. Acımasızca ortalığı kasıp kavuruyor ve en ufak suçu, yasaya aykırı en ufak davranışı cezalandırıyorlar.

Fahişeler saklanmaya devam ediyor, kimliksizler dışarı çıkmıyorlar artık, uyuşturucu satıcıları ortadan kayboldu, serseriler de öyle. İşgal evleri amansızca boşaltılmış, içindekilere ne olduğunu da kimse bilmiyor.

Lone'un sayısız yeraltı galerilerinde hiç kimsenin, aynasızların bile rasgele atılmaya cesaret edemeyeceği kadar korkunç, tehlikeli ve denetlenemez, paralel bir toplumun örgütlendiği söyleniyor. Gece kentte otobüslerin dolaşıp, merkezden uzakta, saygıdeğer yurttaşların görüş alanı dışında bir yere kesin olarak götürmek üzere serserileri topladığı da söyleniyor.

İlk kurban polis şefi oluyor. Karısı uyandığında onu yanında buz gibi, kaskatı, kanı çekilmiş buluyor. Polis dairenin içinde ne zorla girme ya da boğuşma belirtisine, ne de yabancı birine ait bir parmak izine rastlıyor. Önceki akşam karısı onunla birlikte uyumuş, gece çok sakin geçmiş. Adam yataktan hiç kalkmamış, kalksaydı duyarmış, çünkü uykusu çok hafifmiş. Zaten her şey de normalmiş, adamın pijamasız ve ölü olması dışında. Bir de binanın altında, kaldırı-

mın üstündeki şu büyük kan birikintisi.

Polis şefinin kanı, sonucuna vardı soruşturma. Kamışın emilmesiyle çekilmiş. Önce karısı suçlanıyor, sonra en ufak kanıt bulunamadığından suçsuz olduğu kabul ediliyor. Polis şefinin ölümü altı gün boyunca gizli tutuluyor, ancak pek çok dil konuşma isteğiyle yanıp tutuşuyor. Gerçek ortaya çıkıyor.

İlk ayaklanmalar kentin doğu mahallelerinde kendiliğinden çıkıyor. Vahşice bastırılıyor, göstericilerden ikisi ölüyor, pek çok kişi de yaralanıyor. Düzen yeniden sağlanıyor, birkaç günlüğüne.

İkinci kurban, Moby Dick'in tanınmış galeri sahiplerinden biri. Yatağında yalnız bulunmuş. Yine dairede ne zorla girme belirtisi var, ne de kuşku uyandıran bir iz. Bütün kanı evinin altında birikinti halinde yayılmış.

Daha sonra her gece kendi kurbanını getiriyor. Gün ağardığında bir kaldırımın üstünde kan birikintisiyle karşılaşılıyor, bina hemen polis tarafından kuşatılıp aranıyor. Genellikle ölü bulunan adam karısıyla birlikte yatağında yatıyor ve hiçbir şeye dokunulmamış oluyor. Uzun uzadıya sorguya çekilen eşlerin, sonunda her zaman suçsuz olduğu ortaya çıkıyor. Cinayetin işlendiği yerde olmaları dışında hiçbir veri onları suçlamak için yeterli değil en azından. Yalnız uyuyan adamlar da aynı biçimde öldürülüyor çünkü.

Çoğunlukla büyük burjuvazinin erkekleri bunlar. En zengin mahalleler kentin geri kalanından daha fazla korkuyla kasılıyor. Ancak halktan adamlar da bu esrarengiz ölümden kurtulmuş değil.

Kurbanların yakınlarını sorguya çeken soruşturucular, en değişmez ortak noktalarının aile içi zorbalığa ve maçoluğa artan bir eğilim olduğunu saptıyor. Çember, eşlerin ve çocukların çevresinde daralıyor, komplolar, dolaplar, gizli bir örgüt üzerinde duruluyor, ancak hiçbir zaman bunu kanıtlayacak en ufak veri bulunamıyor –ve özellikle de bir adamın, organı yoluyla bütün kanını nasıl kaybedebildiği ve

bu kanın, daha sonra nasıl kaldırıma yayılmış biçimde bulunabildiği kavranamıyor.

Psikoz doruk noktasında, her gün ayaklanmalar oluyor, halkın arasında olduğu kadar güvenlik güçleri arasında da ölülerin haddi hesabı yok. Belediye meclis üyelerinin neredeyse tümü, nesnesi oldukları koruma lüksüne rağmen bir sabah yataklarında kanları boşaltılmış halde ölü bulunuyor. Basın ve televizyon kralları, sanayiciler, göz önünde olan birçok ünlünün de sonu bu oluyor. Birkaç hafta içinde Lone kansız kalıyor.

Samael kuşkusuz kentin son serserisi. Halka açık bir yere oturuyor ve dileniyor. Uzun süredir diğer serserilerin tümünü kovan aynasızlar onu görmezlikten geliyor.

Genç bir kadın bu, adı Maria. Sokakta yere oturan Samael'e bakıyor ve kendi kendine bu kadar yakışıklı bir oğlanı daha önce hiç görmediğini söylüyor. Duruyor, onunla konuşuyor, onu bir kadeh içki içmeye davet ediyor. O kibarca reddediyor, beklendiğini öne sürüyor. Ona beş dolar veriyor, teşekkür yerine Samael onun elini tutuyor, sadece birkaç saniye.

Maria evine giriyor, Favelas'ın sınırında, eski bir yapının çatı katında tek odalı bir daire. Samael'in yüzü peşini bırakmıyor, onun içine girmiş sanki. Böyle olağanüstü yakışıklı ve tatlı bir delikanlının sokakta olmasını kabullenemiyor. Küçük sacın üzerinde hamur pişirirken onu düşünüyor, arkadaşı döndüğünde ve onu öptüğünde de, o hâlâ onu düşünüyor.

Gece arkadaşı yanında uyurken, o kendine onu gerçekten sevip sevmediğini ya da onu hâlâ sevip sevmediğini soruyor. Samael'i düşünüyor. Yaşamın çok sıkıcı olduğunu düşünüyor. Yaşamın bu kadar sıkıcı olduğunu nasıl daha önce hissetmemişti? Samael'i düşünüyor. Boğulur gibi oluyor, yataktan kalkıyor ve pencereyi açıyor. Pencereyi

açıyor ve saçma bir umutla, aşağıda, sokakta Samael'i görebilme umuduyla dışarı sarkıyor.

Sokak lambaları, karanlık sisin içinde gerçeküstü aylalar oluşturuyor. Maria birden kendini dünyanın kıyısında sanıyor. Lone evrenin içinde yer değiştiren bir tür ada ve onun, Maria'nın penceresi, tam Lone'un kıyısında, sınırda açılmış, koyu karanlığın ve ışıkların dünyasına bakıyor.

Biraz daha sarkıyor, çünkü baştan çıkarıcı bir şey bu ve aşağı düşüyor. Tüm bedeniyle düşüyor, sokağa çakılıyor, Samael'in artık olmadığı sokağa.

Hava kararalı iki saat oluyor ve yaşlı adam adımlarını sıklaştırıyor. Kentin güneybatısında, en güvenli mahallelerden birinde oturuyor olsa da bu son zamanlarda, herkesin evine çekildiği şu saatte sokaklarda fazla oyalanmamak en iyisi.

Ne var ki insanlar genelde evlerinde ölüyor, uyurken kanları boşaltılıyor. Village'ın güneyi bu tür tüyler ürpertici ölümlerden daha şimdiden ciddi biçimde etkilendi. Ama, polisin aralıksız devriye gezmesi sokaklarda işlenen suçları ortadan kaldırmış bile olsa, insanlar hâlâ sokaktan korkuyor.

Bu yüzden de kaldırımın üstüne oturup avuç açan bir serseriyi görmek yaşlı adamı çok şaşırtıyor. Ona göz ucuyla bakıyor, şaşkınlık ve rahatlamayla, yüzünün aşırı bir dinginliğin izlerini taşıdığını fark ediyor. Dahası çok genç ve inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu. Yaşlı adam ona ancak bakıyor, ama genç adamın yüzü alacakaranlıkta ışıl ışıl parlıyor ve ister istemez dikkatini çekiyor.

Hiç kullanılmamış saf yünden sıcak paltosu içinde yaşlı adam, Samael'e hiçbir şey vermeden önünden geçiyor. Onun için para oldum olası ambara konan bir şey olmuştur çünkü, para saçılıp savrulacak bir şey değildir, miktarı ne olursa olsun.

Zengin dairesine döner dönmez, her zaman olduğu gibi ilaçlarını alıyor ve yatıyor. Karısı ölmüş ve çocukları onun da ölmesini bekliyor, ama daha çok beklerler... Vampir gelip o uyurken kanını emmedikçe tabii... Yaşlı adam ölümden çok korkuyor ama emilme düşüncesi öyle baştan çıkarıcı ki... Yaşamında çok fazla zevki olduğunu hatırlamıyor. Karısı sert tabiyatlıydı, çocukları da... Çocuklarının taş gibi yüreği var. İnsanları sevecek zamanı olmadıysa eğer bu onun suçu muydu?

Yaşlı adam düşünde melek Samael'in ona doğru geldiğini görüyor, olağanüstü, ışıl ışıl, elini uzatmış.

– Hayır! diye haykırıyor, çünkü genç adamın onu para vermeye zorlamak istediğini düşünüyor.

Ama Samael sadece eline dokunuyor ve sonra kayboluyor. Onunla birlikte her şey kayboluyor, düş, uyku, çünkü yaşlı adam ölüyor. İki saat önce iki blister uyku ilacı yutmuş olduğunu saptıyor doktor üç gün sonra, ceset bulunduğunda.

Bir intihar dalgası dolaşıyor kentte. Hiç kimse bu dalganın tam olarak Samael'in Lone içinde değiştirdiği yerleri izlediğini bilmiyor.

Okul dönüşü Tommy kaldırımda oturan bir serseri görüyor. Böyle birini görmeyeli uzun zaman olmuştu, üstelik bu serseri genç ve çok yakışıklıydı. Tommy içinden, bu herif eve dönme zorunluluğu olmadan sokaklarda özgürce dolaşabildiği için çok şanslı, diyor.

Samael ona gülümsüyor, o zaman Tommy kararlı adımlarla ona yaklaşıyor, artık bir çocuk olmadığını göstermek için ona elini uzatıyor ve:

– Merhaba! Adım Tommy, diyor.

– Merhaba Tommy, diyor Samael çocuğun uzattığı eli sıkarak.

– Oturabilir miyim?

Samael'in yanında, kaldırımda Tommy kendini başka bir adam gibi hissediyor. Özgür ve tüy gibi hafif. Gelip geçen insanlara bakıyor, bir yandan da Samael ile çene çalıyor.

Ona biraz kendi yaşamını anlatıyor, okuldaki ve evdeki sorunlarını, özellikle de ondan serseri yaşamıyla ilgili tüyolar istiyor, çünkü bu yaşam ona çok çekici geliyor, daha sonrası için.

– Ne olursa olsun onların dünyasını istemiyorum, diyor ciddiyetle Tommy. Onun dışında kalmayı tercih ederim. Senin gibi. Kaygısız. Her zaman yapmak istemediğin şeyleri yapmak zorunda bırakılmadan. Yaşam genel anlamda kötü, ama bütün gün sokaklarda dilediğin gibi dolaşabilirsen daha iyi olabilir yine de...

Tommy'nin gözlerinde, onun yalan söylemediğini ve bu dünyayla hiçbir zaman birleşmeyeceğini söyleyen siyah bir parıltı var.

Birden havanın karardığını ve eve döndüğünde azarlanacağını fark ediyor. Samael'den ayrılmadan önce ona verecek bir şeyi olup olmadığına bakmak için ceplerini karıştırıyor. Tam bu sırada bir polis arabası yanlarında duruyor, iki aynasız hızla dışarı fırlıyor ve Tommy'yi yakalıyor, sanki o kadar iriyarı bir şeymiş gibi her biri bir kolundan tutuyor.

Evet, çocukların hava karardığında dışarıda olmaya hakkı olmadığını biliyor, ancak o hemen karşıda oturuyor, hem o da şimdi eve gidecekti zaten.

– Pekâlâ, biz de seninle geleceğiz.

Onun iki aynasızla birlikte geldiğini görünce annesi kendini kaybediyor elbette.

– Girebilir miyiz bayan? Sizinle konuşmamız gerekiyor. Ebeveynlerin çocuklarına göz kulak olma gibi bir sorumluluğu olduğunu biliyor musunuz?

Lanet olsun, lanet olsun. Tommy terliyor, kendini kötü hissediyor. Giriş kapısı arkalarından kapanır kapanmaz, bir sıçrayışta ayna-

sızların elinden kaçıp kurtuluyor, annenin odasına kadar koşuyor ve kendini içeri kilitliyor. Çünkü en yakın ve kapısında sürgüsü olan tek oda bu.

– Tommy! Hemen çık oradan! diye haykırıyor anne.

Küçük kardeşi kapının arkasında, o da bağırıyor ve onu çağırıyor.

– Commy! Commy! diyor erkek kardeşi.

– Buraya gel ufaklık, diyor kibarca aynasız. Hep birlikte tartışmamız gerekiyor sadece.

Lanet olsun, lanet olsun. Tommy başucu masasına doğru gidiyor, çekmeceyi açıyor. Annenin kendini savunmak için aldığı tabancayı koyduğu yer burası. Tommy tabancayı alıyor, aynı televizyonda gördüğü gibi onu şakağına dayıyor ve tetiği çekiyor.

Patlamadan sonra, ne olduğunu kavrayamamanın şokuyla hepsi bir an hareketsiz ve sessiz kalıyor. Sonra anne ve küçük bağırıp çağırmaya başlıyor, birden beti benzi atan polislerse kapıyı göçertmeye girişiyor.

Eski Lone'dan eser kalmadı. Yüksek gerilimli kent, düzen ve dinginlikten başka bir şey değil artık. Ayaklanmalar, kuşkusuz polisin kanlı bastırmaları sayesinde, ama özellikle de insanlar yorulduğu için durdu.

Öyle görünüyor ki artık kimsenin kıpırdayacak hali kalmamış. Yaşam iyi ayarlanmış bir makine gibi işliyor. Sabah dükkânlar ve bürolar açılıyor, sokaklar ve metrolar doluyor; akşam herkes evine dönüyor; gece ölüm kol geziyor ve seçimini yapıyor.

Her sabah gün ağardığında bir binanın önünde kan birikintisi, kaldırımlarda, ırmağın kıyısında ya da duvarlar arasında intihar edenler ve önceden olduğu gibi artık sokak ortasında değil de suçun saklandığı mahzenlerde, ambarlarda, kullanılmayan fabrikalarda ve çukurların dibinde yapılan hesaplaşmaların kurbanları bulu-

nuyor. Hiç kuşkusuz, ölü de olsa diri de olsa, bedenlerin, Lone'un geri kalanı için zaten ölmüş kabul edildiği yeraltı labirentlerinin derinliklerinde.

Radyolar ve televizyonlar, sabahın kan birikintisinin yerini bildirmek için arayan ilk kişiye prim verme yarışına giriyor. Ekipler görüntü ve ses almak üzere hemen harekete geçiyor. Tüm ilgi ölçekleri bunu kanıtlıyor, tekdüzeliğine rağmen dinleyicilerin ve izleyicilerin bıkmadığı tek konu bu.

Tanla birlikte tüm redaktörler kulakları kirişte ilk telefonun gelmesini bekliyor. Aynı coşkunlukla, insanlar her sabah radyo ve televizyonlarının düğmesine basıyor ve haber bekliyor. Öyle ki sonunda kaldırım üzerindeki günlük kan dozuna artık ulaşılamamasından korkulacak duruma gelindi. Önceden basında sözü edilmeyen ya da zaman zaman yorum olarak verilen intiharlar bile, heyecan verici artışları nedeniyle şimdi her gün birer birer kaydediliyor.

Güçsüz ve büyülenmiş Lone kendi kanamasına bakıyor; korku ve dehşet çığlıklarını bastıran tuhaf bir sessizlik egemen kente.

Yıllardan beri birçokları şiddetli bir devrim bekliyordu. Ancak şiddet bedenlerin öyle derinine işledi ki artık dışarı çıkamıyor ve içten kemiriyor onları.

Kent hâlâ başkansızdı, yeni bir seçim hazırlığı, içinden çıkılmaz ve bir o kadar anlaşılmaz yönetim sorunlarıyla sürekli erteleniyordu. Uzun süredir yönetim sakat bir devden başka bir şey değildi, paslı ve tehlikeli çarklarıyla koca bir makine. Bugün bu dev tamamen kendi keyfine bakıyordu ve selülitli kıçıyla kentin üstüne oturarak, kıçını kaldırmak ve biraz temiz havanın geçmesine izin vermek için en ufak bir çaba dahi göstermeyi reddediyordu. İnsanlar onun pis kokusu içinde boğuluyor, ama parmağını oynatmıyordu, sonunda onun kendiliğinden patlayacağı boş umuduyla.

Bununla birlikte süpürücüler süpürmeye, çöpçüler çöp toplama-

ya, aynasızlar devriye gezmeye, okullar öğrencilerin kaydını yapmaya, medya aracılık yapmaya, spekülatörler spekülasyonlarına, hastaneler kentin ağrısıyla boğuşmaya, morglar ölüleri almaya, çöpyakarlar ölüleri yakmaya devam ediyordu.

Lone ağır ağır derin okyanusun sularına gömülmekte olan dev bir yolcu gemisiydi ve kuşkusuz bilinci yerinde ya da paniğe kapılmış olan bazıları, son gelmeden önce güverteden suya atlıyordu, ancak çoğu geminin batışını görmezden geliyor ve güverteleri temizlemeye, salonları ve kamaraları temiz ve düzenli tutmaya devam ediyordu, sanki bu, gemiyi su üstünde tutmaya yetmek zorundaymış gibi. *Fluctuat et mergitur**.

---

* *Fluctuat et mergitur*: "Sallanıyor ve batıyor" anlamında Latince deyiş. Bir gemiyle simgelenen Paris kentinin dövizi *Fluctuat nec mergitur*'un "Sallanıyor (dalgalarla) ama batmıyor" yazar tarafından dönüştürülmüş biçimi. (ç.n).

Venüs'ün yargısı

Yargıç Tanrıça Venüs Lilith'in bürosunda. Elinde güçlü kanıtlar var onun aleyhinde ve tutuklamaya yetecek kadar kesin verileri olmasa da, ona, çevresinde örmekte olduğu ağdan kurtulma şansı bırakmamaya karar verdi.

Her gecenin kanı emilmiş bir ölüsü olduğundan beri, *ölüm şöleni*nde işlenen cinayetler, genel görüşe göre artık ancak doğaüstü ya da henüz bilimin açıklayamadığı doğal bir olayla açıklanabilir gibi görünse de, Lilith yargıcın gözüne giremeyecek kadar çok gizem ve tuhaflıklarla çevriliydi: Kocasının ortadan kaybolması, şu ünlü şölene katılması, cinsel yaşamı hakkında söylenenler ve özellikle, yargıç her ne kadar kendine itiraf etmek istemese de, keskin zekâsı, mutlak özgürlüğü ve soğukkanlılıkla karşısında duran, parlak, keskin siyah gözleriyle şu uzun boylu esmerin büyüleyici güzelliği.

Ufak tefek, ince, kibar, çekici, kararlı Tanrıça Venüs cesaretle hasmını ölçüyor. Aslında o bu kadının suçlu olduğunu ve başlıca kaygısının belki bunu kanıtlamak ve onu mahkûm etmekten çok onu anlamak olduğunu biliyor.

– Sevgili meslektaşım, diyor Lilith, ne düşünürseniz düşünün sizi gördüğüme sevindim.

– Meslektaş mı?

– Adınız Venüs, öyle değil mi? Eski Babil'de siz ve ben çok yakındık. Yeni Baby'de niye olmayalım? Sabah yıldızı olarak siz ***savaş kahramanı*** ya da ***kadınıydınız***. Hâlâ herkes sizi öyle görüyor. Ancak akşam yıldızı olarak, ***aşk kraliçesi, zevk ve neşe dağıtan kadın değil miydiniz?***

– Kuşkusuz ve Venüs kültü kutsal fahişelere de bağlanıyordu. Ancak ikimiz için de önemli olan, benim düzenli olarak, inatla geri gelen şu yıldız olmam değil mi? Siz de biliyorsunuz belki, Babil döneminde Venüs'e ***kader tanrıçası ve yazgı kraliçesi denmişti***...

– Ne olursa olsun, insanlar arasında siz benden çok daha parlak ve çok daha tanınmış bir yıldızsınız...

– Ama tanrılar arasında değil belki. Dışta kalmayı, kendiniz seçmediniz mi?

– Beni buna zorladılar. Tıpkı kötülüğe ittikleri gibi. Beni kovalamanızın nedeni olan kötülük benden ileri gelmiyor, erkeklerin kendisinden kaynaklanıyor. Kurbanların kendisinden.

– Beni düş kırıklığına uğratıyorsunuz. Bana söyleyecek bundan daha az basit bir şeyiniz yok mu? Siz kendinizi bir adalet dağıtıcısı mı sanıyorsunuz?

– Belki. Ya siz?

– Başkaları beni bir adalet savaşçısı sanıyor. Ama adalet diye bir şey yok.

– Yok.

– Yerini bulduğunda da adalet yaşam gibidir: İstem dışı. Tıpkı sizinki gibi.

– Anlamaya başladığınızı görüyorum. Sizi hâlâ düş kırıklığına uğratıyor muyum?

– Gözüme giriyorsunuz. Ancak ben buraya beni baştan çıkarasınız diye gelmedim...

– Buna karşılık sizin beni baştan çıkarmanıza hiçbir engel yok, doğru mu?

– Kentimizde kan akıyor. Ben kanamayı durdurmak istiyorum.

– Kan her zaman aktı kadınların bacakları arasından ve kimse bu yüzden telaşa düşmedi. Şimdi erkeklerin bacakları arasından akıyor. Haksızlık nerede bayan yargıç?

– Kadınlar âdet dönemi kanından ölmüyor.

– Evet ölüyor. Binlerce yıl çocuk yapmaya adanmış, evden çıkmaları yasaklanmış kadınlar, siz buna yaşamak mı diyorsunuz?

– Sözcüklerle oynuyorsunuz.

– Sözcükler söylenmesi gerekeni söylüyor. Kadınların çoğunun erkekler tarafından daha anne karnında öldürülen insani varlıklar olduğunu siz de çok iyi biliyorsunuz. Bu durumdan kurtulmayı başarmış olan siz, evet bunu çok iyi biliyorsunuz.

– İnsanlık durumundan kaçılamaz. Bu durumdan kaçamayan siz bunu siz de çok iyi biliyorsunuz.

– Ben sadece beni insan olarak ve kadın olarak kafese sokmak isteyenlerden kaçıyorum.

– O halde benden kaçıyorsunuz...

– Siz beni kafese sokmayacaksınız çünkü bu kendinizi de hapsetmek olur. Bir dakikanızı alabilir miyim? Size bir şey göstermek istiyorum...

Lilith ve Venüs bürodan çıkıyor ve Bahçe'nin içinde İnsan müzesine doğru yürüyorlar. Mevsim ilkbahar. Ağaçların yeşil dalları körpe yapraklarla kaplanıyor ve burada hava kentin diğer yerlerinden daha güzel kokuyor. Bahçıvan ağaçlı yoldan iki kadının geçtiğini görüyor, kendi kendine yine yaz geliyor diyor. Peki o neden bu kadar yorgun?

Müzenin son bodrum katında, küçük bir koridorlar labirentiyle yan yana sıralanmış bir dizi odaya geçiliyor. Tamamı sessiz, neredeyse ıssız ve eski görünüyor.

Görüntüsüz bir aynada kendime bakıyorum.

Yansımasız bir aynada hareket ediyorum.

Lilith hepsi birbirine benzeyen bu kapılardan birini itiyor ve tamamı, zamanla eski ve kirli bir görünüm almış, koyu renk ahşaptan, çekmeceli yüksek dolaplarla döşenmiş küçük bir odaya giriyorlar. Lilith ağzına kadar insan dişleriyle dolu dar ve uzun bir çekmeceyi açıyor. Uzun kökleriyle dişler çok tuhaf.

Her birinin üstüne küçük bir etiket yapıştırılmış. Lilith elini içine daldırıyor, diş yığını takırdayarak yarılıyor. Elini daha da derine sokuyor, bileğine kadar. Dişler, sarımtırak renkli korkunç bir çakıl denizi gibi etinin üstünde yeniden kapanıyor. Sonra eli, parmakları arasında bir anahtarla dışarı çıkıyor.

Lilith çömeliyor ve anahtarla, yer hizasındaki başka bir çekmeceyi açıyor. İçinden bir kavanoz çıkarıyor ve Venüs'e gösteriyor Venüs irkilerek:

– Aman Tanrım! Bu da ne?

– Gördüğünüz gibi, bir kadın organı. Pubis, kıllar, vulva... Büyük dudaklar... Bakın, alkol onları açık tutuyor ve burada bızır da görülüyor, şurada da küçük dudaklar... Dölyolunun girişi, anlaşılan o ki...

– Evet o halde ne? Bana niye gösteriyorsunuz bunu? Normal değil mi? Böyle bir kutsal kalıntının bilime ne yararı olabilir ki?

– Hiç. Evet bu kuşkusuz bir kutsal kalıntı ve eğer bir yararı varsa, daha çok bilim tarihi için var. Bu 1815'te bir kadından alınmış. Adı Hotanto Venüsü'ydü. Güney Afrika'da göçebe bir halk olan Hoi-Hoiler'de doğmuştu. Yirmi yaşında, bir panayır yaratığı, tam insan olmayan bir dişi olarak sergilenmek üzere satıldı ve Avrupa'ya ihraç edildi.

"Terbiyecisi tarafından takdim edildiği platformun önünden

halk sırayla geçip gidiyor, dolgun kalçalarını seyrederek açlığını bastırıyor ve özellikle, onları gizleyen kumaş parçasının altından çok gelişmiş olduğu söylenen cinsel organlarını görmeye çalışıyordu. Doğabilimci Cuvier onun kıçı ile dişi şebeklerin kıçı arasında sözde bilimsel bir koşutluk kurdu. O yirmi beş yaşında ölür ölmez, ani ölümünün nedenlerini öğrenmeye bile çalışmadan fırsatı ganimet bildi ve onu kesip parçalara ayırdı...

"Gördüğünüz gibi, cinsel organları için daha da özel bir dikkatle... O da bir Venüs, sizin gibi. Tam olarak geçen sonbahardan beri kentte çok sık görülen şu "el çantalı adam"ın seri cinayetlerinde olduğu gibi kesilmiş... Şimdi, söyleyin bana Cuvier'ye ne yapmak isterdiniz?

– Onu adalet adına kovuşturmanın mümkün olup olmadığını bilmiyorum...

– Ya onu suçlamanın? Neyle? Bilimsel ırkçılıkla mı? Bilimsel kadın düşmanlığıyla mı? Bilimsel sapkınlıkla mı?

– Hukukçu olarak, yine bu soruların sorulabileceği bir biyoetik kongresine katılma fırsatım olmuştu. Söz konusu olan, erkeklerin kısırlığını örtbas etmek için ovositlerin ırzına geçen –onların ovosit içine spermatozoit enjeksiyonu dediği şey– ya da klonlama gereksinimleri için ovositleri kesip alan şu biyologların çalışmalarıyla ilgili sorular sormaktı... Soru şuydu: Yapılagelen bu uygulamalarla ilgili yasa çıkarılmalı mı çıkarılmamalı mı? Sahip olduğu en özel ve en temel yerinde bedenimizin ırzına geçme olanağı doğal bir hak olarak görülmeli mi?

– İnsanoğlu kendi ırzına geçmekten hiç vazgeçmedi... Öncelikle de kadının; onun içinde doğmuş ve gelişmiş olmasını bağışlayamıyor çünkü. Şimdi de, sorunun özüne, ovositin içine kadar inme araçlarına sahip olduğu şu anda, özyıkıma giden bu büyüleyici yolun çekiciliğine nasıl karşı koyabilir? Çünkü insan, insan olduğu, yani

yeryüzü cennetini terk etmiş olduğu için kendini bağışlayamıyor bir türlü.

– Gerçekten yeryüzüne cennetine inanıyor musunuz siz?

– Hayır. Ama kuşkusuz daha dingin ruh halleri de tanıdık... Venüs, erkekler bizim derimizi istiyor ve derimizden de çok bedenimizi, öç alma ihtiyacı duydukları üreme organlarımızı. Kadınların, yüzyıllardır kendilerini ezen erkeklerden öç alma isteğinden söz edilir, ancak bu zavallı istek, erkeklerin kendi kendini yıkma çılgın merakıyla karşılaştırıldığında bir hiçtir.

"Bugün, üstüne böylesine yüklendikleri kadın bedeni, amaçlarına ulaşmak için onlara ideal bir araç sunuyor: Ovosit, dilediğince işlenebilir. Klonlamak, onlara böylesine ağır gelen cinsel ilişkilerden kaçınmak ve özellikle biyolojik, fizyolojik ve felsefi özün kendisi ve bireysel yaşamın vazgeçilmez koşulu olan farklılaşmayı engellemek demektir. Klonlanınca bakterilerden, mikroplardan farklı bir şey olmayacağız... Ölümsüz ama yaşamayan...

– Kopyalanabilir... Bilgisayarlar...

– Günahkâr melekler... Ama Tanrının lanetlediği değil, o öldü, İnsanın lanetlediği melekler. Hayvanın da lanetlediği.

– Hümanizmin son kalıntılarını vahşi hayvanlarda aramak gerekecek kuşkusuz...

– Evet. Araştırma çoktan başladı bile... Diğerleri son çareyle uğraşırken...

– İnsani hayvanı kurtarmak gerekiyor mu gerçekten?

– Ya da onu öldürmek... Kendini beğenmiş, üstünlüğüne inanmış, karısına, çocuklarına ve gözle görülür evrenin bütününe deli saçması yasasının zorbalığını ve işkencesini zorla kabul ettiren erkeğin iliğini kurutmak...

Lilith Hotanto Venüsü'nün kesilmiş cinsel organlarını son kez göstererek ekliyor:

– Neler yapabildiğini görüyor musunuz? Erkek kimi zaman beni kine boğuyor. Sizi boğmuyor mu?

Anahtarı yerine koymak için elini yeniden dişlerin bulunduğu çekmeceye daldırdığında Venüs yaklaşıyor. Birbirlerinin yüzüne bakıyorlar ve sonra sıkıca sarılıyorlar.

Samael

Lilith Samael tarafından dölleniyor

Bana gel Samael, ölüm meleği! Çünkü sen yaşamın kendisisin. Kanımda yazılı olanı okumama yardım et! Kanım, onun şifresini çözmek, ona belleğinin tüm derinliğini geri vermek istiyorum. Otuz bin yaşındayım ben, hatta daha da fazla: Bana saygı gösterilsin istiyorum. Kendisine karşı o kadar merhametli ve o kadar acımasız olan antik insan türünün saygıya ihtiyacı var şimdi. Samael, ölümün bugün meleğine ihtiyacı var. Ona kanat ger, yok etmek istiyorlar onu. Ona saygınlığını geri ver, bizi yaşamaya layık kıl!

Ormanın içinde iki çocuk. Karanlık ormanın içinde geceye yakalanmış iki çocuk beni çağırıyor ve bekliyor.

Beni sevmeye gel Samael! Gel ki ben gidebileyim!

Lone'un enkazı ilkbaharın aydınlığında daha da belirgindi. Doğa –hava, ağaçlar, kuşlar, günlerin uzunluğu, büyük kentte bile doğayla var olan her şey– her zaman olduğu gibi bu dönemde baharın gelişinin coşkusunu karşılarken, insanların günlük sıkıntı ve korkusu, hiçbir şeyin dağıtamıyor gibi göründüğü bu kolektif çöküntü, böyle

bir zamanda daha da ağır ve kaygı verici oluyordu: Bu tür hastalık çok uzadığında, "bir aptallık etme", bir intihar girişimine boyun eğme riski de gitgide daha büyük olmaz mıydı?

Kimi zaman ürkütücü bir uyanıklık hali sarıyordu kenti, görüyordu kaybolduğunu, kimi zaman da kent bile bile koyu karanlığa dalmayı ve orada gözü kapalı yaşamayı tercih ediyordu, başka bir yaşam biçimi düşünmek için artık ne yeterince enerjisi ne de umudu vardı çünkü. Sakinlerinin reflekse dönüşmüş dolaşmalarına ve koşuşmasına boyun eğmiş olan Lone, Yılan-Irmağı'nın her iki yanında hiç kıpırdamadan yatıyordu. Bir deney kurbağası gibi üyeleri koparılmış olan Lone, artık sadece işkence yapılarak öldürülmüş birinin sarsıntılarıyla çırpınıyordu.

Hava kararmaya başladığında, Kraliçe Yılan-Irmağı'nın kıyısı boyunca yavaş yavaş köprüye doğru yürüyor, başka birkaç serseriyle birlikte altında uyuduğu köprüye. Gündüz aldığı alkol yüzünden biraz başı dönüyor, ama çok değil. Yeterince değil. Ağrıları hissediyor: Ayaklarında, gözlerinde, sırtında, karnında.

Diğerleri kuşkusuz daha dönmemiştir. Uykusu var gibi, ama belki de uyumak istemiyor şimdi, tek başına. Yine de ilerliyor Kraliçe.

Köprü altına vardığında orada birinin olduğunu fark ediyor. Tanımadığı bir serseri, onun yerine oturmuş. Çok genç ve çok yakışıklı, bu onu sinirlendiriyor önce. Güzelliğiyle meydan okuyor sanki ona, o ki yaşlı, çirkin, alkollü ve kirli. Harabe, kendi deyişiyle.

Onu kovmaya hazırlanıyor, ancak bu çok tuhaf, her zaman aklına o kadar kolay gelen öfke sözcüklerini bulamıyor bir türlü. İlk davranan Samael oluyor, avucu köprü altı tavanına dönük elini uzatıyor ona. Öyle üzgün, öyle dingin bir hali var ki. Bir o kadar da kararlı. Bu davete karşı koymak olanaksız.

Şimdi yan yana oturuyorlar, Samael Kraliçe'nin yüzüne bir kör

gibi dokunuyor ve bir falcı gibi dikkatle inceliyor onu. Kraliçe utancından tutuluyor, tepki göstermeye cesaret edemiyor. Kendini ona bırakıyor, acemi gibi. Az sonra ikisi de sert toprağa tek kalça üstüne yatıyor, Kraliçe'nin sırtı ona şefkatle sarılan Samael'in gövdesine dönük. Bedenine girilmeyeli öyle uzun zaman oluyordu ki. Kraliçe bu an için mutluluktan ölebilirdi.

Samuel onunla sevişirken Kraliçe kendi doyumu üzerinde yoğunlaşmakta zorlanıyor. Hoş, temiz, tüysüz, bakımlı, ipek çamaşırları içinde, güzel kokan bir bedene sahip olduğu eski zamanlara ait her şey gözünün önüne geliyor. Bütün iç çamaşırlarını hatırlıyor, siyahlar, kırmızılar, alacalılar, göğüslerini kalkık ve iri gösteren sutyenler, şeffaflar, ince askılılar, geniş dantel askılılar, bazı gece kıyafetleri için askısızlar, konsolunun çekmeceleri geliyor gözünün önüne, zarif iç çamaşırları, ipek, her model ve renkte külotlar, korseler, ince çoraplar, yumuşak, parlak, ince, hafif nesnelerle dolu çekmeceleri...

Dairesi geliyor gözünün önüne, dairesine çeki düzen vermekten aldığı zevk. Tablolar. Değerli mobilyalar. Duvar kaplamaları...

Sonra çocukları görüyor. Onları sabah okula götürdüğü an. Ellerinin içindeki küçücük elleri –her iki yanında. Geç kalmamak için bitmez tükenmez koşu. Onlardan ayrılacağı zaman yanağa kondurulan ve rujunun izi kalmasın diye hemen parmakların ucuyla silinen öpücük...

Kendini çalışırken görüyor, kazı şantiyelerinde, laboratuvarlarda, Müze'de, çevresinde öğrencileriyle. Kendini yatakta görüyor kocasıyla, onun o kadar sevdiği, ama kendisi çok fazla aldatan kocasıyla. Kendini yatakta görüyor sevgilisiyle. Sonra bir başka sevgilisiyle.

Şimdi, yakışıklı bir genç adam onunla seviştiği halde doyuma ulaşmak yerine bizim serseri kadın ağlıyor usul usul. Çünkü göğsünde gitgide büyüyen, dünyanın bütün sıkıntısının yerleştiği bir çukur

var. Çukur büyüyor, büyüyor, sonunda içi ışıkla doluyor ve içine atlamak istiyor insan.

Diğerleri gelmeye başladığında Kraliçe köprüden ayrılıyor. Ne bir söz yöneltiyor onlara ne de yanıt veriyor, onlarsa birbirlerine yine keyfi yok, hepsi bu diyor. Samael çoktan gitti, iyi ki de gitti, kalmasını istemiyordu, çirkin ve perişan, şu anda olduğu bu.

Haydi, atla suya Kraliçe.

Bir hafta sonra bulunacak bedeni ve suyun altında çok fazla kalmış olduğu için hiç kimse tanımayacak onu, özellikle de onu arayan kimse olmadığı için. Karanlık suda elinden geldiği kadar uzun süre yüzmüş, ırmağın ortasına kadar gitmiş, sonra akıntıya karşı yüzmeye çalışmıştı, ta ki yorgunluğa yenik düşünceye dek.

Rudolf ile Viola'yı serbest bıraktım. Dairenin giriş kapısını açtım, sonra da zırhlı kapıyı ve anladıklarından emin olmak için kapının pervazında durdum. Yerde yan yana yatıyorlardı, pek cılızdılar. Gürültüden uyandılar. Bana baktılar, hiç de şaşırmış görünmüyorlardı.

Epey sonra kapının açık kalacağını anladılar. Yavaşça, yapışık ikizler gibi hep yan yana çıkışa doğru sürünmeye başladılar. Yanıma gelmeden önce, ben onlardan biraz korktuğumu fark ettim ve onların geçmesine izin vermek için kenara çekildim.

Tüm bu tutsaklık ve mutlak birliktelik aylarının sonunda aşırı zayıflamışlar, yuvalarından fırlamış gözleri yüzlerini kemiriyor ve Viola'nın bızırı öylesine uzamış ki (art arda uyarılmalar sayesinde mi?) vulvadan dışarı çıktığını görüyorum, küçük bir penis gibi. İlkel Primatlar, Makimsiler, gündüzleri sığınmak ve üremek için yuvalar kuran şu yalnız ve gececi *Cheirogaleunae* gibiydiler.

Başka herhangi bir hayvanın da yapacağı gibi özgürlüğün yolunu seçiyorlar, ancak kuşkusuz yorgunluklarından ileri gelen aşırı bir sa-

kınımla. Onları böyle salıverdiğim için tedirginlik duyuyorum: Nasıl yaşayacaklar dışarının cehenneminde? Sırayla benim sevgilim olan onlar, korkunç birer hayaletten başka bir şey değil artık, benim için olduğu kadar toplumun geri kalanı için de birer ölü onlar, ancak dev, koşulsuz, kendilerine özel ve beni kıskançlıktan çatlatan aşkları içinde birbirleri için yaşayan birer varlık.

Hâlâ sürünüyorlar ve öyle sıkı sarılmışlar ki birbirlerine sanki artık sadece bir tek ve aynı bedeni oluşturuyorlar, koridoru çıktılar, giriş kapısının eşiğinden atladılar. Kentte dolaşacaklar, dolaşsınlar! Artık onlar için hiç kaygılanmıyorum. Onların artık yıkılamaz olduğunu anladım çünkü.

Dev yılan evimden kaçıyor ve halkı dehşete düşürüyor. Ben de dehşet içindeyim, arkasından yetişip onu yakalıyorum, elime alıp sıkıyorum, ancak kanlı ve dipsiz gırtlağı, sivri dişleri, çatallı dili üstünde kocaman açılmış büyük kırmızı ağzını her yana, özellikle de bana doğru kudurmuşçasına savurmasını engelleyecek kadar başına yakın bir yerden değil.

Onu bir hayvanat bahçesine kapatıp artık zarar veremeyecek duruma getirmek için, birlikte tüm kentin içinden geçmek zorundayım –bitmez tükenmez ve korkunç bir işkence. Balkona çıkmış bir herif, ne aptal şey, yılanıma bakıp, onun taze etli tüm bedenleri oburca yuttuğunu görmeyi düşleyerek mastürbasyon yapıyor.

O içi kor dolu bir fırın gibi açılmış ağzıyla beni tehdit ederken, ben yine de zorla üstüne biniyorum ve öfkesini bastırıyorum. Çengellerle kafama çakılmış her bir saç telime benzer binlerce puluyla hayvanım, kafama öldürücü zehirini akıtıyor! Keder sinirlerime işliyor, kanımda dolaşıyor ve bütün bedenimi sarıyor.

Ölümcül keder! Adam organını sallıyor, ben hayvanımın üstün-

deyim, ancak o da ben de körüz, adsız uçurumun içinde itkilerle sarsılıyoruz! Keder! Yaşamım, itkilerin birbiri ardına gelişi gibi! Çevresindeki her şeyi yıkarak! Keder! Yaşamım sonsuz bir girişim, itkilerimi bastırma girişimi gibi! İçindeki her şeyi yıkarak! Keder! Gözlerine kan dolmuş! Öfkeli yılanımın üstünde, yalnızlıklar dünyasından geçeceğim son soluğumu verene kadar.

Ben dişiler kraliçesi, karanlık bakire, gizemli, hiçbir adamın asla iyi bir eş yapmayı başaramadığı kadın, her zaman için genç kız, zorlu, küstah ve özellikle özgür, asla boyun eğmeyen, eksiksiz ve hiçbir zaman tamamlanmamış, ben küçük kız, çocuklu kız, sokakların kızı, ana baba katili, kaçak bakışlı, delici gözlü, koca ağızlı ve ince butlu. Çağanoz hastası olunduğu gibi erkek hastası! Patlayasıya yendiğinde, uzun süren küçümseme ve mide bulantılarına yol açtığı olsa da.

Lone'un kanallarında pis bir su akıyor, çıkışı arıyor sanki. Kadavrayı andıran ve kötü kokan kent ayrışmaya devam ediyor, çeşitli hilelerle onu durmaksızın klinik yaşama döndürmeye çalışan karşıt güçlere rağmen, ancak iş başındaki ölüm onu çoktan temizledi bile.

Lone şimdi her zamankinden daha fazla hem ölü hem diri, Lone kısaca arzudan öldü, kadının arzusundan, bir yokluk olan arzu, büyük Yokluk –ve gerçek bir erkeğin varlığından yararlanmaktansa, bir sevgilinin, ya da düşsel bir sevgilinin yokluğunu duymaktan daha çok hoşlanan bunca kadın gibi, Lone da yaşama dört elle sarılmak yerine bekliyor, bekleye bekleye çürüyor, onu dürtebilecek âşığı, benim üstüne bindiğim, onu dehşete düşüren yılan olan şu âşığı, Samael'i bekliyor, hastalıklı bir bekleyiş.

Şimdi, kadavra kentin pis sularıyla birlikte, yılanımın üstünde kaya kaya, sokakların gürültülü sessizliğinden uzaklaşıyor, kanalizasyonların içinden geçiyor ve gözden kayboluyorum.

Bacaklarımın arasına sıkıştırdığım yılanın bedenine sıkıca sarılarak üstüne yatıyorum, beni kent sularının oyuklarla dolu labirentine

sürükleyen ve götüren hayvanımla bir bütünüm artık.

Kaygan, pis akışkan maddelerle taşınarak, bir sıçan yolundan diğerine hızla ve rahatça dönerek, sevinçle ve hafifçe bir düzeyden diğerine inerek, bağırsaklarına sığınmış halkların, sıçanlar, insanlar ve diğer hayvanların bastırılmış ve korku verici gürültülerini, yankılarındaki çığlıkları, gıcırtıları, koşuşmaları, hırıltıları korkmadan dinleyerek, karanlığın değişimlerini zevk verici ışık flaşları gibi yakalayarak, her yöne ve hızla kayıyoruz, uzun, uzun ve masalsı bir yolculuğun içinde.

Sonra kendimizi birden ırmağın geniş ve karanlık derinliklerine atılmış bir halde bulduk. Kollarım ve bacaklarımı yılanıma dolayarak, kendimi yapışkan ve iğrenç sularda, taşlara bağlanmış ve balon gibi şişmiş insan bedenleri ve kayıp eşyalarla dolu diplerde dolaşmaya bıraktım. Gözlerim ırmağın karanlığına alıştığında siyaha yakın sularında uzun kırmızı damarların dolaştığını fark ettim, akıntıyla parça parça ayrılmış iğrenç kan pıhtıları.

Temasıyla beni sürekli bir cinsel kızgınlık içinde tutan yılan, kaslı ve güçlü bedenini dalgalandırarak, ırmağı yoğunluğu içinde yararak beni yüzeye doğru sürükledi. Yükseldikçe hızı da artıyordu, sanki karşı koyulmaz bir çekimin etkisindeydik. Bizi birbirimize daha da sıkı yapıştırarak çıkışa doğru çeken bir burgaç vardı sanki ve ben bir tür esrime içinde bilincimi yitirdim.

Mağaranın dördüncü salonunda gözümü açtım. Çığlığım duvardan duvara yankılandı. İçerisi karanlıktı, ama burayı avucumun içi gibi biliyordum ben, kokusuyla da olsa en koyu karanlıkta bile burayı hemen tanıyabilirdim –bu yer binlerce yıldır içimdeydi benim. Ayağa kalktım ve elimin, her girinti çıkıntısını çok iyi tanıdığı beyaz taş duvar boyunca yürüyerek ilerledim.

Adımlarım onların adımlarında, elim onların ellerinde. İlk anda

olduğu gibi çıplağım, bedenim yeniden kendisi oldu: Bir beden resmi ya da hayali değil, bir beden. Ne olursa olsun ve başından ne geçerse geçsin, çıplak bedenim göz kamaştırıcı. Zamanın içine dalmış, kum tanelerinin birinin oyuğunda zamana karşı korunmuş.

Mağaranın içinde hava ılık –sıcaklık her mevsim aynı. Otuz bin yıldan beri duvarları süsleyen onlarca el izi beni dört yandan sarıyor ve koruyor, bedenimin çevresinde büyülü parmaklıklar gibi dikiliyor. Kimi zaman kayanın içinde, yine bu ellerin, hayranlık uyandıran bir sanat anlayışıyla, kavranmalarını güçleştirmek ve dünyanın bir arapsaçı, çözülmesi gereken bir yazı olduğunu söylemek için iç içe kazıdığı karmakarışık hayvan gravürlerini hissediyorum.

Üçüncü salonun girişinde bir ışık beliriyor ve Samael ortaya çıkıyor, çıplak, elini bana uzatıyor. Nasıl da yanıyorum senin için, benim güzel meleğim! Beni sana götüren her adımda, butlarım sıcak akışkan maddelerle sırılsıklam oluyor. Samael, üzgün bakışlı göz kamaştırıcı genç adam, kaç kadın, erkek ve çocuk öldü sırf seni gördükleri için? Yalnız sen ve ben –bizden başka hiç kimse– birbirimizi incitmeden sevmeyi biliyoruz.

Onun ışığına ulaştığımda, Samael yılan gibi uzun ve güçlü saçlarımı yakalıyor ve ayakta organıyla organımı deliyor.

Mağaradan çıktığımızda gece oluyordu ve yağmur yağıyordu, iri, gür ve sıcak bir yağmur. Samael beni sırtına aldı ve ırmağın üstündeki köprüden gittik. Sokak lambalarının suya yansıyan ışık çemberleri, sıvı yatağın karanlık ve titrek yüzeyinde tuhaf biçimde kırmızı beneklere dönüşüyordu.

Karşılaştığımız tek tük yayalar, çıplak ve alışılmamış bir durumda olduğumuz halde bize ancak bakıyordu. Uzun süredir Lone'da hiçbir şeye şaşırılamıyordu, tüm olabileceklerin ve tüm deliliklerin kentine düzenli olarak hayran kalmanın en iyi sonucundan kalan buydu.

İki elimle Samael'in gövdesine tutunuyor, bacaklarımı karnına doluyor, kokusuyla kendimden geçerek kulaklarını ve ensesini hafifçe ısırıyordum. Yağmurdan sırılsıklam olmuştuk, ikimiz de rüzgâr gibi güçlü ve hafiftik.

Samael sokaklar ve caddeler arasında koşmaya başladı, ayakları artık yere değmediği halde adımları binaların arasında şiddetle yankılanıyordu. Dörtnala koşarken bir yandan da benimle konuşuyordu, sözleri, bizi taşıyan rüzgârla birlikte gidiyordu, fırtınada kopmuş taçyaprakları gibi güzel ve kavranılmazdı. Yolumuzun üstündeki her şey ve herkes kenara çekiliyordu, biz, nesnelerin doğasına gönderilmiş uzun bir saf zevk borasıydık. Durmadan kahkahalar atıyordum.

Sonra ben onu sırtıma aldım ve boşlukta koşma duygusuyla tanıştım. Benim ona yaptığım gibi o da beni var gücüyle topukluyor, yağmurun altında bağırarak güçlü elleriyle boğazımı sıkıyordu. Sırtımdaki ağırlığı hem kuşatan hem de önemsizdi, geceler boyunca böylesine dolaştığım sokaklarda şimdi sırtımda taşıdığım yumuşak bir tüy çuvalıydı. Yavaş yavaş organı sertleşiyor ve omurga kemiklerimden yukarı doğru çıkıyordu.

Soluk soluğa kalmıştım, olabildiğince hızla Bahçe'ye vardım, inanılmaz bir sıçrayışla demir parmaklıkların üstünden atladım ve ıslak otların içine emekler bir durumda düştüm. Butları hemen kulağımın yanındaydı, organıysa şimdi enseme çarpıyordu.

Saçlarımı boynumun iki yanından öne alarak, penisini, arkamda, boyun omurlarımın karşısında altın bir külçe gibi parladığını gördüğüm organını sürtmeye teşvik ettim. Kulak zarım titriyordu ve ben anın yakın olduğunu hissediyordum. Ensemde bir delik açıldı, ipeksi organı buradan içeri girdi ve beynime kadar ilerledi.

İki küçük çocuk ormanın sınırında karda yürüyor. Beyaz dağlar üzerine lacivert bir gece iniyor. Tek ve sivri bir dağdan kırmızı be-

nekli büyük bir dolunay yükseliyor. Büyük bir kara çam, hacıyatmaz gibi, parlak topun kalbine dek işleyip üstüne soylu karaltısını düşürüyor.

Bahçe'de, Samael beni ensemden döllerken ben toprak ve çamur oluyorum, ot ve yağmur, dar koyak oluyorum, ağzım kilin tadıyla doluyor, bedenim fırtınanın sayısız parmaklarıyla yoğruluyor, kalın dilim ağzımdan çıkıp toprağa giriyor, başımın çevresinde saçılmış saçlarım kıvrılarak kök salmaya gidiyor, ellerim, dizlerim, ayak parmaklarım humuslu toprakta çukurlar açıyor, terime karışan yağmur sularının süzüldüğü memelerim toprağı suluyor. Ben elementlerden biriyim, içinde her şeyin birbirine karıştığı, canlı ve ölüyüm. Düşüncelerime saplanan Samael'in organı, görüşlerimi işleyerek ve sinirlerimi uyararak başımı bir meşale gibi yukarı kaldırtıyor. Ayın önünde yoğun kara bulutlar dolaşıyor. Baykuş ötüşü gibi uzun bir soluk çıkıyor boğazımdan, karanlığı yarıyor ve gökyüzünü açıyor. Ben beyaz gezegenin çemberinden dünyanın öbür yanına geçiyorum.

Doğurma

Gün ağardıkça yağmur artıyor. Daha öğle olmadan, yağmur şimdiden öyle sıcak ve öyle bol ki Lone ve bölgelerinde neredeyse her yerde insanlar, terli bedenlerine ıslak ve sıcak giysilerin temas etmesine artık dayanamayıp sokak ortasında soyunmaya başlıyor.

Aralıklı olarak yağmurlu geçen üç günün sonunda bir daha kimse giyinmiyor ve su altında kalmış sokaklar, suda boğulmuş binlerce sıçanla birlikte bir yığın son moda giysileri de taşıyor. Sıcaklar nedeniyle en zayıf ve en yaşlılar, küçük çocuklar ve hastalar ölmeye başlıyor. Metro ve kanalizasyon girişlerinden, çoğu zaman ölmüş, ama kimi zaman korkunç biçimde hâlâ canlı yüzlerce insan larvasının çıktığı görülüyor. Mikroplar ve virüsler hızla yayılıyor ve vahşi bir doymazlıkla ölüm saçıyor.

Sekizinci günün sabahında, kentin üstünde gökyüzündeki bütün gölgeleri silip süpüren yakıcı bir rüzgâr esmeye başlıyor. Lilith, kalçalarına kadar suyun içinde, güneşin altında beşinci anayolu çıkıyor. Sokağında oturan şu kadının aylardır her gün şişmanladığını görüyordu. İçinde gelişen iki embriyonun itişiyle karnının gerildiği-

ni. Bu sabah Lilith onun gittiğini görüyor: Çünkü bedeni şimdi son yapıtına başlıyordu, çocukları dünyaya getirecekti. Onun için, Lilith için.

Tan ağarmadan hemen önce, uzun süren bir kasılmayla uyandı. Şimdiden dört çocuğu vardı, ama o yaşta, kırk altı yaşında evde doğum yapmak istemiyordu, özellikle de ikizleri için. José'yi uyandırdı, José de iki büyük çocuğu uyandırdı ve onlardan Anna ve kendisi doğumevindeyken iki küçükle ilgilenmelerini istedi.

İki gün önce José mutfaktaki etajerlerden sal yapmıştı. Onu sırtına alarak merdivenden indirdi, karısı karnını tutarak arkadan geliyordu. Basamaklar suyun içine girdiğinde salı suya bıraktı. Yüzüyordu.

Hell's Kitchen'da her zaman olduğu gibi su kırmızıya yakındı ve pis kokuyordu ama Anna, José'nin de yardımıyla sala yerleşebilene kadar şeyine dek suya girmek zorunda kalmıştı. Elektrik kesikti ve binanın girişi karanlıktı, ancak giriş kapısının ardına dek açılmış iki kanadından şiddetli bir ışığın parladığı görülebiliyordu. Bir haftadır ilk kez gökyüzü tuhaf biçimde çok sakindi.

José beyzbol sopasıyla salı yürüttü, eşiği geçtiler ve pırıl pırıl bir havaya çıktılar. Uzun süredir görülmeyen güneş, doğudaki gökdelenlerin arkasında doğuyordu uzun kırmızı kollarıyla üstlerine uzanarak. Lilith, onların hastaneye gitmek için çıkacakları beşinci anayola vardıklarını gördü.

Kasılmalar gitgide daha sık ve ağrılı olmaya başlıyor. Hastanede, koridorda bir sedyeye yatırılan Anna kendi içinde, onu ele geçiren ağrının içinde büzülüyor, acı acı inliyor. Beyaz önlüklü bir kadın geçiyor, Anna ondan ısrarla bir anestezist istiyor, ama kadın çekip gidiyor ve hiçbir şey olmuyor. Lanet olsun, neden her zaman acı çekmek zorundayız biz kadınlar?

İki kasılma arasında Anna sersemliyor ve halsiz kalıyor, her defasında daha kesin biçimde öleceği duygusuna kapılıyor. José bir doktor ya da bir ebe peşinde hastane içinde koşuşup duruyor, o ise koridorda yalnız, ağrısıyla baş başa. Çevresinde gidip gelenler oluyor, ancak kimse onu görmüyor, duymuyor sanki. Beyaz önlüklü başka bir kadın duruyor sonunda, parmaklarını dölyoluna geçiriyor, neredeyse hemen sedyesi koridorda hızla kaymaya başlıyor ve ışığa boğulmuş doğum odasına giriyor.

Belleğimin açık deliğinden gerçek gün ışığına çıkacak.

Acıyla kıvranarak tüm bacak aralarından sularını yitiren çıplak Lone'un duvarları arasında sıcak bir rüzgâr esmeye başlıyor, ıslık çalıyor ve soluyor. Büyük kentin üstünde güneş, sokakların, her gün biraz daha yükselen, daha kirli ve daha kırmızı olan suları içinde güçlükle yürüyen yorgun insanları yutmak için alevden dişleri üzerinde kor ağzını açarak gökyüzünde yükseliyor.

Duvarlar arasında çığlıklar duyulmaz oluyor, erkekler ve özellikle kadın ve çocuklar düşüyor, kan akıyor: Kurbanların kafası kesiliyor, kızartılıyor, az pişmiş beyinlerin tadına bakılıyor ve bir hafta önce sadece topluluklar için güzel yemeklerin pişirildiği tencerelerde şimdi insan bedenleri uzun uzun haşlanıyor, parçalara ayrılıyor ve kemiklerine dek yeniyor – tüketenlerinin derin hoşnutluğu için, pişirmeyle mükemmel biçimde parlatılan kemiklere dek– İnsan, oldum olası dünyayı parlatmak istemiş olan varlık: Taşı parlatmak, çakılları parlatmak, tahtayı parlatmak, kemikleri parlatmak, organını parlatmak, pürüzlerle dolu evreni ve kendini parlatmak istemiştir.

Tarih, İnsan'ın, iradeci ve uyarılmış cinsel organı gibi elinde tuttuğu şu yılan, parmaklarının arasından kayıp gidiyor, suların içinde yolunu şaşırıp güçlü bir kasla kendi üstünde dönüyor, kuyruğunu

ısırıyor, boğazına sokuyor ve son bir hıçkırışla kendini tamamen yutuyor, yok oluyor.

Maddeyi Zamanın dar kılıfı içine çekerek içten patlıyor.

Lone, çatlamış toplardamarımın kanı gibi mavi, mavi ve mavi.

Ölüm ve delilik, gözkapaksız milyonlarca göz suların derinliklerinden yukarı çıkıyor.

Bu insanlığa karşı bir suç.
Kendimizi savunma hakkımız var.
Halk mutlak karanlığın içinde gizleniyor.
Yeni bir etnik arınma.

Bu, diyor, son sözüm olacak, çünkü bitirdiniz beni
ekşi kanınızla zehirlediniz,
bozdunuz görme yetimi
Görün!
Ben sizin beyinlerinizi emdim, tanrılarınızı doğurdum
siz beni canlı cenaze yaptınız
doyuma ulaştırdınız ve sallandırdınız bedenimi
çenelerinizin üstünde organım açık
Yala!
Siz, benim erkek ve dişi köpeklerim
bana burunsalık taktınız
ağzınızın üstündeki kıçımla konuşuyorum
Yala!

Yürüyorum
kalçalarıma kadar suyun içinde
gözleriniz fıldır fıldır dönüyor bacaklarımın arasında

beni tahrik ediyorsunuz ben
sizin çocuklarınızı çalacağım.
Ölülerin bildirisi: «Bırakın yaşasınlar!»

Kafamda
bilmem hangi büyüğün sözlerinin
dirsek atıp ortaya fırladığını gördüm
Benim yeni bir sloganım var: «Bırakın sarksınlar!»
(kamışlarınız). Sorun kalmaz böylece.
Ben Obur'um, Yeni'yim, Sürgün'üm
Kızarmış ağzıyla karanlıklar içindeki kraliçe:
Sen, Samael, konuğum, yıldızlı vulvamın üstüne
Hüznün beyaz güneşlerini gönder!

José karısının yanına döndüğünde onu tanıyamıyor, acı yüz çizgilerini öyle değiştirmiş ki. İlk iki çocuğunun doğumunda oradaydı, başka bir kadından olan büyük oğlununkinde de, ancak daha önce hiç böyle bir başkalaşım görmemişti. Anna sırtüstü yatıyor, José ona peridüral anestezi yapılmadığını anlıyor.

Onun elini tutup terli yüzüne doğru eğildiğinde, mor halkalı gözlerinde sadece umutsuz bir imdat çağrısının geçtiğini görüyor. Yo Tanrım, Tanrım, diyor içinden.

–Sizden başka kimse yok mu? diye soruyor, monitoraj için karısının gergin karnı çevresine kayışları yerleştirmeye çalışan ebeye. Anestezist nerede? Doktor yok mu? Doktor lazım ona!

Kır saçlı diplomasız ebe, terden derisine yapışmış beyaz bluzunun düğmelerini tek hamlede koparıyor, bluzunu çıkarıp onunla yüzünü ve gövdesini siliyor, sonra onu arkaya atıyor ve:

– Lanet olası klima! Gidin bir tane getirin öyleyse! diyor.

José Anna'nın elini biraz daha güçlü sıkıyor, afallamış gözleriyle

birkaç rahatlatıcı söz söylüyor ve bacaklarının titremesine engel olmaya çalışarak gidiyor. Koşuyor, koridorun öbür ucuna koşuyor, slipli bir herif görüyor, bağırıyor. Herif doktor, o da koşmaya başlıyor.

Doğum odasına girdiklerinde, genişlemiş vulvadan bir baş ve bir omuz çıkıyor. Ebe çocuğu çeviriyor ve bir çırpıda dışarı çıkarıyor. José bağırıyor, bir kız bu, siyah saçları mat teniyle çok güzel küçücük bir kız.

Ebe onu bir süre Anna'nın göğsüne koyuyor, Anna ona bakacak, onu okşayacak, ona gülümseyecek gücü ancak bulabiliyor, sonra başını çeviriyor ve yeniden inlemeye başlıyor.

Ebe çocuğu alıp götürüyor, doktor monitöre bakıyor ve:

– Bu hızlı geliyor, şimdi. Korkmayın her şey iyi olacak, diyor.

Kasılmalar çoktan başlamış ve her sancı arasında Anna inatla:

– Hayır, hayır! Yeter artık, istemiyorum! Bıktım bundan! deyip duruyor.

– Yoksa onu kendinize saklamayı mı düşünüyorsunuz? diyor doktor şakayla.

Ama yüzü kaygılı.

– Ikının, şimdi! diye bağırıyor. Haydi! Ikının! (Ih! yapıyor Anna.) Ikının! (Ih!) Ikının (Ih!) Tamam durun! Güzel. Şimdi biraz soluklanın. Tekrar başlayacağız. Haydi, cesaret, bundan daha güçlü itmeniz gerekiyor... Ikının! (Ih!) Ikının! (Ih!) Ikının! (Ihh!) Ikının (Ihhh!) Tamam durun! Güzel. Yoruldunuz biliyorum, ancak daha çok itmek gerekiyor. İyice bir soluk alın... Şimdi! Ikının! (Ih!) Ikının (Inh!) Ikının (Ihh!) Ikının (Ihhh!) Tamam durun! Neredeyse bitti. Görüyorsunuz, bu ilkinden çok daha hızlı geliyor. Haydi bebek çok fazla bekleyemez artık. Ikının! (Ihhh!) Ikının! (Ihhh!) Ikının (Ihhh!) Ikının (Ihhh!) Tamam!

Anna çocuklarının doğduğunun hayal meyal farkına vardı. İkincinin olduğu kadar ilkinin de. Ağrısı yüzünden hiçbir şey görmemişti.

Şimdi loş bir odadaydı, José onun yatağında oturuyor, Anna çevresine bakınıyor, yavrularının nerede olduğunu soruyor, yavrularını istiyor. José ona kaygılanmamasını, her şeyin yolunda olduğunu, onları getireceklerini söylüyor. Yavrularımın doğumunu görmedim, onları tanımıyorum, diye düşünüyor. Gözlerini kapıyor, onlar orada olmadıkları sürece hiçbir şey görmek istemiyor.

Hemşirelerin çoğu gibi üstünde yalnız külotu ve sutyeni bulunan Lilith kapıyı açıyor, tekerlekli beşikleri sırayla getiriyor, her birini yatağın bir yanına koyuyor.

– Şansınız var, çok güzeller, diyor.

Hava çok sıcak, bebeklerin üstünde sadece bir kundak bezi var, bir de bileklerinde bir künye. Uyuyorlar.

Anna ve José yavrularını seyrediyor. Yatağın her iki yanında, ebeveynlerini koruyorlar sanki.

Uyuyor da olsalar o kadar canlılar ki. Kendi içine kıvrılmış küçük bedenleri, küçük yumuk elleri, sımsıkı yumulmuş küçük gözleri. Asla yılgınlığa kapılmayacak iki yaşam konsantresi.

José gidiyor. Anna bebeklerini o kadar seviyor ki ağlayası geliyor. Uyumak istemiyor, onlara sonuna dek bakmak zorunda olduğunu hissediyor. Onları kollarına almayı o kadar isterdi ki! Bedeni onlardan yoksun artık, karnı ağrıyor.

Gidiş

İki çocuk beşiklerinin içinde beni bekliyor. Göğüslerim geriliyor.

Hastanenin çevresinde suyun içinde ayakta bekliyordum. José çıkınca onu evine kadar takip ettim. Karanlık merdivende onu yakaladım. İstemiyordu, hiç içinden gelmiyordu. Kuşkusuz karısını aldatmak için iyi bir gün değildi bugün. Ama ben organını memelerimin arasına koymak için çömeldiğimde onu ikna etmeyi başarmıştım. İnledi, ağlıyor muydu ne?

Benim cinsel organım ağzımdadır.

Bir erkeği emdiğimde biliyorum ki cinsel organım ağzımdadır benim. Bütün bedenim ağzımla onun bedenine, onun besleyici koca erkek bedenine bağlandığında, bedenim, zevkle ve bu zevki bir köpeğin kemiğini koruduğu gibi koruma hırsıyla dolu bir etten başka bir değil. Erkeğin koca organı dudaklarımı ve dilimi şişiriyor, ben doyuma ağzımla ve karnımla ulaşıyorum, ağzıma kadar çıkan cinsel organımla. Ben bir erkeği, ona onu sevdiğimi, ona ihtiyacım olduğunu, onun içimi zevkle doldurduğunu söylemek için emiyorum. Onu

çok, çok, çok arzuladığımı söylemek için.

Karısının ölmek üzere olduğunu bilemezdi. Ama yine de belki bunu biliyordu. Aksi takdirde şu anda doyuma ulaşmak ihtiyacına hiç yenik düşer miydi? Çocuklarının yanına gitmesine izin verdim ben de hastaneye döndüm.

Lilith'in kalktığını görüyorum. Kalkıyor, kendini saran zaman tabakasını yırtıyor. Kalkıyor, otuz bin yıldır onu içinde barındıran zardan kafesi yırtıyor. Kalkıyor, o yaşıyor.

Göğüslerine yapışan bebeler aynı anda emiyor meme başlarını. Süt yükseliyor ve her zaman zevk bedeninden nasıl çıkıyorsa öyle çıkıyor memelerinden. Her kolunda, karnına doğru çöreklenmiş küçük bir beden, Lilith çocukları besliyor.

Annelerinin yatağının altına kan damlıyor. Kimse gelmiyor ve artık çok geç, kanama onu götürüyor.

Annelerinin yatağının üstünde ayak ucunda katlı duran çarşafı alıp parçaladım, bedenime doladım ve çocukları içine yerleştirdim, karnımın üstüne. Tam odadan çıkacağım sırada içeri bir hemşire girdi. Üstünden atladım, tırnaklarımla yüzünü yırttım. Bebeklerimi kimse elimden alamazdı.

Yanaklarından süzülen kanla onu zırlar halde bırakarak çıktım. Biraz ileride koridorda yavrularımı yeniden savunmak zorunda kaldım, bir adamın gözüne tırnaklarımı sokup gözlerini çıkardım.

Dışarıda, kanlı ve tırnaklarımın arasına sıkışmış küçük et parçalarıyla dolu parmaklarımı sokakların kirli sularında yıkadım. Üçüncü anayola doğru bir kayık çaldım, bebelerim ve ben içine yerleştik, suları yükselen ırmağa vardık.

Irmağın anormal biçimde kabarık ve dalgalı suları bizi tam hızla

sürükledi. Hâlâ çarşafın içinde karnımın üstünde duran bebeler yeniden memelerime yapıştı. Ben de iki elimle kabarmış ırmak üstünde yol alan kayığın kenarına tutunarak onları emzirmenin tadını çıkardım.

Yılan-Irmağı bizi kentin dışına sürüklüyor çünkü düşümün ardından gitmem gerekiyor.

Başım kan içinde. Alnım, gözlerim öyle ağrıyor ki! Bırak beni, Lilith! Çık içimden! Sana çocuklar verdiğim şu anda kendini öldüremezsin artık. Onlarla birlikte dağa çık. Öldürme beni. Samael seninle geliyor, ama bu benim elim.

Açık ağzım
sarmal bedenim
sizden dışarı çıkıyor
O benim ve
Samael'in ipeksi ve sert organı
–ensemden giren–
kafamın içinde dikilen organı benim olacak.

Irmağın şişmiş kalın damarı bizi son hızla sürüklüyordu. Sular altında kalmış rıhtımlar boyunca, sürüylü teslim olup batmak üzereymiş gibi görünen bina dizilerinin geçtiğini ancak görebiliyordum. Esas olarak küçük evlerden oluşmuş ve kentten daha fazla zarar görmüşe benzeyen batı bölgelerini Rudolf'la birlikte yaşadığım bölgeleri aştık.

Hızla sanayi kuşağına ulaştık. Çöpyakarların büyük bacaları, genzi yakan yoğun bir dumanla gökyüzünü karartıyordu. Görünüşe bakılırsa, büyük Lone'a gelen felce rağmen bunlar tam hızla çalışıyordu. Kuşkusuz her zaman yakılacak çok fazla çöp vardı, ama fısıltıla-

ra bakılırsa, burada aynı zamanda istenmeyen bedenler de yakılıyordu, virüslere ve her tür hastalığa yakalanmış ve suların yükselmesiyle birlikte Lone'a büyük ölçüde zarar vermeye başlamış olan şu on binlerce beden.

Bununla birlikte, Lone'dan çıktığımızda daha derin bir yatağa giren ırmak, kentte olduğu gibi kıyılarını geniş ölçüde su altında bırakmak yerine sanayi bölgesinin ilk büyük yapılarının alt kısmına kadar yükselmekle yetiniyordu. Sandal uzun süre büyük beton duvarlar arasında dolaştı. Bebekler göğsüme dayanmış uyuyordu ve tenime doğru kıvrılmış sıcak, canlı küçücük bedenleri içimi sevinçle dolduruyordu.

Yeşilliğin içinde epey uzaklara yayılıyor gibi görünen sanayi bölgesinin çıkışını görmeye başladığımda duvarların sessizliğini bozan sesler yankılandı. İnsan sesleri, hoparlörlerden yükselen bir erkek sesi.

Son fabrikayı geçtikten hemen sonra, yeşil bir burnun üstünde zırhlı araçlar ve silahlı askerler durmuş bekliyordu, hepsinin namlusu üstümüze doğrultulmuştu. Ses yine yankılandı ve bana durmamı emretti, sonra bunu alanın ortasından parıltılar ve patlamalar izledi.

Kulak zarlarımı ve derimi okşayan havanın hışırtılarıyla, hafif bir yelin ağır ağır salladığı sazların ortasında, çamurun içinde kendime geldim. Bebelerim yanımda yatıyordu, hareketsiz ve çamura bulanmış, birer heykelciğe benziyorlardı.

Ayağa kalkmadan, çünkü ıslak gökyüzü başımda sağanak halinde dönüyordu, kollarımı uzattım, onları yakaladım, her birini karnımın üstüne koydum. Sonra sanki onları biçimlendirmek içinmiş gibi uzun uzun yoğurmaya başladım. Gözlerimi örten gözyaşı tabakası arasından sadece gökyüzüne bakıyordum.

Onlara bir ad verme zamanının geldiğini düşündüm. Samael'le

olan aşk gecemi hatırladım, Lone'un içinde kanatlı koşumuzu, tan ağarırken, Bahçe'de, onun içime nasıl girdiğini ve beni başımdan nasıl döllediğini. Erkeğe Lil, kıza Saelle adını koymaya karar verdim. İçinde onları adlarıyla çağırdığım ve onlara şarkı biçiminde mırıldandığım küçük şiirler uydurdum.

Islak ve yumuşak çamur ellerimin arasında canlanmakta gecikmedi. Parmaklarımın ucuyla bedenlerinin her ayrıntısını hissetmeyi bitirdiğimde, onları göğsümün üstüne koydum, memelerimi ağızlarına verdim. Önce kıpırdamadan öylece kaldılar, sonra emmeye başladılar. Ben zevk ve sevinçten inledim.

Yeniden ayağa kalktığımda artık aynı kişi olmadığımı anladım. Kesinlikle yeniydim, hafiftim ve neşe doluydum. Hava deniz tuzu kokuyordu. Irmak ağzında deltaya oturmuştuk. Kayıktan eser yoktu. Sazlar arasında esen yelin sesinden başka ses seda çıkmıyordu. Saz perdesinin üstünde dikilerek duru ve dingin suların ufka dek uzandığını gördüm. Şurada burada kıyıların yakınında uzunbacaklı bir kuşlar tek ayak üstünde hareketsiz duruyor, sonra bir tek kanat çırpışıyla havalanıyordu.

Bebelerimle birlikte suya girdim, onları yıkadım, sonra onları otların arasında bir tür yuvaya yerleştirdim, uyudular. Suya döndüm ve ayaklarım yerden kesilinceye kadar ilerledim. Çamur bağamdan kurtulur kurtulmaz etlerimin, ameliyatın sağladığı yapay sertliğini kaybetmiş olduğunu hissettim. Yumuşak, tombul ve kaslı, bedenim yeniden doğallığına kavuşmuştu, ruhumla uyumlu, çıplak, canlı, bitkin ve güleç.

Çocuklarımı aldım ve sazların arasından karaya doğru yürümeye başladım. Ayaklarım sık sık, vıcık vıcık iri çakıllar ve otlarla ya da kaygan yosunlarla kaplı dibiyle beni yutmak istiyor gibi görünen pis sulara gömülüyordu.

Sazların arasında, tam kendi boyunda bir deliğin içinde buldum onu. Sırtüstü yatıyordu, kaskatı, gözleri açık, kolları göğsünde kavuşturulmuştu, gökyüzüne dikilen şu koca basket pabuçları da dahil tamamen giyinikti.

– Mouloud! dedim.

Gergin yüzü gevşedi, kolları ve bacakları kımıldadı ve çamur yatağından güçlükle çıkmaya çalıştı. Lil ve Saelle'i yeniden otların arasına koyarak ona elimi uzattım. Gözleri hâlâ açık, gözbebekleri bir körünkiler gibi bulanıktı. Kalkmasına yardım ettim, onu alttan tuttum ve kollarımın arasına aldım. Çok zayıftı. Yoğun tuz içeren havanın kokusu burun deliklerimden içeri giriyordu. Mememi ağzına yaklaştırdım, emdi.

İçtikçe eski gücüne ve rengine yeniden kavuşuyordu. Gözleri yuvalarında fıldır fıldır döndü, bana baktı ve öbür mememe yapıştı. Bitirdiğinde birbirimize uzun uzun baktık ve gülmeye başladık. Elimi tuttu, yanağıma bir öpücük kondurmak için ayaklarının ucunda yükseldi, Hell's Kitchen'daki ilk karşılaşmamızda yaptığı gibi. Sonra parmağıyla bebekleri gösterdi ve:

– Ben sizi orada gördüm, dedi, seni ve onları, ben de oradaydım. Sana yetişmek için koşmuştum.

– Nerede Mouloud? Neredeydin sen?

– Biliyorsun işte... öbür tarafta...

– Ölülerin tarafında mı?

– Evet, evet. Ama sen ölü değildin. Sadece onları aramaya gelmiştin. Ve şimdi bakıyorum da sende bir kadın havası yok artık, önceki gibi.

– Öyle mi? Düş kırıklığına mı uğradın yani?

– Hayır, hayır. Bir genç kız havası var çünkü.

– Ya sen, sende de genç bir adam havası var...

Tekrar güldük ve her birimiz bir bebeği alarak hep birlikte yeni-

den yola koyulduk.

Akşam olduğunda bir kumulun tepesine oturduk, çocuklar süt emerken biz buradan denizi seyrettik. Batan güneşin ilk ölgün ışıklarıyla birlikte, Mouloud dalgalar içinde oynamak için aşağı indi, ardından ben de gittim. Deniz sığdı, Mouloud denize doğru koşarken, ben her kolumda bir çocuk, ıslak kumda dimdik yürüyordum, hiçbir engel beni durduramazdı sanki.

Mouloud üstündeki giysileriyle sıçrıyordu, dalıyordu, bağırıyor ve gülüyordu dalgaların içinde. Bense bebelerimle birlikte, önden arkaya, arkadan öne, ayaklarımızı yalayarak, kimi zaman sürpriz yapıp dizlerimize kadar çıkarak, hatta bazen hızla butlarımızın üstüne kadar uzanarak bizi yakaladığında sevinç çığlıkları attıran beyaz köpüğüyle suyun kumda yaptığı dil hareketlerini izleyerek eğlendim.

Karanlık bastırınca Mouloud ıslak giysilerini rüzgârda kurutmak için çıkardı ve kumulların siperine yerleştik. Ben kumun üstüne dizlerimi karnıma çekerek yan yattım, bebekleri kollarımın arasına aldım. Mouloud bizi ısıtmak için aynı pozisyonda arkama yattı. Haklıydı, tam bir genç kız olduğumu hissediyordum ben de. Bana sarıldı, bir elini karnımın üstüne koydu. Kalçalarıma usulca sürtündüğünü hissettim, sonra da orayı ıslattığını. Sessizce güldük ikimiz de sonra da uyuduk.

Dirilişler

Ertesi sabah, tam bir sessizlik içinde, ıpıssız bir tatil köyüne girdik. İnsanlar apar topar gitmiş görünüyordu, bütün kapılar açıktı. Mağazalar doluydu, evler de öyle, yaşamın o her zamanki dağınıklığıyla: Masaların üstünde yemek artıkları, kirli küllükler, magazinler, giysiler, oyuncaklar, mobilyaların üstünde ve yerde sürünen çeşitli eşyalar. Elektrikler kesikti telefonlar da çalışmıyordu.

Yiyecek ve giyecek bir şeyler, ayakkabı, hatta bebekleri karnımızın üstünde taşımak için iki bebe askısı bulmak hiç zor olmadı. Karanın iç kısımlarına doğru ilerlemeye devam ettik.

Beşinci gün bir çiftlikte uyuduk. Şimdi kırın tam ortasındaydık ve şu ana dek sadece ıssız bir kasabaya, köylere ve tek tük evlere rastlamıştık, hepsi aceleyle terk edilmiş ve gerçeküstü bir sessizliğe gömülmüştü. Her defasında yüksek sesle kendi türümüzden olanlara seslenerek sokakları arşınlıyor, ancak hiçbir zaman yanıt alamıyorduk.

Mutlu ve neşeliydik yine de, dördümüz de. Mouloud'la ben çoğu zamanımızı Lil ve Saelle ile konuşarak geçiriyorduk, fal taşı gibi

açılmış sır dolu gözleriyle bakarak bizi dikkatle dinliyor ve tüm bedenleriyle bize yanıt veriyorlardı, ayaklarını ve bacaklarını sallayarak, ağızlarını açarak ve gözbebeklerini kararlılıkla sağa sola oynatarak.

Akşam, rahat bir yatakta birlikte yatıyorduk, bebekler melekler gibi uyurken Mouloud bana yaklaşıyordu, birbirimizden masum ve şefkat dolu bir zevk aldıktan sonra biz de uyuyorduk.

Çiftliğe geç bir saatte gelmiştik ve ülkenin hiçbir yerinde artık elektrik olmadığı için basamakları karanlıkta çıkmış, üst kattaki odamızı ve yatağımızı el yordamıyla seçmiştik. Güneş doğup da çocuklar uyandığında, ben büyük ve güzel taştan bir evde olduğumuzu gördüm. Açtığım pencereden avlunun dibinde yükselen görkemli meşeyi seyrettim.

Gün çok parlak görünüyordu. Pervaza çıktım, bacaklarımı açarak çömeldim ve boşluğa işedim, tanın serin havasının açılmış etlerimde çok hoş duygular yarattığını hissettim. Sonra tekrar yattım, küçükleri emzirerek uyudum.

Az sonra yeniden penceredeydim –ve bu kez düş gördüğümün bilincindeydim. Aşağıda avluda bir kedi belirdi, kısrağım Fidji ile aynı renkteydi, çocukluğumun güzel aldonlu atı Fidji. Bana baktı ama görmeden, meşenin altına gitti ve bir süre orada durdu. Başını bana çevirdiğinde, ağacın dalları bol ve olağanüstü pembe beyaz çiçeklerle kaplandı. Birbirine karşı usulca titreşen binlerce küçük taçyaprağı.

Düşümde düş gördüğümün tamamen bilincinde olduğum halde, uyandığımda bu başkalaşımı gerçekten gördüğümü ve yaşadığımı sandım. Mouloud ile birlikte pencereye döndüm ve ikimiz de ağacın dibinde bir el gördük, yerden çıkan ve parmaklarıyla gökyüzüne uzanan bir el.

Sally'yi meşenin çevresindeki toprağı eşeleyerek işte böyle bulduk. Her şey Mouloud'la olduğu gibi oldu. Adını söyler söylemez kı-

pırdanmaya başladı ve kalkmak için çabaladı. Bacakları kıpırdamayı reddettiği için Mouloud onu kaldırmama yardım etti ve bana ona sütümden vermemi söyledi. Henüz karıştırılmış toprağın içinde dizüstü, onu kollarıma alarak meme verdim, bir çocuğa verir gibi. O zaman gözlerini açtı ve eski gücüne kavuştu.

Daha sonra Sally bize nasıl öldüğünü anlattı, Kalem'de kısa etekle dolaşma cüretini gösterdiği bir gün, bir erkek sürüsü onu cezalandırmak için bacaklarını yakmıştı. Her şeyi eksiksiz hatırlıyordu, ancak bunun olduğunu ve şimdi her şeye rağmen yeniden sağ ve sapasağlam aramızda olduğunu kabullenebilmesi için epey zaman gerekti.

Yeniden yola koyulduk. Kedi ortaya çıktığında yirmi dakikadır yürüyor olmalıydık. Düşümdeki kedi. Uzaktan bizi izliyordu, sık sık ortadan kayboluyor, sonra hiç beklemediğimiz bir anda yeniden ortaya çıkıyordu. İlk akşam, hepimiz aynı yatağa sığışıp uyuduk. Sonraki geceler, Mouloud ve Sally'e kendi yerlerine yatmaları için izin verdim, ben de küçüklerle birlikte başka bir odaya yerleştim.

Saelle ve Lil, benim kıpır kıpır ve ciddi, zeki ve güç beğenir, meraklı ve neşeli, güzel ve her zaman aç iki lahana cücüğüm... Onları koklamaktan, körpe ve mis kokulu bedenlerini kollarımda tutmaktan, onlara bakmaktan, doymak bilmez küçücük ağızlarını, tenimde hızlı ve hafif soluklarını hissetmekten bıkmıyordum... Zaman geniş tensel bir ovaydı, bizi kocaman ve sıcacık bir beden gibi saran somut ve daimi bir şimdiydi... Ancak kimi zaman geçip giden ve onları elimden alan günler yüzünden acı bir duygu kaplıyordu içimi.

Bir sabah, bir mola sırasında onları bir gelincik tarlasının kıyısında yere koyduğumuzda ikisi yerde sürünmeye başladı. Şaşkınlık ve sevinçle, onların yeşil fidanların arasına girmesini izledik. Bu kez onun adını söylemem gerekmemişti. Çocuklarının cıvıltıları, Anna'yı

yatmış olduğu kırmızı çiçeklerin arasından kaldırmaya yetmişti. İkizleri onun topraklı memelerine koyduğumdaysa görme yetisine ve canlılığına yeniden kavuştu.

Bundan sonra Anna'nın gündüzleri Lil ve Saelle'i beslemesine ve sevmesine izin verdim. Ancak geceleri o diğer kayıp çocukları ve kocası için ağladığından küçükleri yine kendi odama alıyordum –başka bir yatağa, çünkü onların artık kendilerine ait geniş bir yere ihtiyacı vardı, üstelik sabaha kadar da süt istemiyorlardı.

Şimdi altı kişiydik, yaz bitmek üzereydi ve biz hâlâ kuş gibi hafif, her gün çölden çöle, yıkımdan yıkıma ve sessizlikten sessizliğe ilerliyorduk. Sağ kalan tek canlılar bizmişiz gibi görünüyordu; bizi uzaktan izleyen kedi dışında başka hayvanlar varsa bile bizden kaçıyor olmalıydı.

Ancak gece olunca, üzüntü, sıkıntı ve özlemler gitgide daha sık ve gitgide daha uzun çöküyordu içimize. Bir akşam Sally erkek kardeşinin öldüğünü hissettiğini söyledi ve de sevgilisinin. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, onu yatıştırmak için elini saçlarına uzatan Mouloud'u bir el hareketiyle kovdu, Mouloud odanın bir köşesine çekildi, yalnız başına.

Anna ikizlere baktı. Diğer çocuklarını ve Jose'yi düşündüğü belliydi: Başını öne eğdi. Ben huzursuzlaşan ve ağlayan küçükleri yatırmaya götürdüm. Yan odada yatağın üstüne uzandım ve onlar bağırırken ben Samael'i düşündüm.

Önceden içinde oturulan evler şimdi oturulmaz durumdaydı. Soğutucularda, dondurucularda ve mutfak dolaplarında kalan yiyecekler bozulmuştu. Kirli ya da ıslak bırakılmış çamaşırlar küflenmişti. Mobilyalar ve yerler tozluydu, yapış yapıştı. Bir eve girmeye ve yerleşmeden önce evi temizlemeye cesaretimiz yoktu artık. Bu yüz-

den de toplu göç sırasında içinde oturulmuyor olan, dolayısıyla böyle çürümüş yaşam kokmayan evler arıyorduk. İlk dağ sıralarının eteğine geldiğimizde, kuşkusuz temiz hava arayışıyla tırmanmaya karar verdik.

Sonbaharın başlangıcıydı ve biz göğe yaklaştıkça ormanlar kızarıyordu. Dağ kütlesi, gitgide daha görkemli bir hal alarak çevremizde yükseliyor, bizi bir daha bırakmamak üzere kollarına alıyordu. Çayırlar, biçilmemiş ve bacaklarımıza batan kuru ve sararmış uzun otlarla doluydu. Ormanların içinde zikzak çizerek yükselen çakıllı patikalarda tek sıra halinde ilerliyorduk, ne bir hayvana rastlıyor ne de bir kuş sesi duyuyorduk.

Aşağı yukarı iki bin beş yüz metre yükseklikte bir boğazı aştık. Yürümek bizi ısıtmış olsa da hava soğuktu ve yol üstünde gitgide daha sık görünen kar tabakaları sonunda yerini, ayak izlerimizi bıraktığımız santimetrelerce kalınlıkta, düm düz bembeyaz bir alana bırakmıştı. Manzaranın ve görüş açısının olağanüstü güzelliğine rağmen fazla gecikmeden diğer koyağa indik.

Boğazdan sonra ilk köyde, –aslında bir kayak merkeziydi burası– geceyi geçirmek için bir ev ve bu sert çevrede yaşayabilmek için gerekli giyecek ve gereçler bulduk. Tanla birlikte kesin ve sürekli kalacağımız bir ev bulmak için yeniden yola çıktık.

Çiftlik, tam kuzeyde, bir yaylanın tepesinde, arkadan ormanla çevrili geniş bir çayırın ortasına kurulmuş. Buraya, tam ortasında, tuhaf bir yaratığa benzeyen terk edilmiş bir kar sıkıştırma aracının bulunduğu geniş ve eğimli bir çayır şeridinin altında kalan ve aynı biçimde ormanla çevrili bir başka ıssız yayladan inerek ulaştık.

Görünüşe göre ev toplu göçten epey önce terk edilmiş. Son günlere ait hiçbir yaşam belirtisi yok.

Yükselti nedeniyle içerisi pek tozlu değil, asıl bölüm, zemin kat-

ta bir mutfak, bir yemek odası, bir oda; ve üst katta diğer üç büyük odadan oluşuyor. Odalar masalar, sandalyeler, dolaplar ve yüksek meşe karyolalarla kısmen mobilyalı. Az sayıda penceresi var, ancak görüş alanı olağanüstü: Her yerde yalnız görkemli dağlar, karlı doruklar ve sonbahar kızıllıkları içindeki yamaçlarıyla ormanlar.

Evi gezerken Anna bitişikteki büyük ambarı görmeye karar veriyor. Kucağında iki küçükle birlikte kapıyı itiyor, karanlıkta merdiveni çıkıyor. Yukarıda kuru otların içinde, José ve dört çocuğu yatıyor. Teker teker, küçükten büyüğe onları adlarıyla çağırıyor, emziriyor ve yeniden hayata döndürüyor.

Evde hikâyelerini anlatıyorlar birbirlerine. Komşuları gibi, Lone'da yaşayan birçok kişi gibi, onlar da hızla yayılan yeni bir virüse yakalanmış. José ölmeden önce iki küçük çocuğunun öldüğünü görmüş ve onlardan yaklaşık bir saat sonra da iki büyük çocuğun.

Bütün sonbahar boyunca çalıştık, evi ve ambarı onardık, odun kestik, erzak topladık. Karın yağdığı ilk gecenin sonunda gün doğarken, evin, tüm manzarayı göz kamaştırıcı bir beyazlıkla örten parlak, tertemiz, tozsu ve yüksek bir beyaz kütleyle kuşatılmış olduğu görülünce, atılan sevinç çığlıklarını kürekleri alıp alanı açma ihtiyacı izledi. İlk beden de işte böyle bulundu, karların altında. Kalem'de Sally'nin komşusu olan bir adam, onu Sally diriltti.

Kış boyunca kırk bir kişi hayata döndürüldü, bunlar birbiri ardına köye inip oraya yerleşti. Ben çok yakışıklı bir genç adamı yanımda alıkoydum, bir sinema yıldızıydı. Sevilmeye o kadar ihtiyacı vardı ve o kadar karşı koyulmaz görünüyordu ki, Sally ve küçük topluluğumuzun diğer kadınlarıyla seve seve paylaşıyordum onu. Tazeliği, gençliği, canlılığı ve kaba bilinçsizliği hepimizin içinde meydan okuma ve aynı zamanda yaşama isteğini artırıyordu.

Ertesi yıl, ormanın sınırında, bir kayın ağacının dibinde eriyen

karlar arasında Joachim Neumann'ı bulduk, bu yüzyılın ve geçtiğimiz yüzyılların tarihini, önemli metinlerini belleğinde tutan yaşlı bir yazar. Ondan sonra benim en iyi arkadaşım o oldu. Onunla birlikte insanlığın geçtiği yolu yeniden çizerek, türümüzün oluşturduğu karmakarışık düğümü çözmeye çalışmak için bilgi alışverişi yaparak nice saatler, günler, aylar ve yıllar geçirdik.

Dördüncü kış iki yüz kişiden fazlaydık. Gitme arzusunun içimi kemirmediği tek gece olmuyordu, ancak taptığım çocuklarım Saelle ve Lil'e olan aşkım beni engelliyordu. Onların babalarının ardından karın içinde uzaklaşmasına baktığımda, doğumlarından çok önce, yaşamımın sallantıda olduğunu hissettiğim o kış, Lone'da onlarla ilgili geri dönüşlü saplantımı hatırlıyordum sık sık.

Günlük yaşam tablosunda yalnız bir öğe eksikti: Kargalar. Çünkü dört yılın sonunda, koyağa indiğimiz andan beri, öbür dünyada bile hiçbir hayvan bir daha ortaya çıkmamıştı. Ve Sally'yi bulduğumuz çiftlikten beri bizimle birlikte yolculuk eden, o günden beri de hiçbir zaman bize yaklaşmaya yanaşmamış olan kedi sonunda gerçek ve canlı bir hayvandan çok bir yanılsamaya benziyordu.

Toprak, doğurgan döl yatağı, bize diriltilecek ölüler vermeye devam ediyordu, zaman ağır ağır işleyen koca bir çarktı ve yaşam, çoğu kez sert olan maddi olağan işlere bağımlı kalsa da tüm öğeleri aynı zamanda hem yinelenen hem de eşzamanlı olan bir düş içinde gelişiyordu, çok açık gerçeklik duyguları ve tuhaflıklarla dolu bir atmosfer. Yoksa uyuyor muyduk? Her ne olursa olsun dördüncü kışın sonunda düş birden sona erdi.

Meleğin dönüşü

Bir sabah, karda oynamak için dışarı çıkmış olan Saelle ve Lil'i bir kargayla birlikte uslu uslu yerde otururken bulduk. Büyükler yaklaşır yaklaşmaz kuş havalandı ve evin çatısına tünedi, yol açtığı yoğun meraka ve en az o kadar yoğun sevinç gösterilerine rağmen gün boyunca oradan hiç ayrılmadı. Nereden geldiğini bilmediğimiz bu karga, bizim diriliş damarlarımız dışında bir yerde yaşamın varolduğunun kanıtıydı, bu karga umudun simgesiydi.

Beni almaya geldiğini biliyorum Samael. Bu gece ne bu evdeki insanlar arasında, ne de bütün gün sana bakmaya ve seni ağırlamaya gelen köydeki insanlar arasında uyuyan biri olduğunu sanmıyorum. Bu gece herkes sevişiyor, herkes dört yıldır boş bir umutla beklediği çocukları şimdi yapabileceğini düşünüyor.

Bu gece hiç kimse uyumuyor, karanlık odalarına girer girmez yataklarının üstünde oturan küçük sevgilim Lil ve şirin Saelle'im bile. Meleklerim, her zaman koruyun beni! Onları göğsüme bastırıyorum, saçları mis gibi kokuyor, bedenleri körpecik. Sazların içinde

karaya oturduğumuz, onları yanımda hareketsiz ve çamura bulanmış yatarken bulduğum –o kadar küçüklerdi ki!– günden beri ilk kez ağlıyorum. Canlarım, anneniz sizi her zaman sevecek... Her şey iyi olacak, meleklerim, size yemin ederim ki her şey iyi olacak... Hadi şimdi uyuyun... Karga size öyle demedi mi? Annenin gitmesi gerek. Hadi uyuyun, uyuyun yavrularım, canlarım.

Ağaçların arasında, gece göğüyle aydınlanmış karın içinde uzun süre zorlukla yürüdüm. Yukarıya, ormanın epey üstüne çıktığımda kar sıkıştırıcı aygıt tüm görkemiyle karşımda belirdi.

Tamamen aydınlık, devasa, ağır ve nazik makine üstüme geliyor. Kabin karanlık, sürücüsü seçilmiyor. Birden her şey ulumaya başlıyor, boğazım, yıldızlar, taş, donmuş kar ve acımasız makine; döner lambası siyaha, zifte karşı beyazı, beyazın pırıltılarını gönderiyor.

Dar yolun kıyısından bayırı tırmanmaya çalışıyorum ancak bayır çok dik ve çok kaygan. Parmaklarım tutunacak bir şey bulamıyor, ayaklarım kayıyor. Arkama dönüyorum, makine tam karşımda.

Projektörler gözlerimi kamaştırıyor, kıpırdayamıyorum, kısılmış gözkapaklarımın arasından koca çelik küreğin yaklaştığını görüyorum. Buzlu kaya duvarına yapışmış bedenimde kan hızla akmaya ve içimi kavurmaya başlıyor.

Farlara, projektörlere, döner lambaya, binlerce yıldıza ve aya rağmen, gece, gece kapkara oluyor, yoğun ve kara –bıçakla kesilebilecek kadar koyu. Sızlayan çıplak ellerimin içi bıçak oluyor –omurgam, bacak kemiklerim, kafatasım– buzu kıracak bıçaklar –buzu kıracak ve kar beni içine alıp canavardan kurtaracak.

Koşarak yokuştan inmeye başlıyorum –tek yapmam gereken ormana ulaşmak, biraz daha aşağıda, *duvar* boyunca, yolun bu en sarp kısmına –ağaçların arasına makine giremeyecek –köknarların yardımıyla, evin, *evimizin* karanlığından daha karanlık kütleye rağ-

men şimdi görmeye başladığım yaylaya inmek –koşarak, kaymamak için karın içinde eğri büğrü yollar, delikler bulmak ve ayağımı buralara dayamak. Ormana neredeyse vardım derken düşüyorum, sertçe, bir buz tabakasının üstüne, yokuşta bedenim hızlanıyor ve dimdik aşağı iniyorum, ağaçlardan uzaklaşıyorum.

Sonunda kaya duvarının dibinde durmayı başarıyorum, arkama dönüyorum. Makine bütün yolu aydınlatarak geliyor.

Koca tırtıl neredeyse dik bayırda takılıyor. Yavaş ilerlemek zorunda ve ben ormandan biraz uzakta da olsam şimdi kurtulduğumu biliyorum.

Karşıda kayın ağacının beyaz kabuğu parıldıyor, beni çağırıyor. Ben ayağa kalkar kalkmaz projektör yeniden üzerime çevriliyor. Makinenin tonlarca çeliği hemen yanımda benim, bedenimin. Çocuklarımın bedeninden o kadar uzaktayım ki şimdi.

Sağımda yirmi otuz metreler ötede kayınların ince uzun gövdeleri, gürgen ve köknarların tepeleri gümüş gibi parlıyor. Ne de güzeller. Büyük bir özlem sarıyor içimi, onlara asla dokunamayacağım gibi geliyor.

Onlara yolun içinden kestirmeden ulaşmaya kalkışıyorum. Buz gibi hava boğazımı, ciğerlerimi yırtıyor. Makine beni izliyor, buzun üstünde kayıyor, zikzaklar çizerek ağır ağır beni karşılamaya geliyor, duvarda şahlanarak üstüme doğru iniyor ve inanılmaz bir hızla işte yine orada, bütün alanı kaplıyor, gözümü kamaştırıyor, birbirine dolanmış kablolarının oluşturduğu kara ahtapot üstünde korkunç bir sevimlilikle patinaj yapıyor –bana yetişmeden önce, çelik küreği üstünde sağa sola sallanıyor, yerden kopuyor, reverans yapacakmış gibi dikiliyor ve sonra devriliyor, üstüme düşüyor.

Ordayım, artık orada değilim... Makine bedenimi yakaladı, bir süre bayırda sürükledi ve sonra bıraktı, nasıl bilmiyorum. Birkaç

metre aşağıda sırtüstü yatıyor şimdi güçsüz kırıkkanatlı. Kanım fokurduyor, gayzerden çıkar gibi karnımdan fışkırıyor ve karda parlak kırmızı lekeler bırakıyor. Bağırsağım, anorağımın üstüne, kotuma kadar içinde ne varsa çıkartıyor. Karaciğerimden geriye kalanın, bir organ bulamacı üstünde hâlâ seğirdiğini görüyorum –ve sonra durduğunu.

Acı, acı... Gitmeyi ben istedim, kendimden uzaklaşmayı. İç organlarım... Sağken hiçbir zaman görmediğim parçam. Ben oradaydım, bu işkence edilmiş bedenin içinde –artık orada değilim– duru ve soğuk gece içine aldı beni. Karın üstüne yayılmış insan mekaniğimi izledim, karanlık ve yumuşak, bir süre tüten, kuşkusuz koku da yayan, sonra havanın ısısıyla (eksi on, eksi on beş mi?) soğuyan, katılaşan. Beni yaşatmış olan bu bedene üzüldüm ve acıdım... Orada bıraktığım bedenlere acıdım... Kim kullanıyordu aracı? Kim tehdit ediyor bizimkileri?

Başımın üstünde bir kanat çırpışı –göğsümün üstüne konan ve karnımı gagalamaya başlayan bir karga, Samael bu.

Samael! Nasıl da biliyorsun beni sevmeyi! Gerçeği söyle bana Samael, ölü müyüz biz? Biz dirilenler, yaşıyor muyuz yoksa ölü müyüz hâlâ?

– Hayır sevgilim, yaşıyorsunuz. Çocuklarımız da yaşıyor ve yeniden göreceğiz onları. Ancak Lone'da yeni bir insan türü yıkılmış kenti yeniden yapıyor. Onlar kendi kendine yetişti ve kendilerini ölümsüz kıldı.

Sonunda başardılar, diye düşündüm. Ölümsüzler, dolayısıyla insan değiller, çaresiz kayıp. Ölümsüzler –keşke bununla bu kadar uğraşmasaydık...

Kanlı gagasıyla karnımı eşeleyerek Samael beni kurtarıyor. Açıl-

mış bedenimin derinliklerinden bir kuş çıkıyor, güzel bir gece kuşu, peçeli baykuş, onun içinde üyelerimi geriyorum. Samael ile birlikte Lone'a uçuyoruz, oraya zevk ve ölüm saçmamız gerekiyor. Açım!

ALINTILAR ve KAYNAKLAR

Primo Levi, *Lilith*, Liana Levi yay.
Marcel Schwob, *Le Livre de Monelle,* 10/18 yay.
Jack Kerouac, *Les Anges vagabonds,* Denoël yay.
Alfred Döblin, *Berlin Alexanderplatz*, Gallimard yay.
Michel Tournier, *Gilles et Jeanne*, Gallimard yay.
Ibrahima Konaté ve Amadou Bâ, *Poèmes à l'infect* (Spectacle).
Jean Anglade, *Trésors de bouche*, La Borée yay.
Xanvier Yvanoff, *Mythes sur l'origine de l'homme*, Errance yay.
Brigitte Couchaux, *Un Dictionnaire des mythes littéraires*, Rocher yay.
Le Zohar, Verdier yay.

Libération, Le Monde, Le Figaro gazeteleri.

Alina Reyes

1956 yılında Bruges'da doğdu. Yirmili yaşlarında edebiyata ve şiire merak duyan ve Yunanca öğrenen yazar, sinemaya da aktarılan ilk romanı *Le Boucher*'i 43 yaşında yazdı. Kitapları yirmiden fazla dile çevrilip uluslararası bir başarı kazandı. *Lilith* Alina Reyes'in en son yazdığı, en etkileyici ve başarılı romanı.